

Giới thiệu Cùng Anh Chồng Bá Đạo Chiến Tranh Lạnh

Mười hai năm trước, Khương Lai là một cô nàng hoạt bát, luôn quan tâm người khác. Sở hữu vẻ ngoài xinh đẹp, cô luôn là tâm điểm của các bạn học, nhưng không ai biết rằng, tâm can của cô đã sớm bị trộm đi bởi người đàn ông mà cô đã thích từ lâu.

Tà Thiên, một nam thần có ngoại hình tuấn tú, dịu dàng khiến cô phải ngã lòng nhưng nào ngờ rằng hắn là người có mối nối cũ. Bị một vết thương lòng quá sâu khiến cô nghĩ cả đời này sẽ không tin tưởng một người đàn ông nào nữa. Nhưng mọi chuyện lại khác, mời các bạn đón đọc truyện Cùng Anh Chồng Bá Đạo Chiến Tranh Lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Chồng Bá Đạo Chiến Tranh Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Thành phố Đài Bắc, mặt trời chiếu nắng chói chang tuyệt không nhân từ như muốn thiêu đốt mọi thứ, tuy rằng loại này thời tiết làm cho người lớn thập phần chán ghét, nhưng đối với vị tiểu băng hữu mà nói việc này cũng không có gì là lớn, học kỳ chán ghét rốt cục cũng chấm dứt, tiến đến nghỉ hè!

Bạn học Kiều Sở mới lớp bốn há miệng, chẳng quan tâm sửa sang gì cả, chỉ để ý đem tất cả những gì có trong ngăn bàn cho vào cặp sách, một bên còn cùng đồng học ngồi cùng bàn quy hoạch ngày nghỉ tuyệt vời, "Cha tớ nói nghỉ hè có thể đi đến nhà bà ngoại ở một tháng nha, nhà bà ngoại ở trên núi, thăm quan này nọ rất tuyệt vời."

"Ừ." Cùng giọng điệu cao hứng phần chần hoàn toàn tương phản, trả lời cô bé là một tiếng nói lạnh nhạt thanh lương.

Tuy rằng biết đồng học ngồi cùng bàn này là loại cá tính bất động, nhưng lạnh nhạt đáp lại như vậy quả thực làm cho người ta chịu đủ kích, Kiều Sở đem túi sách phình to hướng đến bàn mà quăng ra xa, xoay người lại, lại thấy bạn đồng học đang cẩn thận tỉ mỉ đem sách vở bỏ vào túi sách, còn đem một vài mảnh giấy vụn ném tới thùng rác phía sau.

"Khương Lai thật ngoan nha, cậu có biết mẹ tớ mỗi ngày đều ở bên tai tớ nói bà hi vọng cậu là con gái của bà? Tớ nghe mà lỗ tai thành kén rồi!" Kiều Sở ra vẻ lão thành thật sâu thở dài một hơi, đôi mắt mờ to linh động, tính cách trẻ con khuôn mặt mười phần nhỏ nhắn, nói có bao nhiêu đáng yêu thì có bấy nhiêu đáng yêu.

Khương Lai rốt cục từ bi thương cho cô một ánh mắt, "Tớ hiện tại cũng rất biết điều."

Kiều Sở sừng sốt một hồi mới kịp phản ứng, "Lạnh quá lạnh quá." Cô vốn chính là một tiểu nữ sinh tình quái, một bên làm ngoáo ộp, một bên ôm hai vai lạnh run của mình bộ dáng hết sức buồn cười, vài bạn đồng học ngồi bên đều ôm bụng cười ha hả.

Khương Lai hoàn toàn không để ý tới cô một bên đang khôì hài, thu thập xong này nọ, nói một câu tạm biệt rồi liền đứng lên, đeo túi sách hướng tới cửa phòng học mà đi đến.

Kiều Sở vội vàng thu lại diễn xuất, đuổi theo đi giữ chặt tay áo Khương Lai, chờ Khương Lai xoay đầu lại mới nghiêm túc hỏi: "Cậu nghỉ hè có sắp xếp lịch không? Muốn hay không cùng tớ đến nhà bà ngoại?"

Vị đồng học này vừa xinh đẹp lại thông minh, tuy rằng ngẫu nhiên có điểm hơi không quan tâm, nhưng xem thành tích học tập vượt xa người bình thường, có thể cùng cô làm bạn có thể nói là rất có mặt mũi.

Đối với một đôi mắt ngập nước tràn ngập chờ đợi mở to như vậy, Khương Lai không cần nghĩ ngợi đã cự tuyệt, "Cám ơn, nhưng tớ không thích ngày nghỉ phải ra ngoài, chúc cậu chơi vui vẻ."

Nói xong Khương Lai cũng không đợi Kiều Sở kịp phản ứng, đeo túi sách nhanh chóng bước ra ngoài phòng học, chỉ để lại trong gió hiu quạnh đủ kích Kiều Sở tiểu băng hữu bị đá kích nặng nề.

Trước mắt bao người bị cự tuyệt.....Ồi!

Đồng học bên cạnh không có liên quan chú ý đến bên này cũng không nhìn được vì Kiều Sở đáng yêu mà bệnh vực kẻ yếu, Khương Lai này rất tự cho là đúng, có một cái tên cổ quái như vậy, ngay cả cá tính cách cũng mang phần kỳ quái.

Một người nữ sinh không nhìn được đi tới quan tâm, lại thấy Kiều Sở vốn ủ rũ đột nhiên chống nạnh, ha ha ha nở nụ cười, "Khương Lai cự tuyệt trước mặt mọi người, tính cách khá lắm!"

Cổ quái quả nhiên là bệnh truyền nhiễm, giống như Kiều Sở được mọi người yêu thích ở cùng chỗ với Khương Lai bị mọi người chán ghét đã lâu cũng trở

nên mặc danh kỳ diệu như vậy, các học sinh cau mày yên lặng tản ra.

Bọn họ mới chỉ là những học sinh lớp bốn, mới chỉ có mười tuổi, những thứ dài dòng thường không hiểu được ,kì thực tình bạn chính là sự cuốn hút lẫn nhau cũng như Kiều Sở và Khương Lai một người suốt ngày lặng thinh một người suốt ngày thao thao bất tuyệt vậy.

◎◎◎

Cửa chính không khép kín, âm thanh nói chuyện mơ hồ theo khe cửa lọt ra, một âm thanh rất quen thuộc, chắc hẳn là âm thanh của cha; còn một thanh âm cũng thật xa lạ, giọng nói thấp phần đặc biệt, lười biếng nhưng như thể tiếng đàn, phá lệ cảm động.

Khương Lai trước gỗ cửa, sau đó mới đẩy cửa đi vào.

"Đã đến rồi thì vào đi để cha giới thiệu, đây là Khương Lai, là con gái xinh đẹp lại hiểu biết của chú ; còn đây là Tà Thiên, là con trai của bạn cha trên mạng, muốn tạm thời ở nhà chúng ta vài ngày, các con hảo hảo mà ở chung nha."

Tà Thiên hơi hứng thú nhướn mày trái "Khương Lai?"

Cậu vốn cho là mình tên đã đủ cổ quái, đến nơi đây mới phát hiện mình đã gặp sự phụ, cha kêu Khương Thi, con gái là Khương Lai, đây mới là tổ hợp kẻ dở hơi chân chính.

"Đúng vậy, tên các con rất có duyên phận nha, ngày hôm qua cùng tương lai*."

(*Thực ra chỗ này mình cũng hơi mù mờ chẳng biết làm sao nữa

Khương là củ gừng, Lai nghĩa là đi đến ,Khương Lai chắc có nghĩa là củ gừng biết đi.

Thi có nghĩa là làm ,xoa Khương Thi chắc có nghĩa là củ gừng đi làm

Tà Thiên chắc là bầu trời nghiêng!!

Nếu có sai sót thì mọi người thông cảm ai biết thì nói với mình nhé!)

Tà Thiên chỉ cười không nói, nhìn cô gái nho nhỏ trước mắt để tóc ngắn, da trắng bộ dáng thấp phần xinh đẹp, chỉ là biểu tình hơi lạnh nhạt, không giống tiểu hài tử ở tuổi này, dù nghe nói có một người bạn trên mạng xa lạ muốn vào ở nhờ nhà mình cũng không có biểu hiện cảm xúc chống đối rõ ràng.

Cậu cúi người, cùng Khương Lai mười tuổi bảo trì tầm mắt ngang nhau, chậm rãi hướng phía trước vươn tay, "Xin chào, lần đầu gặp mặt, mong được chi giáo nhiều hơn."

Khương Lai đầu tiên cũng bắt tay hắn, rồi sau đó ánh mắt lại lơ đãng nhìn đến mặt của hắn, đây là lần đầu tiên cô thấy nam sinh đẹp như vậy, cô vẫn nghĩ đến cha đã đủ đẹp trai, nhưng mà người này đã đánh vỡ quan niệm của cô, khiến cô nghĩ đến dáng vẻ trẻ tuổi đẹp trai hoàn toàn bất đồng.

Con người luôn mang ý cười thâm thúy, mũi thẳng, đôi môi mỏng mưu lược giờ lên độ cong nho nhỏ, mọi thứ giống như đều là kiệt tác của Thượng Đế, phối hợp hoàn mĩ không sứt mẻ, không có một tia soi mói, đến tay còn xinh đẹp như vậy, ngón tay thon dài, móng tay mượt mà, khớp xương hữu lực.

Được hắn vuốt ve tóc, bị hắn híp mắt lười biếng nhìn như vậy, nhất định là phi thường hạnh phúc.

Thấy tiểu nữ sinh vẫn không có phản ứng, Tà Thiên tự nhiên cũng không biết đối phương đang hoa si mình, nghĩ rằng cô không có hứng thú, cũng không sao cả thu tay về.

Một bên Khương Thi khụ một tiếng, có điểm ngại ngùng với Tà Thiên: "Để cháu chê cười rồi, tính cách con bé chính là lạnh nhạt như vậy, ngay cả chú cũng không có biện pháp với nó."

Tà Thiên cười cười, "Là cháu quấy rầy mới đúng, hai người trước tán gẫu, cháu ra ngoài đi dạo."

"Không được." Khương Thi gọi hắn lại, "Cháu mới đến chưa quen thuộc, để chú đưa cháu đi." Khương Thi một tay tự nhiên đặt trên bả vai Tà Thiên, một bên quay đầu cười nhìn con gái mình, "Lai Lai, cha có việc quan trọng , phiền con quét dọn thư phòng của hộ cha, chúng ta có khả năng sẽ trở về trễ, con hãy chuẩn bị bữa tối thịnh soạn đến chiều đãi cha tiểu bằng hữu nha."

Tà Thiên nghe vậy kinh ngạc ngược mắt, trông thấy cô gái đối diện im lặng nhìn bọn họ một hồi, mới chân chò gật gật đầu, hướng một phòng mà đi tới.

"Cậu ấy nhỏ như vậy, không thành vấn đề sao ả?"

Khương Thi thần bí cười dựng thẳng ngón trỏ, "Cứ đợi rồi sẽ biết."

Khương Thi là một nhà thiết kế trang sức có chút danh tiếng, luôn làm việc theo cảm hứng, đem giấy viết bản thảo vứt đi quăng lộn xộn, còn thường xuyên ở trong thư phòng cạo râu, ăn quà vặt, ăn xong lại quăng lộn, cả một ngày dưới nền nhà tựa như một đồng rác, quả thực vô cùng thê thảm.

Khương Lai làm việc dọn dẹp đã quen tay, tuy rằng lượng công việc lớn nhưng cô cũng không mất nhiều thời gian đã trả lại cho thư phòng một bộ mặt

mới tỉnh, chỉ là trước mắt không kịp được lòng mà nhớ đến những ngón tay dài xinh đẹp của người kia, trên mặt ửng ửng hiện lên một tia ảo não, cô chỉ là có chút thất thần, kỳ thật, kỳ thật cô rất muốn nắm lấy bàn tay ấy.

Đợi đến lúc Tà Thiên cùng Khương Thi vừa vào cửa thì bọn họ đã ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt, một đường theo mùi hương mà đi, vừa vận bát gắp Khương Lai đang bung canh dưa chua nấu cá ra.

"Kỳ thật..... Những thứ này đều do Khương Lai nấu?" Ở trên bàn cơm trước mắt hần bày đầy những thức ăn đủ màu sắc hương vị, sợ ý liếc qua cũng thấy không kém nhà hàng khách sạn là bao.

Khương Lai thân nhiên liếc mắt nhìn hần, không nói lời nào, thân hình nho nhỏ đi tới trước mặt Khương Thi, Khương Thi nhận lấy bát canh, đặt vào giữa bàn ăn.

Khương Thi vỗ vỗ bả vai Tà Thiên, "Tiểu Lai Lai thật sự rất ít xuống bếp lắm nhiều như vậy, bình thường nó nhiều nhất cũng chỉ chịu làm ba món ăn, xem ra nó thực thích cháu, dính lộc của cháu, chủ hôm nay có lộc ăn no."

Tà Thiên có chút kinh ngạc, hướng tầm mắt tới Khương Lai không biết từ khi nào đã ngồi đối diện mình, người ta vẫn cúi đầu nghịch bát đĩa, vẫn là một bộ dáng lạnh nhạt nhu thuận như vậy.

Đại khái là Khương Thi mời nhiều quá, Tà Thiên cười cười ngồi xuống dùng cơm, những thứ đồ ăn này không chỉ đẹp mắt, hương vị cũng thập phần ngon, đối với những món ăn vừa đẹp mắt vừa ngon như vậy mà do một cô bé mười tuổi làm ra, Tà Thiên cũng khó có thể tin vào mắt mình.

"Thế nào, sao không ăn?" Khương Thi đem đĩa thịt bò xào ớt cách hần xa nhất đặt trước mặt hần, "Đây là món sở trường của Khương Lai, nếm thử đi, cháu sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn."

"Cháu không ăn cay." Tà Thiên cười cự tuyệt.

Vừa dứt lời, cô gái ngồi đối diện đứng lên, xoay người đi vào phòng bếp, Khương Thi thấy kỳ quái liền gọi lại "Khương Lai, sao vậy?"

Khương Lai biểu tình nhặt nhẻo quay đầu lại, im lặng mà nghiêm túc nói: "Trong tủ lạnh còn có một ít nguyên liệu nấu ăn, con đi làm vài món không cay."

Tà Thiên sùng sốt, "Không cần, bên này cũng còn vài món không cay, đồ ăn còn rất nhiều....."

Khương Lai im lặng nhìn hần một hồi, lại tự mình đi vào phòng bếp.

Khương Thi đột nhiên giống như bị điểm huyết cười ***, một tay ôm bụng một tay chỉ vào Tà Thiên ha ha cười không ngừng, khuôn mặt tuấn tú lịch sự vì cười nhiều quá mà trở nên vụn vặt, Tà Thiên không nói gì nhìn sang bên, yên lặng thần phục người chủ nhà hồ hấp thật tốt, cười nhiều như vậy mà không có bị đau sốc hông.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Tà Thiên đối với người ôm bụng cười bên cạnh mình đã không còn hứng thú, yên lặng cúi đầu bắt đầu dùng đĩa chọc chọc bát cơm.

Người bên cạnh rốt cuộc không còn cười điên cuồng nữa, chỉ là nghiêm trang chạy đến trước mặt Tà Thiên, "Uy, tiểu tử này, con gái của chú thích cháu."

Cạch một tiếng vì kinh hách quá độ, trượt tay, chiếc đĩa rơi xuống.

"Đây là cái thái độ gì nha, thứ nhất con gái của chú mới mười tuổi, chú chỉ là nói nó thích bị mèo vờn giống như là thích cháu, đừng có hiểu sai; thứ hai con gái của chú tuy rằng tuổi còn nhỏ nhưng bộ dạng lại mi thanh mục tú, trưởng thành nhất định là đại mỹ nhân, cho dù nó thật sự thích cháu, cháu có phải nên tỏ ra rất vui vẻ không?"

Tà Thiên hơi nhếch môi, hoàn toàn cười không nổi.

Khương Thi thuyết trình cho hần một hồi, bỗng nhiên thu liễm biểu tình, Tà Thiên có chút không quen, người đàn ông này từ lần đầu gặp mặt tới nay đều là một bộ biểu tình phong phú quá độ, thậm chí còn làm cho người ta hoài nghi có phải có điểm thần kinh mất cân đối hay không, một khi biểu tình mất cân đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người khác.

"Nhà của chú vật trang trí rất ít, Khương Lai không yêu thích thứ gì đặc biệt cả, rõ ràng tuổi nhỏ như vậy, lại giống như đạo sĩ đã tu nhiều năm, vô luận như thế nào đều làm cho người ta phi thường khó sờ."

Tà Thiên nghĩ tới khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lại mang thần sắc lạnh nhạt, sau đó nhớ tới lúc vào cửa hần đã phát hiện trong phòng này thiếu tồn tại của một người, "Mẹ cậu ấy đâu?"

Khương Thi cười khổ, "Sinh Khương Lai xong hai chúng ta liền ly hôn, đại khái cũng vì vậy mà để cho con bé tạo thành bóng ma tâm lý đi. Tà Thiên, chú biết đối với cháu đề cập đến yêu cầu này thực quá đáng, nhưng là khó có một người mà con bé yêu thích, cháu có thể hay không chăm sóc con bé, để cho con bé trở nên giống người bình thường yêu cười, yêu náo loạn, hoặc vì yêu mà trở nên náo loạn cũng được."

"Cháu sẽ tận lực." Đây không riêng gì không thể cự tuyệt một cái phụ thân yêu cầu, mà là vừa nghĩ tới cái kia lạnh nhạt tiểu cô nương bởi vì chính mình một câu không ăn cay mà vọt vào phòng bếp bộ dáng, tâm liền phảng phất bị thủy ngâm đã lâu giống nhau, có điểm như nhũn ra.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Chồng Bá Đạo Chiến Tranh Lạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Chương 1.2

Chương 1.2

Sau khi dùng qua bữa tối, Tả Thiên nghe Khương Thi tung ra câu nói kinh hồn không thể tin được.

"Buổi tối cùng nhau ngủ?!"

Khương Thi cười cười gật đầu, "Đúng rồi, phòng cho khách chưa sửa sang lại tốt, chú lại không thích ngủ cùng người khác, bắt quá cháu yên tâm, giường rất lớn, cho dù ba người trưởng thành ngủ cũng không thành vấn đề."

Tả Thiên trên trán hiện lên ba đường hắc tuyến, là chú chủ động mời cháu đến ở ,tại sao ngay cả phòng cho khách cũng không chuẩn bị, một tháng này ông chú này sẽ để tình trạng này xảy ra sao? Đây chính là một cô bé, là con gái bảo bối của chú, chú cũng không lo lắng cháu đối với cậu ấy làm ra chuyện gì sao?

Khương Thi tao nhã lấy tay che miệng ngáp một cái "Chú mệt nhọc, đi ngủ trước, hai đứa cũng đi ngủ sớm, ngày mai chú sẽ mang hai đứa ra ngoài chơi!." Nói xong cũng không thèm nghe ý kiến của hai đương sự, xoay người hướng đến phòng ngủ của mình mà đi.

Đến Tả Thiên là người lười tranh cãi cũng thiếu chút nữa nhịn không được mà nổi cáu, một cánh tay nho nhỏ kéo lấy áo cậu, Tả Thiên quay đầu, đập vào mắt là khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn.

"Phòng của tôi ở bên cạnh."

Tả Thiên kinh ngạc, "Cậu không thèm đề ý cùng tôi ngủ một giường?"

Khương Lai giải thích, "Giường của tôi rất lớn."

Tả Thiên có chút không theo kịp suy nghĩ của cô, con gái bây giờ không phải là ai cũng làm cao sao? Ai cũng đều ghét bị con trai chạm vào đồ đặc của mình không phải sao? Như cô em gái sáu tuổi của cậu, cậu có đôi khi vô tình động vào đồ đặc của con bé nếu bị phát hiện sẽ không tránh khỏi một hồi khóc nháo và quyền cước.

"Đi thôi."

Khương Lai đi trước dẫn đường, im lặng như búp bê, Tả Thiên nhìn cô gái nhỏ nhỏ trước mặt, dùng sức vỗ vỗ trán của mình, quên đi, người ta cũng không đề ý, cậu còn đề ý cái gì, dù sao cậu cũng có thể xác định bản thân mình đối với cô bé này một chút hứng thú cũng không có, không đến mức làm ra hành vi sai trái.

Chờ Tả Thiên tắm rửa xong đi ra, Khương Lai đã ngoan ngoãn ngồi ở ổ chăn nhìn cậu, cậu tùy tiện dùng khăn mặt xoa xoa tóc rồi lên giường, quay đầu trông thấy tiểu cô nương lộ ra ánh mắt không đồng ý, khuôn mặt nhỏ nhỏ hơi nhăn lại, răng trắng khê cắn vào môi hồng trông thật đáng yêu.

Tả Thiên cảm thấy thú vị, liền nổi lên tâm tư vui đùa, "Hôm nay đi một ngày đường, mệt muốn chết rồi, cậu giúp tôi sấy tóc được không?"

Khương Lai không chút do dự lập tức đi ra khỏi ổ chăn, lấy máy sấy giúp Tả Thiên làm khô tóc, cùng cá tính lười nhác của Tả Thiên tương xứng, tóc của cậu cũng rất mềm, giống như ngọn cỏ nhỏ của mùa xuân , mềm mềm khê cọ qua tay, có chút ngứa,lại có chút buồn buồn, chờ tóc khô, Khương Lai có chút luyến tiếc dờn tay ra khỏi tóc người con trai.

"Cậu cùng cha tôi quen biết ở trên mạng như thế nào?" Không phải tò mò, mà là không tự chủ được muốn biết thêm một chút về người lạ này.

Tả Thiên thờ dãi, "Cũng không tính là quen biết, chú ấy nói cái gì mà sự kiện trên mạng mọi người đều biết, năm nay nếu thi đỗ hạng nhất , sẽ có một chuyến đi du lịch, lúc trên mạng có tin tức này, là chú ấy chủ động liên hệ nói nguyện ý chiêu đãi tôi, nói cái gì tên của tôi và con gái của chú ấy rất có duyên, nếu bây giờ tôi không xuất hiện ở đây thì vẫn còn tưởng là trò đùa dai đấy!."

"Một chuyến đi du lịch?" Khương Lai ngồi ở bên cạnh dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn cậu.

Nguyên lai cô vẫn cho là tình cờ thôi, tuy rằng biểu cảm dao động rất nhẹ, nhưng hành động nhú mày, hơi hơi cắn môi, trưng ra khuôn mặt lạnh nhạt xinh đẹp, cũng có một phen tư vị khác.

Tà Thiên cảm thấy thú vị vì được chứng kiến biểu tình phong phú của đôi phương, cũng phá lệ thu liễm cả tính sợ phiền toái của mình, cẩn thận nhìn Khương Lai nói: "Đúng rồi, sau khi thi đỗ hạng nhất, tôi còn dùng tiền mừng tuổi trước kia để mua xe, xuất phát từ phía nam, trải qua Chương Hóa, Đài Trung, Miêu Lật, Tân Trúc* sau đó tới nơi này, Đài Bắc, tôi tính ở Đài Bắc năm ngày, sau đó dọc theo Cơ Long hướng tới phía nam."

(các địa danh thuộc miền trung Đài Loan

<http://bazantravel.com/mien-trung-dai-loan/>

"Năm ngày?" Khương Lai kinh hô.

Tà Thiên cảm thấy cô hiểu lầm trọng điểm, cô hẳn là phải kinh hô "Cậu thật có ý tưởng, rất quyết đoán, sau đó nói tôi trưởng thành cũng muốn như vậy" mọi việc như thế mới đúng.

"Đúng vậy, có thể là năm ngày này tôi sẽ phải ngủ ở giường của cậu, thật ngại."

Khương Lai cũng không tiếp tục để ý đến cậu, quay lưng lại một mồi chui vào ổ chăn, Tà Thiên dùng ngón trỏ chọc chọc vào lưng của cô "Cô gái tốt bây giờ có phải nên nói một câu 'chào mừng' hoặc là 'không quan hệ' không."

"Không quan hệ." Qua sau một lúc lâu, thanh âm rầu rĩ mới từ ổ chăn truyền ra.

"Thực ngoan." Tà Thiên cong môi, phát hiện trêu đùa cô bé này thật đúng là vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Chồng Bá Đạo Chiến Tranh Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 1.3

Chương 1.3

Đồng hồ sinh học làm cho Khương Lai không cần dùng đồng hồ báo thức vẫn đúng bảy giờ mờ mắt, sau lưng là nhiệt độ cơ thể xa lạ làm cho cô có cảm giác âm áp, rõ ràng là cô chán ghét cùng người lạ tiếp xúc, có thói quen ngủ một mình, nhưng đối với người này thân thể lại theo bản năng tìm kiếm hơi thở thích hợp, ngủ thiếp đi.

Thật sự là rất kỳ quái, là vì cậu ta bộ dạng đặc biệt ưa nhìn, cười lộ đặc biệt đẹp mắt, hay là vì mùi hương trên người cậu ta giống như cỏ xanh đặc biệt dễ người?

Tuy rằng Khương Lai là cô gái có chỉ số thông minh cao nhưng dù sao vẫn chỉ có mười tuổi, hoàn toàn không rõ cảm giác ý lại mặc danh kỳ diệu* này từ đâu mà đến, về vấn đề này cô suy nghĩ rất đơn giản ,sau đó tiếp tục như mọi ngày chui ra khỏi chăn, trong lòng không khỏi nổi lên cảm giác mất mát.

(Mặc danh kì diệu: không rõ nguyên nhân)

"Reng! reng! reng!"

Tiếng chuông đồng hồ báo thức đem Tà Thiên đang mơ mộng ngọt ngào tỉnh lại, cậu mơ mơ màng màng vươn tay muốn đem đồng hồ báo thức tắt đi nhưng tìm nửa ngày vẫn không thấy đâu, âm thanh đáng sợ này có thể làm hồng mang nhĩ của cậu mất ! Bỗng nhiên tiếng đồng hồ báo thức im bật, cậu có chút nghi hoặc mở to mắt, trong tầm mắt hiện ra bóng dáng nho nhỏ, Khương Lai đặt đồng hồ báo thức im lặng thả lại tại chỗ, rồi mới quay lại nói với cậu:

"Bữa sáng làm xong rồi."

"Hả?!" Vừa tỉnh ngủ đầu óc có chút mơ hồ, "Cậu dậy thật sớm, thật lợi hại!"

Được khích lệ , Khương Lai hơi hơi cúi đầu, đôi mắt to tròn hắc bạch phân minh hơi hiện lên ý cười ngọt ngào "Bữa sáng đã được đặt ở trên bàn cơm, tôi đi kêu ba rời giường."

Lời này tại sao càng nghe lại càng thấy không được tự nhiên, chờ Tà Thiên rửa mặt xong đi ra, nghe tiếng nói vọng ra từ phòng ngủ bên cạnh thì mới biết cảm giác không được tự nhiên này là làm sao.

"Ba, rời giường!"

"Không cần, mãi nửa đêm hôm qua ba mới ngủ."

"Ba, thức đêm không tốt!"

"Là công việc ba cũng không có biện pháp, để ba ngủ thêm một lát đi!"

"Hiện giờ ngủ tiếp, buổi tối ba lại thức đêm, sẽ lập thành một vòng tuần hoàn xấu đó ba!"

"Chuyển biến xấu thì mặc chuyển biến xấu, con cứ nhắm mắt lại, làm như không nhìn thấy ba đi."

"Ba !ba! bữa sáng nhất định phải ăn, bằng không dạ dày sẽ hỏng mất."

"Hổng ba cũng mặc kệ, ba chỉ muốn ngủ, ngủ!"

"Ba , ba quên lần trước đi khám rồi sao sao? Ba quên bác sĩ đã dặn rồi sao....."

"Con dừng lại, ba rời giường là được chứ gì!" Khương Thi nhảy dựng lên, tùy tiện mặc quần áo rồi xỏ dép lê đi ra, tình cờ bắt gặp Tả Thiên đang đứng cạnh cửa không khỏi oán giận: "Tiểu Lai Lai con không bao giờ dậy muộn nên không biết ngủ vào ban ngày tuyệt vời đến cỡ nào, ba lúc trước chọn nghề thiết kế không phải là vì ban ngày được ngủ ngon sao, tiểu hài tử con..."

Tiểu hài tử theo chân ba ra ngoài, có chút khẩn trương khi nghe cha oán giận mình, mấy lời oán giận của ba cô nghe đã quen rồi, nhưng vừa nghĩ tới sẽ bị Tả Thiên Thỉnh nghe thấy không khỏi có chút không thoải mái.

"Con không phải tiểu hài tử, ngủ trễ là không tốt!"

Khương Thi lần đầu tiên nghe thấy con gái phản bác mình, trong lòng có chút nhộn nhạo: "Mới chỉ qua một buổi tối đã biến hóa lớn như vậy, Tả Thiên , cháu rốt cuộc đã làm ra loại ma pháp gì đối với con gái chứ?"

Tả Thiên tự nhiên thấy vui vẻ, mỉm cười ngồi xuống, cùng Khương Lai đứng ở cùng một chiến tuyến : "Khương Lai đương nhiên không phải là người ngốc." Cậu quay đầu lại nhíu mày nhìn Khương Thi: "Tối hôm qua không biết ai chưa đến chín giờ đã nói mệt nhọc, muốn đi ngủ luôn, vậy mà bây giờ còn kêu buồn ngủ!?"

Kỳ thật trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ, đây chẳng qua là người kia lấy cớ, ai mà biết được Khương Thi trở về phòng có ngủ luôn hay không, nhưng mà mọi người đều là người thông minh, đối với vấn đề này tự nhiên cũng không đi sâu vào quá nhiều.

"Hai đứa là người trẻ tuổi sinh lực dồi dào, ta đây già rồi, đương nhiên là phải ngủ càng nhiều càng tốt."

Tả Thiên liếc mắt xem thường, lôi kéo Khương Lai tới bàn ăn "Tôi rất cực cũng biết vì sao cậu lại dưỡng thành tính cách thể này, có một người ba như thế, nếu tính cách cậu không trầm ổn, đại khái sẽ bị chú ấy làm cho tức chết rồi, đừng để ý đến chú ấy, chúng ta cùng ăn bữa sáng."

Khương Lai kỳ thật không thể nào hiểu được lời nói của Tả Thiên, chỉ cảm thấy tay mình bị đôi tay đẹp đẽ kia lôi kéo, một chút độ ẩm nơi bàn tay lan truyền đến toàn thân, đầu cũng bị nóng đến có chút choáng váng, chỉ nhớ là đôi phu nhân đang cầm tay mình còn những thứ khác căn bản là không nhớ được.

Bị nhạo báng như vậy, Khương Thi vốn cũng hơi tức, nhưng vừa chạm vào ánh mắt của con gái bảo bối đang hốt hoảng lại loáng thoáng mang theo một chút thần sắc hạnh phúc, con tức cũng tiêu tán không còn một mảnh.

Tiểu tử này, nói cũng..... Khụ khụ..... Có vài phản đạo lý.

Ăn xong bữa sáng, Khương Thi nhờ Tả Thiên mang Khương Lai ra ngoài một chút, Tả Thiên nghĩ nghĩ sau đó cự tuyệt: "Vài ngày sau hành trình của cháu đã được an bài chặt chẽ, cháu còn tính đi núi Dương Minh, tối hôm nay không nhất định có thể trở về, Khương Lai đi theo tựa hồ không tiện."

Khương Thi vốn đang muốn nói gì, lại thấy con gái im lặng nên đành từ bỏ: "Được, chú cùng Khương Lai cũng phải đem sách vở của học kì này sửa soạn lại một lần, cháu đi vui về!"

Rõ ràng Khương Lai vẫn là khuôn mặt không chút thay đổi, nhưng Tả Thiên cũng có thể nhìn ra biểu tình dao động rất nhỏ trong mắt, tựa hồ có chút mất mát.

Lúc ra cửa Tả Thiên phát hiện giày của mình bị đặt ở cửa thông gió phòng bên ngoài, cậu xách giày lên mỉm cười nhìn Khương Lai, "Giày của tôi bốc mùi đúng không?" Từ sau khi biết mình thi đỗ , Tả Thiên đi đôi giày này dầm mưa dãi nắng , không bốc mùi mới là lạ!

Thái độ trêu tức rõ ràng như vậy nhưng Khương Lai vẫn trả lời đứng đắn: "Chi cần để ở bên ngoài toàn mùi sẽ bay đi, không quan hệ."

Tả Thiên lòng mảy may cong lên mang giày thoát cái đã đến trước mặt Khương Lai : "Cái này cậu không biết đâu, là tôi cố ý đem giày biến thành mùi vị như thế, như vậy mỗi ngày đi giày chân sẽ biến thành thần kì, chân thần kỳ ở chỗ khi đi câu cá sẽ không cần mồi câu, đặc biệt đúng không?"

Khương Lai càng đứng đắn, Tả Thiên lại càng muốn trêu tức , cậu bày ra bộ mặt thần nhiên như không , Khương Lai đương nhiên không nghi ngờ gì, khuôn mặt lạnh nhạt hé ra một tia kinh ngạc: "Thật vậy chăng?"

Tả Thiên thấy cô mắc câu, cười đến gần nội thương, làm bộ cúi đầu đi giày nhưng nụ cười vẫn giữ trên khóe môi: "Đúng rồi chỉ có tôi đi, cậu coi như xong, cậu rõ ràng là cô gái sạch sẽ, làm sao có thể cho phép giày của mình có mùi như vậy đây?"

Khương Lai cắn môi không nói gì.

Đi giày xong, Tả Thiên nhìn Khương Lai đang im lặng, nói: "Tạm biệt, tiểu công chúa của tôi, hành trình của kỵ sĩ tôi đây bắt đầu." Nói xong liền xoay người rời đi.

Khương Lai vẫn nhìn theo thân hình cao to biến mất ở chỗ rẽ mới hơi nhú mồm, cảm xúc chìm nổi phập phồng, một lúc sau lấy giày ở trên tủ giày xỏ vào.

Khương Thi một lúc lâu sau mới phát hiện con gái mình tự nhiên đi giày thể thao ở trong nhà, đã vậy lại còn đi tới đi lui, kinh ngạc đến nỗi cảm cũng muốn rơi xuống: "Sao con lại đi giày trong nhà, để giày có sạch sao?" Đáng tiếc Khương Lai cũng không thèm để ý cha mình nói gì đã mở cửa bước vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Chồng Bá Đạo Chiến Tranh Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 2.1

Chương 2.1

Đến ngày thứ ba Tả Thiên mới trở về.

Bởi vì sau một trận mưa, không khí ở núi Dương Minh đặc biệt trong lành, những ngày mùa hè oi nóng gần như tan biến trong không gian tươi mát ấy, Tả Thiên không nỡ rời đi nên ở đó thêm một đêm nữa, chờ lúc cậu trở về, cảm đã xuất hiện thêm vết rầu, con người xinh đẹp nhiễm đầy sự vui vẻ sáng lên như được gột rửa bởi khí trời.

Tuy rằng tinh thần rất thoải mái, nhưng bởi vì hai ngày không có tắm rửa nên tạo hình chính thể không thể nào khen được, vậy nên khi Tả Thiên về đến nhà việc làm đầu tiên chính là vọt tới phòng tắm để tắm rửa.

Khương Lai cảm thấy sây sờ ở ngoài phòng tắm, tâm trạng lo lắng thấp thỏm của năm mười mấy giờ trước giờ đây mới được buông xuống. Người con trai này như là một điều bí ẩn, như là một trận gió, bỗng nhiên thổi vào cuộc sống của bọn họ rồi bỗng nhiên rời đi, cậu tùy tâm sở dục như vậy, cá tính không có kỵ chỗ nào, gặp nơi mà cậu thích sẽ ở lại, không thích sẽ rời đi, cái gọi là thời gian năm ngày cũng chỉ là câu trả lời mơ hồ mà thôi.

Cô không biết vì sao mình lại quyến luyến một người như vậy, cũng không biết vì sao muốn người kia ở trong tầm mắt của mình, càng không biết vì sao chỉ cần nhìn cậu mỉm cười, trong lòng sẽ nổi lên một loại cảm giác gọi là thỏa mãn, cái cảm giác này cũng khá tốt đấy chứ!.

Tả Thiên Nhất dùng khăn lông lau tóc từ trong phòng tắm đi ra, vì bị chiếc khăn chặn lại tầm mắt, thiếu chút nữa cậu đâm vào người đang chờ bên ngoài là Khương Lai.

"A? Cậu....."

"Tôi giúp cậu sấy tóc." Đôi mắt như đá hắc diệu thạch mở to nhìn cậu, bộ dáng nhu thuận kia làm cho Tả Thiên thấy thả lỏng thân mình, tùy ý để bàn tay nhỏ bé của đối phương tùy tiện luồn vào tóc cậu.

Vì tư thế đứng làm cho Tả Thiên có chút không thoải mái, cậu đơn giản định ôm lấy Khương Lai, Khương Lai hoảng sợ, hai tay phản xạ định ôm lấy cổ Tả Thiên nhưng làm sao còn nhớ rõ trên tay còn cảm thấy sây sảy, vì thế cộc một tiếng, máy sấy đập vào đầu Tả Thiên.

Khi Tả Thiên còn đang lơ mơ không có phản ứng gì thì Khương Lai đã sợ tới mức phát khóc, cô không phải người hay gào khóc cũng không phải người hay thút thít nghẹn ngào, mà là người khóc không một tiếng động, khuôn mặt yên lặng không lộ ra vẻ gì nhưng nước mắt trong suốt cứ chảy xuống từ hốc mắt.

Nhưng mà khóc như vậy lại càng làm cho người khác có cảm giác rung động, lòng Tả Thiên như mềm nhũn ra, cậu thờ dãi rồi lấy tay nhẹ nhàng vuốt tóc Khương Lai, đi đến bên giường ngồi xuống, một tay ôm thắt lưng của cô gái nhỏ bé, để cho cô vững vàng ngồi ở trên đùi của mình.

"Thực xin lỗi."

"Không có việc gì, tôi da dày thịt béo, không quá đau, cậu sấy tóc dùng lực rất vừa vặn, thật là thoải mái, tiếp tục đi." Tả Thiên ngậm hít vào một ngụm khí lạnh, dù sao cũng vẫn chỉ là cô bé mười tuổi, lực đạo này hẳn là không đến mức làm cho não cậu chấn động đâu.

Khương Lai mỉm cười, vừa mới rồi một giọt nước mắt rơi vào đầu lưỡi, có chút ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Chồng Bá Đạo Chiến Tranh Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 2.2

Chương 2.2

Ra ngoài hai ngày, Tả Thiên đã mệt muốn chết rồi, tắm rửa xong liền lên giường vui đầu ngủ bù, những tia nắng xuyên qua rèm cửa cũng trở nên dịu dàng, về lên trên giường những tia mềm mại.

Chờ khi cậu tỉnh ngủ, quần áo cần tắm rửa đã được phơi ở trên ban công, bị gió thổi phồng lên như điều, giống như sẽ bay đi.

"Tối dùng cơm đi."

Tại cửa ban công, Khương Lai im lặng đứng dưới ánh nắng mặt trời, khuôn mặt xinh đẹp giống như thiên sứ đang mỉm cười nhìn cậu.

Chỉ là Tả Thiên cảm thấy tốt đẹp, Khương Thi lại cảm thấy không tốt đẹp chút nào.

Từ sau khi cậu nhóc Tả Thiên trở về, con gái giống như đem tất cả sự chú ý đặt lên người cậu ta, còn người cha như Khương Thi thì chẳng biết bị lãng quên ở đâu !!

Buổi tối thời điểm chuẩn bị đi ngủ, Khương Thi dùng ánh mắt hung tợn trừng Tả Thiên, dùng ngón trỏ chỉ chỉ cậu, lại chỉ chỉ về sofa ở phòng khách, "Đêm nay cậu ngủ ở phòng khách."

"Không cần." Khương Lai lần đầu tiên đưa ra kháng nghị, cô lôi kéo tay Tả Thiên, quay sang nói với ba: "Cậu ấy ngủ với con, sofa quá nhỏ."

Lời nói của cô như đổ thêm dầu vào lửa, vốn dĩ Khương Thi chỉ hơi có chút bất mãn thì bây giờ trong mắt đã bùng bùng lửa giận.

"Tả Thiên nhất định phải ngủ sofa!" Cậu nói phăng phất như rít ra từ kẽ răng.

Khương Lai nhú mày, "Ba."

Cha và con gái giương cung bạt kiếm, đương sự Tả Thiên lại ha ha bật cười, cậu nhìn Khương Lai dịu dàng nói: "Ngoan, đi hôn ba ba một cái, ba ba sẽ không tức giận."

Khương Lai cự tuyệt, "Chuyên gia nói hôn sẽ truyền đi rất nhiều vi khuẩn, không sạch sẽ."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Chồng Bá Đạo Chiến Tranh Lạnh* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 2.3

Chương 2.3

Edit : Tiểu Linh Đang.

Khương Thi tràn ngập lửa giận nhất thời tiêu tán không còn một mảnh, đầu còn hơi sưng mà tức giận, lòng tràn đầy bất đắc dĩ.

Tả Thiên nâng cằm Khương Lai lên, thừa dịp cô chưa kịp chuẩn bị hôn một cái. Khương Lai cũng không rõ vì sao, khi mà môi Tả Thiên lướt qua cô cảm thấy vừa mềm vừa ngọt, còn ngọt hơn so với kẹo đường.

"Cậu cảm thấy bản sao?"

Khương Lai ngơ ngác ***.

Tả Thiên mỉm cười: "Vậy đi qua hôn ba ba một cái đi."

Khương Lai ngây người một lát rồi ngoan ngoãn đi về phía cha, Khương Thi mừng đến muốn khóc, ngồi xổm người xuống nhìn con gái đi tới, ở trên mặt mình hôn một cái.

Đây là nụ hôn đầu tiên từ khi Khương Lai không còn nhỏ dành cho Khương Thi, làm Khương Thi kích động như điên, vừa định ôm lấy con gái biểu lộ sự mừng rỡ thì Khương Lai đã vội chạy đến bên Tả Thiên, kéo người cậu xuống.

Tả Thiên bị bị đập đầu đến nỗi phát ra tiếng kêu, Khương Lai cũng đau đến nước mắt lưng tròng, chất lỏng trong suốt dính ở trên lông mi dài, ở dưới ánh đèn nhìn sáng như pha lê, "Thật xin lỗi."

Tiếng kêu xin lỗi thực bất đắc dĩ, vẫn nghĩ là muốn còng hôn cậu mà không cẩn thận làm cậu bị đau rồi ! Tả Thiên sờ sờ môi, không biết nên đáp lại cái gì, nhưng nhìn bộ dáng Khương Lai cố tỏ ra trấn định, vươn tay sờ sờ đầu của cô, "Không đau, không quan hệ." Nghe Tả Thiên nói như thế, Khương Lai đột nhiên vọt vào trong ngực cậu.

Ôi! Xương sườn bị đập vào đến phát đau nhưng Tả Thiên vẫn cố nhịn đau, vươn tay ôm bả vai Khương Lai, cô nhóc này thoáng nhìn qua thì im lặng nhưng làm việc đứng lên đều hấp tấp, khí lực cũng lớn, thật sự là làm cho người ta hao tổn tâm trí.

Khương Thi nhìn bộ dáng một lớn một nhỏ ôm nhau, trong lòng hơi có chút ghen tị, nhưng phần nhiều là thoải mái, thật sự là kỳ quái, một người xa lạ lại có thể mang đến nhiều cảm xúc như vậy.

Ngày thứ tư, Tả Thiên muốn đi Tây Môn quán để thăm thú, hành trình này xem ra cũng tương đối nhẹ nhàng, vì thế cậu nói với Khương Lai .

Khương Lai mắt sáng rực lên: "Tôi cũng muốn đi, nhưng cậu đợi tôi một chút, tôi phải đem cơm trưa nấu cho ba đặt ở trong tủ lạnh."

Tả Thiên cầm nín, "Để cho chú ấy ăn cơm ở ngoài không được à , bây giờ là kì nghỉ hè của cậu thì cậu có thể làm thứ gì mình muốn ,chú ấy không tự lo cho bản thân được sao?"

Khương Lai nhìn sang Khương Thi đang bước vào thư phòng, đối với hai người nhắm mắt làm ngơ, "Trước kia khi phải đi học tôi cũng làm sẵn cơm cho ba đặt trong tủ lạnh, ba không thích ăn đồ bên ngoài, nếu tôi không làm, ba sẽ nhịn đói cả một ngày."

Có người cha như thế sao? Tả Thiên nghe vậy thiếu chút nữa nổi giận, cậu rất cục

cũng biết cô bé này vì sao lại có tính cách như vậy, rõ ràng là bị người cha hoàn toàn không có tính tự giác bức đến mức này.

Cảm giác được Tả Thiên không vui, tưởng cậu không muốn chờ mình, Khương Lai đứng dậy từ trên ghế, "Cậu chờ tôi một lát là được rồi, tôi sẽ ra nhanh thôi." Bóng hình nho nhỏ nhanh chóng chạy vào phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Chồng Bá Đạo Chiến Tranh Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chương 2.4

Khương Lai rất ít khi ra ngoài, lần này ra ngoài còn có ý nghĩa lớn hơn những lần trước đây, có lẽ bởi vì tính cách cô lạnh nhạt, rất ít bạn bè thân thiết, đôi khi cũng có bạn rủ cô ra ngoài chơi, nhưng cô lo lắng cho cha ở nhà ăn uống không cẩn thận nên luôn từ chối không lí do.

Mà cái người gọi là cha kia lại có tính là một nhà thiết kế rất kén ăn,hứng thú mỗi ngày là làm sao đầu khâu cùng con gái để được ngủ nướng thêm một chút.

Khó được có ngày không có vướng bận gì có thể ra ngoài, lại có Tả Thiên đi cùng, tâm tình Khương Lai giống như được ánh mặt trời dịu nhẹ chiếu qua, sáng lấp lánh .

Tả Thiên cũng không quên ở trên khuôn mặt lạnh nhạt của cô nhóc tìm thú vui mới.

"Ăn kem phải dùng mũi để cảm nhận vị ngọt mát lạnh, như thế mới vui thích."

"Đi trên đường ngẫu nhiên phải dùng cả tay và chân để nhận biết thứ mới,như vậy mới giúp mở mang đầu óc."

"Khi rảnh rỗi cũng có thể tán gẫu cùng người khác, cậu sẽ phát hiện qua bóng hình của một người cũng có thể nói lên một vài điều về vận mệnh của người đó!."

Khương Lai rõ ràng là cô bé thông minh, nhưng lại đối với những câu nói đùa của Tả Thiên lại rất tin tưởng ,không chút nghi ngờ, Tả Thiên im lặng chống cằm nhìn Khương Lai ăn kem bị dính lên mép cùng mũi, rất cục nịnh không được cười ha hả.

"Sao vậy?" Hoàn toàn không biết mình bị trêu đùa, Khương Lai quay sang nhìn Tả Thiên.

Tả Thiên cười đến đau bụng : "Khương Lai ,hiện giờ cậu rất đáng yêu!."

Khương Lai nghiêm túc phản bác, "Tôi lúc khác không đáng yêu sao!" Cô chính là người duy nhất khi nói chuyện luôn mang khuôn mặt lạnh lùng.

Tà Thiên sững sốt một hồi, Khương Lai đã thành công làm cho cậu cười té ghế.

Mà Khương Lai vươn đầu lưỡi liếm vết kem trên mũi, hương vị ấy,rất ngọt.

Tối hôm đó Tà Thiên tắm rửa xong đi ra, Khương Lai ngồi ở bên giường nhìn cậu , hai chân cô tỉnh té đu đưa lúc ẩn lúc hiện, như được chạm từ ngọc mà thành.

"Ngày mai chúng ta câu cá đi?"

Tà Thiên ngơ ngẩn: "Câu cá?"

Khương Lai lắc lắc chân mình: "Tôi gần đây vẫn đi giày thể thao."

Tà Thiên cúi đầu, lúc này mới phát hiện phía trên đầu giường có một đôi giày chơi bóng, có lẽ bởi vì cậu quá mức chú ý đến biểu tình biến hóa của Khương Lai nên không có chú ý tới giày của cô.

"Cũng tốt." Không thể ngờ cô còn nhớ rõ cậu nói hươu nói vượn, cô nhóc này rốt cuộc muốn cho cậu bao nhiêu kinh hi đây, chỉ là..... Tà Thiên gãi gãi đầu : "Chúng ta sau hãy nói, ngày mai tôi muốn rời Đài Bắc."

"Ngày mai?"

Khương Lai có chút phản ứng không kịp, ngơ ngác nhìn thiếu niên lưỡi biếng cầm máy sấy đưa đưa cho cô: "Đúng rồi, chỉ chớp mắt đã qua năm ngày rồi, thời gian trôi nhanh quá!"

Khương Lai không yên lòng giúp cậu sấy tóc, tâm phập phồng như chìm nổi ở trong nước, rốt cuộc vẫn không thể làm mình an tâm được ,rõ ràng là lừa đảo, kẻ lừa đảo, kẻ lừa đảo.....

"A a a..... Đau....."

Tiếng kêu đau của Tà Thiên đem hồn phách Khương Lai trở về, cô sợ hãi phát hiện ra tóc Tà Thiên bị cuốn vào trong máy sấy , một cỗ mùi khét rất nhanh tràn ngập căn phòng.

Khương Lai vừa vội lại vừa sợ, nhất thời nghĩ không ra biện pháp giải quyết, nghe thấy Tà Thiên nhe răng trợn mắt nói: "Kéo ,kéo."

Khương Lai phảng phất như được đặc xá ,ném máy sấy bỏ chạy. Bị ném đi không thương tiếc như vậy, máy sấy rơi bộp xuống đất, cùng lúc đó vang lên kêu đau thất thanh của Tà Thiên.

Đến khi Khương Lai cầm kéo hớt hải chạy lại, Tà Thiên dùng ánh mắt mang theo lệ quang nhìn cô chăm chăm, chỉ chỉ vào máy sấy đang thổi làm tóc bay phấp phới, "Thôi khỏi cần,cứ để nó cuốn hết đi!"

Khương Lai bối rối vì bản thân lại mắc phải chuyện tốt, nằng ảo não cắn môi, nước mắt bắt đầu ở trong hốc mắt đảo quanh, Tà Thiên sờ sờ da đầu còn đau chưa hết, tiến lên ôm Khương Lai, "Quên đi, cháy hết tóc cũng vô dụng, rút bớt việc."

"Là tại tôi, là tôi đã làm cháy tóc của cậu....." Khương Lai càng nghĩ càng khổ sở, ở trước mặt mọi người cô luôn là cô bé thông minh hiểu chuyện, không biết vì sao chỉ cần gặp phải chuyện của Tà Thiên cô lại sai lầm chồng chất? Cô nhất định sẽ bị chán ghét.

Tà Thiên thờ dài, rõ ràng mình mới là người bị thương tổn, nhưng dù sao cậu cũng là người mềm lòng, không thể để Khương Lai mang bộ dáng khổ sở như vậy, giống như khi cô không vui về tâm tình cậu cũng trở nên trầm trọng. "Không sao đâu, tôi nhiều tóc, mất đi mấy sợi cũng không sao đâu, tôi còn muốn cảm ơn cậu đã giúp tôi sấy tóc, sau khi sấy tóc, mấy ngày nay tôi ngủ rất ngon đấy!."

Khương Lai bán tín bán nghi, "Thật sự?"

Tà Thiên dùng sức gật đầu, "Thật sự."

Khương Lai nhìn cậu, "Cậu không ghét tôi?"

Tà Thiên buồn cười vuốt tóc Khương Lai : "Làm sao có thể ghét cậu đây, tôi còn rất thích cậu đấy!."

Khương Lai nghe vậy thiếu chút nữa tím ngừng đập, qua một lúc lâu mới trở lại trạng thái bình thường, cô then thùng chui vào trong chăn, Tà Thiên cũng không quá mức để ý đến tâm tình rối rắm phức tạp của cô nhóc ,nghĩ đến điều này đại diện cho việc cậu đã an ủi được Khương Lai, tâm tình thoải mái tắt đèn, định đi nghỉ ngơi.

"Ngủ ngon."

Không biết qua bao lâu, cái đầu nho nhỏ trong chăn vụng trộm chui ra, dưới ánh trăng màu bạc,Khương Lai thấy thiếu niên tuấn tú tốt đẹp đó vẫn giống như trong hồi ức về buổi đầu gặp mặt.

Cô mê mụi vờn tay lướt qua mắt cậu, ánh mắt này luôn phảng phất ý cười, vừa nhìn qua đã bị say mê ngơ ngẩn.

"Tôi cũng thực sự rất thích cậu, tôi năm nay mười tuổi, cậu mười tám, chờ tôi lớn lên, chúng ta ở cùng một chỗ được không? Tôi thật sự rất thích cậu đấy!." Thanh âm rất nhỏ nhẹ vang lên khe khẽ trong phòng, Khương Lai thật cẩn thận ở trên môi Tả Thiên nhẹ nhàng chạm vào một chút rồi nhanh chóng dời đi.

Đáy lòng bùm nhảy loạn, Khương Lai khẩn trương đem thân mình nhét vào ổ chăn, cô sợ tiếng tim đập rộn ràng của mình sẽ làm vương tử âu yếm bị đánh thức.

Ngủ ngon, Tả Thiên của tôi.

Dưới ánh trăng màu bạc, có một cô bé đang mơ một giấc mơ ngọt ngào, đến cả khóe môi cũng hơi hơi gợn lên.

Tả Thiên mở mắt, ánh mắt phức tạp dừng ở trên người cô nhóc đang nằm mơ mà khóe miệng cũng nhếch lên, lông mi dài thỉnh thoảng khẽ động đậy, giống như công chúa Bạch Tuyết đang ngủ say, cô ngủ sâu nhưng cũng rất an ổn, khóe miệng hơi hơi giương lên làm người ta rất muốn biết cô đang mơ giấc mơ đẹp như thế nào.

Ánh mắt Tả Thiên lưu chuyển một chút sau đó dứt khoát dời đi, cậu xốc chăn lên, ở dưới ánh trăng mặc quần áo, sau đó bước đi.

Khụ! Thực sự xl mn về cách xưng hô của 2 nv chính . TT hơn KL 8 tuổi nhug mình lại để cách xưng hô cậu-tôi tại lúc đầu mnh ko để ý lúc sau mới biết nhug đã trót dại nên lười sửa với lại mình nghĩ tính cách KL khá lạnh nhạt nên gọi như vậy có hơi kì cục chut nhug thôi mn bỏ qua nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Chồng Bá Đạo Chiến Tranh Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 2.5

Mười hai năm sau.

Thành phố Đài Bắc ,một tiệm ăn nhanh nhiều người rất náo nhiệt.

"Này, cậu nhìn về phía bên trái xem, chị của cô bé kia rất được phải không?." Phan Dương chép chép miệng.

Tả Thiên trong tháng này mới từ nước Mĩ trở về, đảm nhiệm công việc phó giáo sư ở đại học, Phan Dương là đồng sự cùng khoa của anh, hai người tuổi xấp xỉ, không đến vài ngày đã trở nên thân thiết.

Tả Thiên liếc mắt một cái, ngồi bên kia là một cô bé khoảng chừng mười tuổi, để tóc ngắn ngang vai, vừa nhìn đã làm người ta yêu thích, chỉ là cô bé đang im lặng cúi đầu ăn sệt khoai.

"Chị của cô bé đang xếp hàng, đếm ngược từ người thứ hai, cô gái tóc buông dài kia kia."

Lấy thị giác của Tả Thiên chỉ có thể nhìn thấy sườn mặt nghiêng của cô gái tóc đen dài kia, nước da của cô so với em gái càng thêm trắng sáng hơn, cánh mũi nhỏ nhỏ mười phần kiên định, giống như đang ám chỉ cá tính của cô, cô gái này cùng cô bé đang im lặng ăn kia thật sự có vài phần rất giống.

Tả Thiên quay đầu lại nhìn Phan Dương, "Đúng vậy, nhưng phía trước cũng có mấy nữ sinh đang mua đồ, tại sao lại cố tình coi trọng cô ấy?"

Phan Dương nghe thế thấy rất thú vị, hưng trí bừng bừng giải thích: "Cậu không biết đấy thôi, cô gái này không chỉ có bộ dáng xinh đẹp, chỉ số thông minh cũng rất cao, tại thời điểm hai mươi một tuổi đã hoàn thành chương trình học thạc sĩ chuyên ngành hóa học, thời điểm tốt nghiệp đã thuận theo tự nhiên vào viện nghiên cứu, ba tháng trước, cô ấy còn ở trường học của chúng ta giảng dạy một buổi, lời nói ngắn gọn súc tích, đến bây giờ bản thân tớ còn rất ấn tượng đấy."

Tả Thiên nhướn mày buồn cười nhìn anh, "Cậu cảm thấy hứng thú?"

Phan Dương gãi gãi đầu, "Tớ hai mươi lăm tuổi mới lấy được bằng thạc sĩ, hiện tại cũng không còn khát vọng mãnh liệt gì nữa, cô ấy lại là người sống có nguyên tắc, có cá tính, khẳng định là đáng để chú ý."

Ý tứ này rõ ràng là có hứng thú.

Tả Thiên cười vỗ vỗ bả vai Phan Dương, "Được rồi, đừng bày ra cái vẻ mặt đó nữa, tớ đi giúp cậu xem xét ý tứ của người ta, nếu hoa đã có chủ, có thể làm cậu sớm hết hy vọng, nếu còn là người độc thân, thì cậu cứ việc thoải mái làm quen." Nói xong liền bước tới chỗ ngồi của cô bé đang cầm cúi ăn.

Tả Thiên gõ gõ vào bàn, cô bé đang im lặng ăn com ngẩng mặt lên, "Có việc gì sao ạ?"

Vừa rồi cô bé cúi đầu ăn làm Tả Thiên không để ý lắm, bây giờ nhìn thấy toàn bộ diện mạo của cô bé làm cho Tả Thiên lấp bắp kinh hãi, khuôn mặt kia

giống như một khuôn mặt đã từng quen biết đang trong trí nhớ của anh ủa về, khuôn mặt của cô bé này và khuôn mặt trong trí nhớ thật rất giống nhau.

"Cháu tên là gì? Chú nhìn cháu rất quen mắt." Rõ ràng là mạo muội, nhưng Tả Thiên có một chút cảm xúc không khống chế được, chưa kịp suy nghĩ thì câu hỏi đã bật thốt lên.

"Cháu hiện tại chỉ có mười tuổi." Cô bé lạnh nhạt trả lời một câu, ngụ ý chính là mời chú muốn bắt chuyện cũng nên chú ý đến đối tượng một chút.

Tả Thiên nhú mày, "Chú biết, nhưng chú thích bồi dưỡng từ nhỏ."

Cô bé lạnh nhạt liếc mắt xem thường, "Ghê tởm." Nói xong cúi đầu tiếp tục ăn, mặc kệ Tả Thiên gõ bàn hay nói chuyện như thế nào cũng không buồn quan tâm.

Tả Thiên có cảm giác thất bại, anh còn tưởng rằng bản thân mình thuộc loại người được cô bé hoan nghênh cơ đấy .

"A..... Tả Thiên?" Tiếng kinh hô đột nhiên phát ra từ bên cạnh, Tả Thiên quay đầu lại, lúc này mới phát hiện người chị gái của cô bé đã mang đồ ăn lại bàn họ ngồi, bởi vì quá kích động mà trên mặt bàn ăn côca đã tràn hết ra.

"Cô quen biết tôi?" Trong ấn tượng của Tả Thiên không có người nào như thế.

Nghe thấy câu trả lời của anh, sắc mặt cô gái tóc đen dài đối diện lập tức thay đổi, từ chỗ bàn ăn hung hăng bước tới bên Tả Thiên, túm lấy cổ áo của anh, " Anh vậy mà không nhớ em?"

Khi hai người đứng gần nhau, Tả Thiên đối diện với cặp mắt trong suốt hắc bạch phân minh, giống như nước chảy ra từ khe núi, anh nghĩ đến cô bé giống như đã từng quen biết, bưng tỉnh đại ngộ, "Khương Lai?"

Cô gái tóc đen dài nghe thấy hai chữ này, giống như bị uy khuất lớn nhào vào trong lòng Tả Thiên, bởi vì sức lực quá lớn, Tả Thiên lao đảo vài bước sau đó mới ổn định đứng vững, cái tính hấp tấp này thực ra không thay đổi bao nhiêu ,anh thấy kinh ngạc nhưng cũng hơi vui mừng, thì ra cảm giác được người khác nhớ đến cũng không quá xấu.

Phan Dương ở một bên nhìn xem lại bưng bưng lửa giận, còn tưởng rằng bạn tốt không chống lại được ma lực của cô gái tóc đen dài, tức giận định lại chỗ Tả Thiên tính toán, "Buông cô ấy ra, cô ấy không phải đối tượng để cậu có thể tùy tiện chơi đùa ."

Bên thái dương Tả Thiên nhỏ một giọt mồ hôi, những lời này hơi quá đáng, rõ ràng là người ta chủ động yêu thương nhưng nhớ mình Phan Dương cậu cũng thấy, lại miễn cưỡng muốn lừa mình dối người, bề cong sự thật cũng thôi đi, lại còn nói là tùy tiện chơi đùa người khác, có kiểu gạt người như vậy sao?

Khương Lai nghe thấy vậy muốn bạo phát, cô đẩy Tả Thiên ra, một đôi mắt lóe lên lệ quang hung hăng trừng anh, "Tùy tiện chơi đùa? Anh chơi đùa rất nhiều cô gái?"

Tả Thiên thờ dãi ai oán nói : "Nếu anh nói không em sẽ tin tưởng sao?"

Khương Lai nhìn anh một lúc lâu, có lẽ bị khuôn mặt thành khẩn làm cho rung động, có chút bình tĩnh lại, một bên Phan Dương lại bắt đầu đổ thêm dầu vào lửa, "Đừng để bề ngoài của cậu ta đánh lừa, anh là đồng sự của cậu ta, tận mắt chứng kiến cậu ta một tuần đối một người bạn gái, thỉnh thoảng nửa đêm còn đi ra ngoài quán ăn đêm để tìm kích thích."

Tả Thiên lập tức cho Phan Dương một ánh mắt nhanh chuẩn sắc như dao.

Phan Dương bắt vì sơ động, vì mỹ nhân, tiếp tục dùng bất cứ thủ đoạn tột tệ nào bôi đen bạn tốt của mình, "Chỉ cần là người làm việc cùng bọn anh, là giống cái, hầu như không có một người nào tránh được ma chướng của cậu ta, vài sinh viên còn bị cậu ta làm lớn bụng....." Phan Dương nói liên miên không ngừng.

Tất cả mọi người đều chăm chú nhìn bọn họ.

Thật là sơ suất, cho đến hôm nay Tả Thiên mới hiểu được ý nghĩa của bốn chữ này.

Mà Khương Lai ban đầu sắc mặt xanh mét, hết xanh lại đen, từng đợt sát khí hướng về phía Tả Thiên,Tả Thiên bỗng nhiên có dự cảm rất không tốt, ngay cả Phan Dương một bên thuận miệng bịa chuyện cũng không nhận được hạ thấp âm thanh.

Chỉ thấy Khương Lai một đầu tóc đen, cầm tay cô bé đang ăn khoai ngồi yên lặng kéo đến trước mặt Tả Thiên, "Mang thai em cũng mang thai, hừ, nhưng mà anh đừng dùng thủ đoạn để đối phó những người con gái khác ra để đối phó với em, ngay cả đứa bé em cũng sinh rồi, anh phải phụ trách với mẹ con em"

Như sét đánh ngang tai,khóe miệng Phan Dương run run, "Em, em mới chỉ có hai mươi hai tuổi?"

Khương Lai trừng anh, "Có ý kiến?"

Phan Dương nhìn cô bé mười tuổi đứng bên cạnh, lại nhìn thiên sứ trong lòng mình, rốt cục không chịu nổi đã kích mãnh liệt như sóng lớn này, bặm mặt lệ tuôn rồi đi.

Tà Thiên có thể coi như trấn định, dù sao loại chuyện này bản thân mình có làm hay không anh rõ ràng nhất, anh bắt đầu cười, "Khương Lai, đừng nói giỡn nữa, không buồn cười chút nào đâu!"

Khương Lai ánh mắt cơ hồ muốn phun ra lửa, "Ai nói em ở đây nói giỡn." Cô vỗ bả vai của cô bé, "Noãn Noãn, kêu cha."

Cô bé im lặng nghiên cứu Tà Thiên một hồi, không ngờ cũng kêu một tiếng: "Cha."

Tà Thiên có chút cười không nổi, "Khương Lai, lúc ấy em mới chỉ có mười tuổi, anh tại sao lại không cố kị mà làm ra chuyện không phải với em?"

Khương Lai sửa lại lời anh, "Anh hôn em."

Tà Thiên phảng phát bắt được một tia hi vọng, "Đúng rồi, anh chỉ hôn em, chỉ có hôn môi chắc là không thể sinh ra đứa nhỏ."

Khương Lai lạnh lùng bác bỏ: "Ai nói hôn môi không thể sinh đứa nhỏ, em nói có thể là có thể, dù sao đứa nhỏ cũng ở đây, anh nói gì cũng vô dụng, phải phụ trách với em."

Lời này rõ ràng là nguy hiểm, nhưng người ta đã cắn chặt khớp hàm không buông lỏng, vậy nên Tà Thiên đến một biện pháp cũng không có.

Tà Thiên còn muốn nói thêm cái gì, lại nhìn thấy Khương Lai chìa tay trước mặt anh, "Di động."

Có lẽ vì thái độ của Khương Lai quá mức đương nhiên, khí thế cũng đủ mạnh, Tà Thiên thật sự đưa điện thoại của mình cho Khương Lai, đầu tiên Khương Lai nhập số điện thoại di động của mình vào điện thoại của Tà Thiên, sau đó lưu lại rồi gọi đến điện thoại của mình, đợi đến khi nghe được điện thoại di động của mình kêu lên, mới trả lại điện thoại cho Tà Thiên.

"Cho anh thời gian một ngày để suy nghĩ xem phải phụ trách với mẹ con em như thế nào, ngày mai cho em câu trả lời." Nói dứt lời cô cũng không quan tâm Tà Thiên nữa, lôi kéo cô bé bên cạnh một lần nữa ngồi xuống, giống như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, hai người bắt đầu thưởng thức đồ ăn.

Tà Thiên mặc dù thấy là không sao cả, nhưng đối mặt với đủ loại ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, khiển trách, tò mò, anh cũng không giữ nổi bình tĩnh, dui dui mắt, anh nhanh chóng rời khỏi tiệm ăn nhanh.

Mười hai năm không thấy, cô nhóc vừa ngoan vừa lạnh lùng kia, tại sao lại biến thành người kiêu ngạo thô lỗ không phân rõ phải trái? Điều nói năm tháng thay đổi đời người, đúng là có vài phần đạo lý, Tà Thiên nằm sấp xuống bàn, nhìn đến hai chữ trong di động mà chột ngẩn người.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Chồng Bá Đạo Chiến Tranh Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 3

Chương 3.

Edit: Tiểu Linh Đang

Trên thực tế Khương Lai chỉ cố gắng tỏ ra trấn định thôi, chờ Tà Thiên rời đi, cô liền đứng lên vọt vào toilet, cô che mặt, có phần không thể tin nổi chính mình nói cái gì, làm cái gì, cô có tính gây sự như vậy, chắc là ai nhìn cũng thấy không thích đi.

Nhưng mà những từ cô chán ghét nhất *** lọt vào tai cô, lý trí phòng tuyến của cô đều hoàn toàn bị đánh tan, trong đầu cô chỉ có một ý niệm, nhất định phải bắt lấy Tà Thiên, không thể để cho anh giống mười hai năm trước ở bên cạnh cô mà im hơi lặng tiếng rời đi.

Khương Lai cả đời này cũng sẽ không quên, ngày đó sau khi tỉnh lại thấy vị trí bên cạnh mình trống rỗng cô vẫn chưa ý thức được chuyện gì xảy ra, chỉ đơn thuần nghĩ là đối phương dậy sớm, cho đến khi thoáng nhìn qua tờ giấy nhỏ bị laptop đè lên trên tủ đầu giường, tôi đi rồi, có dịp thì đến phía nam tìm tôi chơi.

Chữ viết ngay ngắn có lực, như thể được trưng bày động lòng người không thôi, ngay lúc đó cô gắt gao nắm chặt tờ giấy mỏng manh, ngay cả dép lê cũng chưa đi vọt vào phòng Khương Thi.

Khương Thi còn đang buồn ngủ bị tỉnh lại, định xuống giường đưa ra kháng nghị như bình thường thì nhìn thấy sắc mặt con gái tái nhợt, có chút lo lắng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Ba có biết nhà Tà Thiên ở đâu không?" Khương Lai trực tiếp hỏi.

Khương Thi lúc này mới tỉnh ngủ, qua một hồi lâu mới kịp phản ứng, trong quá trình Khương Lai chờ đợi cô vẫn nín thở, dường như sợ nghe phải tin tức xấu.

"Ba làm sao biết được, cậu ta không phải ở trong phòng của con sao? Con qua đó hỏi thử xem."

Đúng vậy, đi qua hỏi một chút thì rõ rồi, nhiều việc thực ra rất đơn giản, đáng tiếc người ta đã không còn ở đây nữa.

Khương Lai che miệng lại, cơ thể theo bên giường chậm rãi trượt xuống, dường như thân thể cô đang chìm trong trời đông đầy tuyết, cả người ở bên chân giường thu thành một đoàn, ngăn không được từ đáy lòng phát ra từng trận ớn lạnh.

Tà Thiên đi như vậy cũng thật vội vàng, cô bỗng nhiên hiểu ra tối hôm qua kỳ thật cậu ta không ngủ sớm như vậy, đây hẳn là sự cự tuyệt không tiếng động của cậu.

Kế tiếp là kì nghỉ hè nghiêm túc, Khương Lai ở mặt ngoài thoạt nhìn không có gì thay đổi, vẫn trưng ra khuôn mặt lạnh lùng thản nhiên như vậy, nhưng tính cách lại trở nên táo bạo, cho dù Khương Thi không đồng tình cho lắm nhưng cũng không có biện pháp.

May mắn là Khương Lai vẫn sống rất vui vẻ, nói chính xác thì hẳn là cuộc sống càng thêm phấn khích, mặc kệ là học tập, diễn thuyết, thư pháp..... Chỉ cần là cuộc thi mà cô tham gia, cô đều là người xếp thứ nhất.

Thật giống như đang chứng minh một điều, không có cậu ta, cô vẫn có thể sống rất tốt.

Cô đã gặp qua rất nhiều người, có người so với cậu ta thì dịu dàng hơn, có một vài người so với cậu ta thì đẹp trai hơn, cũng có những người so với cậu ta thì hài hước hơn rất nhiều, nhưng làm người ta vô cùng uể oải là, trong đầu cô vẫn chỉ có cậu .

Khương Thi nói: "Đứa nhỏ mười tuổi biết cái gì gọi là tình yêu."

Khương Lai nghĩ đến bây giờ cô cũng không biết cái gì gọi là tình yêu, chỉ là có một người như vậy, một người vừa vặn như vậy, cứ đón ánh mặt trời như vậy, lấp lánh tỏa sáng lên rồi đi vào trong mắt cô, vì thế cô rất cuộc không thể quên được, không hơn.

Cô nhóc im lặng ngồi cạnh nhìn Khương Lai vọt vào toilet liền dừng động tác ăn cơm lại, cô đi tới trước cửa phòng rửa tay, nghe được người trong đó cúi đầu phát ra những tiếng khóc òa nức.

Nhìn cô bé không giống người muốn vào toilet, thân thể nhỏ nhỏ ngay ngắn đứng ở ngoài cửa toilet, im lặng dịu dàng chờ đợi.

Khương Noãn vẫn đợi cho người ở bên trong khóc một hồi, thanh âm trở nên khàn khàn, mới nhẹ nhàng gõ cửa.

Khương Lai lấp bắp kính hải, rút một đồng lớn giấy vệ sinh lau loạn ở trên mặt, "Ngại quá, tôi đi ra ngay đây."

"Chị, là em."

Khương Lai dùng giấy vệ sinh tùy tiện lau trên mặt hai lần rồi ném vào thùng rác, hít sâu một hơi rồi mới mở cửa, "Chị hình như ăn nhiều đồ quá bị đau bụng rồi, đau bụng, đau quá, đau đến rớt nước mắt, ha ha....."

Tiếng cười khô khốc không có sức thuyết phục, nhìn Khương Noãn ánh mắt sáng lên, Khương Lai chậm rãi chột dạ đứng dậy, cô thu liễm biểu tình hiện tại, làm như cái gì cũng chưa từng phát sinh, "Em ăn xong rồi đúng không, thời gian cũng không còn sớm, chị đưa em quay về trường học."

Khương Noãn bây giờ vẫn ở tại kí túc xá của trường học, Khương Lai sợ cô bé một mình ở trong đó nhàm chán, thỉnh thoảng sẽ đưa cô ra ngoài ăn chút gì đó.

Tay bị người nhẹ nhàng kéo lấy, "Chị, đó là người mà ba từng nhắc tới đúng không?"

Khương Lai dừng lại bước chân, thông thả quay đầu lại, khuôn mặt lạnh nhạt như tuyết, ánh mắt lại lộ ra tia sáng yếu ớt, giống như chỉ nhẹ nhàng chạm vào sẽ như bông tuyết biến mất không thấy, "Thật xin lỗi, vừa rồi chị nói dối như cuội còn kéo thêm em vào , khổ có được em đồng ý phối hợp, sau đó cũng không giải thích với em một tiếng, người làm chị này cũng không khỏi quá mức thất bại rồi."

KhươngNoãn***, "Không sao cả, em chỉ là muốn nói với chị, chỉ cần chị cần, lúc nào cũng có thể tìm em giúp, chỉ cần chị hạnh phúc, như thế nào cũng không sao."

"Noãn Noãn."Cô nhóc mười tuổi kiên định nắm lấy tay cô, ngẩng đầu nghiêm túc coi chừng cô, Khương Lai cảm thấy chóp mũi đau xót, thiếu chút nữa khóc lên, cô phải hít sâu vài lần mới áp chế được sự chua xót đang trào dâng này.

Có lẽ bởi vì có người nhà ủng hộ, cảm xúc hồi hận trước kia giống như bị gió thổi đi, cuối cùng chậm rãi xuôi xuống, Khương Lai ngồi xổm xuống, cùng Khương Noãn nghiêm túc đối diện.

"Cám ơn em, chị nhất định sẽ làm cho chính mình hạnh phúc !"

Cô sẽ nghe theo tiếng nói của trái tim mình, dũng cảm giành lấy hạnh phúc thuộc về mình.

Khương Noãn là con gái của Khương Thi với người vợ thứ hai họ Nhâm, gần đây Khương Thi cùng vợ đi hưởng tuần trăng mật thứ hai mươi tám, đem con gái nhỏ ném cho con gái lớn cùng cha khác mẹ là Khương Lai chăm sóc, trên tài liệu mà anh nhờ người điều tra còn có ảnh chụp của gia đình họ, hơn

nữa không đến ba giờ sẽ có tư liệu mới được mang đến.

Khi anh mang tiền đi qua, người xã trưởng hỏi đầu cười đến thật nịnh nọt, "Về sau có điều tra như vậy nhớ tìm anh nha, anh có thể tính rẻ cho chú." Nói như vậy thì có một số người không cần động não mà vẫn có thể kiếm tiền à?

Tà Thiên trăm phần trăm khẳng định cô bé con kia cùng mình không có bất cứ quan hệ nào, nhưng vẫn suy nghĩ cẩn thận cô bé con vô cùng giống Khương Lai này tại sao lại xuất hiện, cho nên nhìn không được tìm người đi thăm dò, có lẽ anh cũng có một chút không xác định như vậy.

Ai có thể cam đoan hôn môi trăm phần trăm sẽ không mang thai? Dù sao thế giới này vô kì bất hữu(không thiếu những điều lạ), hơn nữa Khương Lai lại còn mang một bộ dáng vô cùng chắc chắn, làm cho anh không thể không hoài nghi những quan niệm đã tồn tại rất lâu.

Tà Thiên gõ đầu, không thể tin được chính mình tự nhiên cũng có luận điệu như vậy.

Anh để bản thân ngã vào sofa, nhìn về trần nhà cao cao, trong đầu ngây ngất, không biết mình làm sao vậy, mơ hồ cảm thấy đây chính là một trò đùa dai, nhưng bởi vì đương sự quá cứng rắn cố chấp, trong đáy lòng anh cũng sinh ra một tia áy náy.

Tà Thiên dù sao cũng không thể quên buổi tối chạy trốn chết kia, *** nếu như anh không có cảm xúc gì mới cần xem xét lại chính bản thân mình..... trong cái nóng nực không thôi của mùa hè, có một cô bé lạnh lùng như ngọn gió làm mát tâm hồn người khác...

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Chồng Bá Đạo Chiến Tranh Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 3.1

Hai mươi tư giờ thì có dài là bao lâu, có lẽ ngủ thêm một lát đã trôi qua rồi, có lẽ có thể đủ để suốt đêm chơi trò chơi, có lẽ ngay cả thời gian để nghĩ viết ra luận văn cũng không đủ.

Khương Lai nằm dài trên bàn***, lặng yên nghe tiếng nhịp tim của mình, cảm thấy kim giây còn chạy chậm hơn tiếng nhịp tim của mình, giống như ông lão tuổi già chậm chạp đi trên đường.

Nếu lúc ấy nói nửa ngày thì tốt rồi, Khương Lai ảo não thở dài.

Người con trai mà cô nhìn trúng, thời thiếu niên cũng đã đủ đẹp trai, hướng hồ là mười hai năm sau, bộ dạng trưởng thành của anh càng thêm có tư vị, nụ cười lười biếng kết hợp cùng ngũ quan xuất sắc, cả người lộ ra một cổ hương vị ấm áp như ánh nắng mặt trời giữa mùa đông, làm cho ánh mắt mọi người không dứt ra được, trong đó cũng bao gồm cả cô.

Lần đầu tiên cô liếc mắt đã nhận ra anh, hơn nữa còn bị anh bắt làm tù binh.

Mà anh nhẹ nhàng băng quơ một câu cô biết tới sao, làm cho cô chịu đã kích nặng nề, cô tất nhiên biết mười hai năm này đối với một cô bé mà nói, là mười hai năm không thể quay lại, từ trên xuống dưới cô đều có *** thay đổi, anh không nhận ra là đương nhiên, nhưng trong lòng không thể nào quên được, bởi vì cô quan tâm anh như vậy.

Thời điểm chuông điện thoại rung lên, Khương Lai đang nằm úp mặt vào gối, không yên lòng cảm lấy di động trên tủ đầu giường, "Ai vậy?"

"Là anh, Khương Lai, em....."

Cô gái vốn lạnh nhạt đột nhiên hét ầm lên, Tà Thiên che lỗ tai, chờ người kia hét xong, mới nghe được tiếng nói bình tĩnh từ đầu dây bên kia, "Anh tìm em có chuyện gì?"

Trong đầu Tà Thiên bỗng nhiên tự động hiện lên bộ dáng Khương Lai ôm ngực làm làm mặt lạnh, khóe môi nhìn không được hơi hơi cong lên, "Buổi tối có rảnh không? Cùng nhau ăn một bữa cơm đi."

Tuy rằng Khương Lai cho anh kỳ hạn một ngày, nhưng thời gian còn lại vẫn làm anh không thể bình tĩnh lại, trong đầu luân chuyển việc anh làm trong đêm đó *** hôn môi, cảm giác như tội ác như hòn đá nặng nề đè trên ngực.

Năm đó anh đã là một người con trai trưởng thành, mà đối phương lại là một cô bé cái gì cũng không biết, anh không nên tự cho là đúng dứt khoát đi ra khỏi sinh mệnh đối phương, mà phải dùng lý trí để khiến cô hiểu, trong lúc đó bọn họ tồn tại khoảng cách không thể vượt qua.

Tà Thiên mời làm Khương Lai quá mức giật mình, rất lâu không mở miệng nói chuyện.

Tà Thiên có chút tiếc nuối, "Em có việc? Vậy thì để lần khác đi, chẳng qua là chúng ta nhiều năm không gặp, anh cũng hơi tò mò về cuộc sống trước mắt của em, rất muốn cùng em ôn chuyện."

"Không, không phải....." Sợ đối phương hủy bỏ cuộc hẹn, Khương Lai vội vàng lên tiếng, lại bởi vì dùng sức thật mạnh nên thiếu chút nữa cắn vào đầu lưỡi, "Em không sao, em lúc nào cũng được, bây giờ em có thể ra ngoài."

Tà Thiên nhìn đồng hồ trên hồ tay một chút, "Thời gian cũng không còn nhiều lắm, em nói cho anh biết địa chỉ, anh đến đón em."

"Được." Khương Lai cắn cắn môi, Tà Thiên tính gác điện thoại, bên kia lại truyền đến âm thanh chần chờ, "Này, anh thật là Tà Thiên đúng không?"

"Chẳng lẽ còn có một Tà Thiên giả?"

"Em không có ý tứ này, em chỉ là cảm thấy bất khả tư nghị (không thể tin nổi), lúc giữa trưa xảy ra chuyện như vậy, em nghĩ anh nhất định sẽ không thích em, cho dù em cho anh phương thức liên lạc, anh cũng không nhất định sẽ liên lạc với em, có lẽ còn có thể vì tránh cùng em tiếp xúc mà đổi số, em thậm chí còn lo lắng nếu anh thật sự không muốn gặp em, em nên bắt đầu tìm anh ở đâu, dù sao Đài Bắc cũng lớn như vậy, em có khả năng cứ như vậy mà bỏ qua anh."

Tà Thiên bật cười, trong lòng lại cảm thấy không nổi, "Đứa ngốc."

Bất mãn buổi trưa vì bị đối xử như vậy cũng như như một cơn gió mà bay đi mất, nói xong hai chữ này anh cũng không biết nên nói cái gì, cô gái đầu bên kia điện thoại cũng im lặng nghe, mơ hồ truyền đến tâm tình không rõ là làm sao.

Tà Thiên tận lực xóa đi bầu không khí không được tự nhiên, "Có chuyện gì chờ gặp mặt nói sau, bây giờ em đưa địa chỉ cho anh trước, anh đi xuống lầu lái xe, thuận tiện ngắm lại muốn ăn cái gì, anh mời em."

"Được."

◎◎◎

Mười hai năm trôi qua, Khương Lai đã thay đổi chỗ ở.

Khi Tà Thiên lái xe tới căn nhà lớn tràn ngập sắc thái ảo mộng được sơn màu trắng thì Khương Lai đã đứng ở cửa chờ anh, áo ngắn tay màu đen đơn giản cùng quần jean, đem dáng người lồi có lõm có lộ ra không thể nghi ngờ, rõ ràng vẫn là khuôn mặt lạnh lùng thân nhiên thanh tú, nhưng đã trưởng thành thành cô gái xinh đẹp, Tà Thiên không thể không cảm thán tạo hóa thần kỳ.

Anh vừa xuống xe, Khương Lai giống như vừa đi vào cõi thần tiên dường như có linh cảm quay đầu sang, Tà Thiên cười cười thay cô mở cửa xe, "Lên xe đi, tiểu công chúa của anh."

Khi anh quay đầu, ánh mắt không thể nào nhìn thấy phía sau, Khương Lai ngượng ngùng sờ lỗ tai đang nóng lên.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Chồng Bà Đạo Chiến Tranh Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 3.2

Đối với bữa tối, Khương Lai không có yêu cầu gì, Tà Thiên đưa cô đi đến một quán cơm Trung Quốc được đồng sự đề cử, lúc anh ở Mi hay ăn thực phẩm chiên rán nhiều dầu mỡ nên sau khi trở về nước đặc biệt thích những món ăn Trung Hoa được chế biến tinh xảo.

Tà Thiên tìm một bàn ở cạnh cửa sổ, Khương Lai ngoan ngoãn ngồi xuống, khi Tà Thiên đưa thực đơn cho cô, cô mở to đôi mắt tròn tinh khiết kinh ngạc nhìn anh.

"Thích ăn cái gì thì cứ gọi."

"Anh thích thì em thích." Dường như trải qua một khoảng thời gian rất lâu tự hỏi, cô mới còn thật sự đưa ra đáp án.

Tà Thiên có chút xấu hổ sờ sờ mũi, quay sang người bồi bàn tùy tiện gọi bốn món ăn một món canh, lúc này mới ho nhẹ một tiếng nói với cô gái đối diện: "Khương Lai, lúc ấy em chỉ có mười tuổi, anh cũng chỉ là một người mới lớn, lúc đó anh có làm gì không phải thì thực xin lỗi em....."

"Anh còn không có thực sự xin lỗi em."

Cô gái lạnh lợi đột nhiên ngắt lời anh, làm cho Tà Thiên miễn cưỡng đem lời xin lỗi nuốt vào, nhưng vẫn tiếp tục nói: "Em có thể thông cảm như vậy anh rất vui, lúc giữa trưa chắc là em nói giỡn với anh, muốn nhìn thấy bộ dáng ngu ngốc của anh có phản ứng gì, dù sao đã qua mười hai năm, anh còn có thể là thật sao, ha ha....."

"Em không có hay nói giỡn."

Thanh âm cười gượng dừng lại, Tả Thiên kinh ngạc nâng lên tầm mắt, cô gái đối diện hơi hơi cắn môi, có chút ủy khuất, chưa tới phút cuối chưa thôi cố chấp, "Em sẽ không đùa như vậy, em thích anh, em cần anh cho em một lời giải thích."

Tả Thiên bị ánh mắt như vậy làm cho kinh sợ, "Đứa bé kia không phải....."

"Nó phải"

"Tuyệt đối không....."

"Đúng vậy!"

Qua vài lần tranh chấp không dùng đầu óc, Tả Thiên có chút phát điên, dùng sức gãi đầu, đúng lúc người phục vụ bưng món canh cuối cùng lên, anh ra dấu chỉ tay, "Ăn com trước đi." Ăn com mới có sức lực để giải thích.

Nhưng mà có lẽ bị sự phiền lòng ngăn lại cảm giác thèm ăn, Tả Thiên tùy tiện ăn vài miếng đã nuốt không trôi, nhưng cô gái đối diện đã im lặng mà nhanh chóng đưa thức ăn vào trong miệng.

Anh nhìn không được sinh ra cảm giác tự hào, "Anh gọi đồ ăn rất hợp đúng không?"

Khương Lai lạnh nhạt liếc mắt nhìn anh, "Ăn no mới có khí lực thuyết phục anh."

Tả Thiên lại vô lực.

Rốt cục chờ Khương Lai buông đũa xuống, Tả Thiên nhìn cô lấy khăn tay lau miệng, cười khổ hỏi: "Ăn no rồi sao? Chúng ta đổi nơi ăn uống để bắt đầu nói chuyện đi." Tốt nhất tìm phòng bao, đoạn trí nhớ giữa trưa kia vẫn làm cho lòng anh còn sợ hãi, sau này có một khoảng thời gian rất dài anh không dám xuất hiện ở tiệm ăn nhanh đó nữa.

Khương Lai không có ý kiến gì, ngoan ngoãn theo Tả Thiên đi tính tiền, lại đi sau Tả Thiên ra khỏi quán ăn, Tả Thiên quay đầu nhìn bộ dáng im lặng nhu thuận của cô, quả thật như là một cái đuôi nhỏ đáng yêu, nhưng mà khi cái đuôi này nổi giận mới thực sự đáng sợ.

Anh mở cửa xe để cho Khương Lai lên xe, bản thân mình ngồi vào vị trí lái xe bên cạnh, vừa đóng cửa lại chợt nghe thấy cô kêu tên của anh, "Tả Thiên."

"Ừ?"

Anh vừa quay đầu lại, phía trên đầu có một bóng đen tập xuống, anh không kịp tránh né, cổ bị chặt chẽ ôm lấy, một thứ non mềm ấm áp hung hăng dán lên hàm răng của anh.

"Ừm....."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Chồng Bá Đạo Chiến Tranh Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Chương 3.3

Tiếp đó lực đạo Khương Lai chế trụ cổ của anh đột nhiên gia tăng, cô cũng rất đau nhưng vì xấu hổ nên vẫn không buông ra, chờ đau đến ở cổ bứt đi một chút, mà bắt đầu vụng về*** môi Tả Thiên, thuần khiết giống như trẻ con, ngây thơ coi miệng anh trở thành nấm vú cao su mà đùa bỡn.

Thật là muốn chết, Tả Thiên chỉ cảm thấy hơi thở trong veo của cô gái tràn đầy chóp mũi của mình, động tác vụng về dường như muốn hút hết ngọn lửa dục vọng của anh ra, anh không phải thánh nhân, bị một cô gái xinh đẹp đối đãi như vậy, anh không thể hoàn toàn thờ ơ.

Sức lực Khương Lai ôm cổ của anh cũng không có lớn đến nỗi anh không thể tránh ra, mà là anh không thể không coi nhẹ lòng mình ***, lén lút phóng túng để đối phương tùy ý làm bậy.

Nhưng mà cơ hội cũng đã cho cô, cô có thể dừng làm hành động này nữa hay không, như thế vậy chỉ có thể châm lửa mà không thể dập tắt lửa có được không?

Tả Thiên rốt cục không nhẫn nại được, đột nhiên ra tay, một tay chế trụ gáy của Khương Lai, chuyển bị động thành chủ động, thừa dịp cô kinh ngạc há mồm ra, linh hoạt đưa lưỡi dài của mình tấn công vào miệng cô.

Tiểu Linh Đang-LQDD

Đây là lần đầu tiên Khương Lai nhận biết được thế nào là hôn, cô mở to hai mắt nhìn, bản thân cô nghiên cứu cảnh nam nữ nhân vật chính hôn nồng nhiệt trên phim truyền hình cả buổi, thế nhưng chỉ học được công phu mặt ngoài, thì ra hôn môi chân chính có thể thành ra như vậy.....

Toàn bộ trong cổ họng đều bị Tả Thiên dụ dàng mà cường thế xâm chiếm, anh ngậm đầu lưỡi vụng về của cô, suýt nữa bị mút đến tê dại, đầu óc luôn luôn thanh tỉnh cũng trở nên có chút choáng váng, cái gì cũng trở nên cách cô rất xa, cái gì cũng không quan trọng nữa, giống như chỉ cần dựa vào nụ hôn này, cũng có thể khiến cô có thể tồn tại.

Hương vị của cô gái này thật đúng là không tẻ, làm cho người ta nếm thử một lần cũng sẽ nghiện, Tả Thiên buông Khương Lai đang hôn hít thở ra, đang muốn tiếp tục hôn thì phát hiện Khương Lai mở to mắt.

Tả Thiên ảo não vươn tay xoa mắt của cô: "Nhắm mắt lại."

Khương Lai rất nghe lời, ngoan ngoãn nhắm mắt lại, lông mi thật dài bởi vì hành động nhắm mắt mà nhẹ nhàng lướt qua lòng bàn tay Tả Thiên, trong lòng phảng phất như bị một móng vuốt của con mèo lướt qua, anh càng khó có thể kiềm chế, nâng đầu Khương Lai, lấy khí thế hung hăng mà bao phủ lên.

Không biết qua bao lâu, cũng không biết trao đổi bao nhiêu nụ hôn, chờ thời điểm Tả Thiên rốt cục khôi phục lý trí dừng lại động tác, thiếu chút nữa anh dùng một quyền đem nửa người dưới phế đi, "Ai dạy mày làm tao xúc động, cái này càng ngày càng phiền toái."

Tả Thiên nhìn bộ dáng Khương Lai bị hôn như còn đang chìm trong sương mù, từ trước đến nay chưa từng thấy vẻ mặt xuất hiện một tầng hồng nhạt của cô, như được màu vàng của đèn đường làm nền, thập phần tú sắc khả com*.

(Đại loại là sắc đẹp có thể thay com dc ý)

Tả Thiên hung hăng vỗ đầu mình một cái, anh tại sao ,tại sao..... Lại có chút bị ***.

Tuy rằng tính cách của anh lười nhác, thật ra thì cũng thập phần có nguyên tắc, tự bản thân mình rời đi trước nên có chút cao ngạo, nhưng mà hôm nay bị cô gái xinh đẹp này hôn một cái, thiếu chút nữa mất hết lý trí, biến thành dã thú, thật là muốn chết!

Anh hạ cửa kính ô tô xuống để cho gió mạnh thổi vào, để cho đầu óc đang nóng lên của mình được hạ nhiệt.

Mùa thu ở Đài Bắc vẫn có một chút cảm giác mát mẻ, gió vừa thổi vào anh đã hít xì thật to, lấy khăn tay xoa xoa cái mũi, anh cảm thấy mình hẳn là có thể lý trí mà đối diện tiểu mỹ nhân kém anh tám tuổi, lúc này mới quay đầu, sau đó phát hiện đối phương giống như cũng khôi phục lý trí, khuôn mặt lạnh lùng nhìn mình.

"Anh hôn em"

"Ừ." Tả Thiên cảm giác như đang nghe thăm phán đoán kết quả cuối cùng, hơn nữa chứng cứ phạm tội đều đầy đủ, anh hoàn toàn không có cơ hội để phản bác.

"Hôn rất nhiều lần." Con người trong trời nhưng lạnh lùng của cô ở trong bóng đêm giống như ngôi sao xa.

"Ừ." Nội tâm Tả Thiên đang rất bất an, cầu nguyện cô có thể cho anh một cơ hội để giải thích.

Khương Lai bỗng nhiên cúi đầu, vươn tay dụ dàng sờ sờ bụng, "Có lẽ lại mang thai rất nhiều đấy chứ."

Tả Thiên đã chuẩn bị tâm lý tốt, nhưng ngàn lần không thể tưởng tượng được Khương Lai lại nói ra những lời này, anh kinh ngạc thiếu chút nữa ngã ra ngoài xe, há to miệng nhưng một chữ cũng không thốt lên được.

Khương Lai lại ngẩng đầu lên, khuôn mặt lạnh lùng như được Thượng Đế chiếu cố, ngũ quan đẹp không chút tí vết nào phối hợp cùng dung nhan tinh xảo thanh lệ, hiện tại gương mặt xinh đẹp này đang tức quay sang Tả Thiên, Tả Thiên ôm lấy vị trí nơi tim mình đang đập, anh sợ cô lại nói ra cái gì kinh thế hãi tục nữa, trái tim yếu ớt của anh sẽ không chịu nổi. ~~www~~ Tiểu Linh Đang-LQĐ

"Đưa nhỏ dù ở đâu, em tuyệt đối sẽ không vứt bỏ nó, nếu anh muốn để nó giống như Khương Noãn, không có cha chăm sóc khi lớn lên, em đây cũng không còn ý kiến gì, chỉ là nó cũng quá đáng thương....."

Tả Thiên muốn nổi điên, tiết mục mục khổ nhục kế Khương Lai học được từ đâu vậy!

Khương Lai nghiêm túc nhìn anh, bỗng nhiên dụ dàng sờ sờ môi của mình, "Nhưng mà dù cho chỉ có mình em, em cũng sẽ chăm sóc để cho đứa bé khỏe mạnh, vui vui vẻ vẻ mà lớn lên, dù sao đây cũng là kết tinh tình yêu của chúng ta."

"Em sẽ kể chuyện xưa của chúng ta cho bọn chúng biết, em sẽ không để cho chúng hận cha của mình, bởi vì hẳn là một người rất tốt, là mẹ không tốt không xứng với hẳn, cho nên mới không thể cùng một chỗ....."

Loại lời kịch cầu huyết tự biên tự diễn này rốt cuộc làm sao có thể diễn ra được vậy??

Lúc Khương Lai nói đến câu "Phải làm sao để giáo dục trẻ nhỏ, cho dù bị đồng bạn cười nhạo không có cha cũng không cần khổ sở", Tả Thiên rốt cục nhận không được bạo phát ra.

"Ngừng, em đừng diễn bộ dáng này nữa, chiều này đối với anh vô dụng, thứ nhất hôn môi sẽ không mang thai; thứ nhì là em hôn anh trước, đàn ông đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, không biết cái gì gọi là cự tuyệt, cho nên anh hôn em không có ý tứ gì khác, em đừng hiểu sai."

Thứ ba là mười hai năm trước anh đi không tạm biệt, anh nợ em một lời xin lỗi, thật xin lỗi; thứ tư anh thực sự cảm kích em thích anh, nhưng ở trong mắt anh, em vẫn là một cô bé như mười hai năm trước, anh đối với em không có mọi thứ khác mơ màng, trước kia không có, hiện tại sẽ không, tương lai cũng không khả năng, anh khuyên em sớm buông tha cho anh, tìm một người cùng tuổi thật tốt mà hẹn hò."

Khương Lai có lẽ bị những từ này của anh dọa cho choáng váng, mở đôi mắt hắc bạch phân minh thật to, luống cuống khổ sở nhìn Tà Thiên.

Tà Thiên vỗ vỗ bả vai Khương Lai, "Khương Lai, anh rất vui vì chúng ta có thể gặp lại, có cơ hội em có thể tìm anh nói chuyện phiếm, nhưng em phải nhớ kỹ, quan hệ của chúng ta sẽ chỉ là bạn bè."

Anh bắt buộc chính mình không được nhìn tới khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương của cô, đem lực chú ý tập trung đến phía trước, Khởi động động cơ, "Những điều phải nói anh cũng nói rõ ràng rồi, bây giờ anh đưa em về nhà."

Một đường này Khương Lai như bị biến thành một pho tượng, im lặng ngồi ở vị trí của mình, ngay cả tiếng hít thở cũng như tan vào trong không khí, nhỏ đến không thể nghe thấy.

Tà Thiên không phải không áy náy, hôm nay anh hẹn Khương Lai ra cũng là vì muốn giải quyết vấn đề lưu lại từ mười hai năm trước cho thật tốt, nhưng bị cô nói một tràng như thế, anh thẹn quá hóa giận, ngay cả lời nói cự tuyệt cũng không có suy nghĩ đã thốt ra, bây giờ nhất định là đã làm tổn thương lòng của cô sâu sắc.

Nhưng mà nếu anh đã muốn nói ra sẽ không thể mềm lòng, tục ngữ nói, dao sắc chặt đay rồi(giải quyết nhanh chóng), nếu anh không có khả năng cũng không có ý muốn ở bên cô, vậy thì không nên để cô có bất kì ảo tưởng nào ,cho nên trên đường Tà Thiên cũng không chủ động khơi mào đề tài, đưa Khương Lai về nhà trong bầu không khí trầm mặc.

"Em sẽ không buông tay." Thấy Tà Thiên để cho mình xuống xe xong liền muốn lái xe rời đi, Khương Lai lập tức từ trạng thái cứng ngắc hồi phục tinh thần lại, xông lên vươn hai tay vào cửa xe đã được đóng một nửa.

Tà Thiên che trán, "Khương Lai, em....."

Khương Lai không ngần ngại thò đầu vào cửa xe không chút yếu thế nhìn thẳng ánh mắt của anh, "Anh kết hôn rồi sao?"

"Không có." Tà Thiên trả lời theo bản năng ***.

"Có bạn gái?"

"Hiện tại độc thân, nhưng....."

Khương Lai nắm tay thành quyền, ánh mắt ở trong bóng đêm tỏa sáng lấp lánh, giống như ngôi sao bị thất lạc giữa chốn nhân gian, "Không có nhưng là, chỉ cần một ngày anh còn độc thân, em còn có quyền được theo đuổi hạnh phúc của em, em sẽ không buông tay !" Sau khi nói xong cô liền ngoan ngoãn buông lỏng tay nắm cửa ở cạnh cửa xe, lùi sang một bên.

Dừng cảm tiến tới như vậy, nhẹ nhàng vui vẻ bày tỏ tình yêu, nếu đối tượng không phải chính anh, Tà Thiên chắc sẽ vỗ tay khen hay, nhưng việc này xảy ra ở trên người mình, anh chỉ cảm thấy đầy bất đắc dĩ.

Liếc mắt cô gái đang đứng ở ven đường một cái, anh cũng không biết mình có thể đáp lại cô thứ gì, đơn giản đóng cửa kính, khởi động xe, chạy qua cô nhanh như bay.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Chồng Bá Đạo Chiến Tranh Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chương 4

Tà Thiên mới đến, không dám nhận nhầm sinh viên, học kỳ này chỉ mở hai môn học liên kết với nhau, văn hóa dân tộc học và văn hóa du lịch thế giới, khóa học này từ trước đến nay sinh viên thường không bao giờ đến đủ, nhưng không biết ai tiết lộ phong thanh, nghe nói đi học sẽ có giảng viên phong lưu phóng khoáng, tuần tú lịch sự, còn hơn Phan An, tức chết Tống Ngọc, thời điểm Tà Thiên bước vào phòng học, bên trong quả thực chật kín chỗ, thiếu chút nữa anh tưởng rằng mình vào nhầm phòng học.

Hai tiết học liên tục trôi qua, mặc kệ anh nói cái gì làm cái gì, ở bên dưới đều vang lên các loại tiếng kinh hô không dứt.

"Rất đẹp trai nha."

"Thật có khí chất."

"Tiếng nói thật dễ nghe."

"Tri thức thật uyên bác."

Thật ra Tả Thiên thật sự đang rất thoải mái, từ nhỏ anh đã có vẻ ngoài xuất chúng, thành tích vận động cũng hơn người, sớm có thói quen được mọi người vây quanh như những vì sao vây quanh mặt trăng, vậy nên trong trường hợp nhỏ như thế này, anh không hề bị ảnh hưởng một chút nào.

Chuông tan học vừa vang lên, Tả Thiên còn chưa kịp nói một tiếng tan học, sinh viên xông lên như thủy triều, bốn phương tám hướng vây anh lại, mà đồng sự tốt của anh Phan Dương không biết từ góc nào xông ra, "Giáo sư Tả hiện nay không có bạn gái, cũng không có bạn trai, mọi người ai có nhu cầu thì nhanh chân báo danh".

Thái dương Tả Thiên chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh, anh bỗng nhiên biết lời đồn đãi ở trường là từ miệng người không đức độ nào phun ra, anh thật sự là *** vô ý.

Những học sinh kia làm bộ dáng thật giống nhau, kiễng mũi chân, giẫm lên ghế và bàn, một đám giờ tay thật cao, phía sau cũng như phía trước làm cho Tả Thiên nghĩ rằng mình là tờ chi phiếu một trăm vạn.

"Em"

"Em em em"

"Còn có em"

Tả Thiên thường ngày bình tĩnh cũng trở nên đau đầu, mà Phan Dương đứng một bên cười nghiêng ngả như chú mèo vừa đi ăn trộm về.

Đột nhiên một đám *** tiếng nói trở nên im bặt, tất cả mọi người quay đầu nhìn lại, đầu tiên là nhìn thấy cái bàn bị chống ngược, tiếp theo nhìn thấy một *** cô gái, bộ dạng của cô thập phần xinh đẹp đáng yêu, biểu tình lại lạnh lùng thần nhiên, cô vỗ vỗ tay, động tác nhẹ nhàng như khiêu khích: nhảy lên một cái bàn khác, trong nháy mắt trong phòng học lặng ngắt như tờ.

Sau đó một tiếng nói dị thường trong trẻo nhưng lạnh lùng của cô gái đó vang lên, "Mọi người không cần tranh cãi, anh ấy là bạn trai của tôi, chúng tôi ngay đến đứa nhỏ cũng có rồi, hiện tại đang học lớp bốn."

Khương Lai thật đúng là tận sức bôi đen anh, trên đầu Tả Thiên suýt chút nữa bốc khói, cô gái này lên hồ nháo cũng thôi, tự nhiên còn chạy đến nơi làm việc của anh náo loạn, lần này đã vượt qua ranh giới cuối cùng của anh.

Mà cõi lòng Phan Dương như một viên thủy tinh tan nát thành vô số mảnh, lần thứ hai bùm mặt lệ tuôn rồi đi.

Khương Lai từng làm qua trợ giảng trong thời gian còn đi học ở đây, cô trẻ tuổi lại xinh đẹp, cho nên có không ít người nhận ra cô, mà bộ dáng lạnh lùng thần nhiên của cô trong lúc nói chuyện không thể nghi ngờ đặc biệt làm cho người ta tin phục lực cùng với áp lực, sau khi mọi người phát ra tiếng kinh hô bất khả tư nghị*, cũng lục đục tản đi, không dây dưa nhiều nữa.

*Bất khả tư nghị: không thể tin nổi

"Không cần đi làm?"

Tả Thiên chậm rãi bước tới chỗ cô, nở nụ cười chân thành, tiếng nói rất bình thản, nhưng Khương Lai lại cảm thấy có một luồng sát khí phóng tới mình từ người đối diện, cô ngoan ngoãn nhảy từ trên bàn xuống, "Thời gian bọn em đi làm rất tự do, chỉ cần trong thời gian quy định nghiên cứu ra thành quả là được."

Tả Thiên nhíu mày, "Cho nên không có việc gì tới chỗ này của anh làm loạn?"

Khương Lai trịnh trọng trả lời anh, "Lời nói của người đồng sự kia đều là thật sao, nếu em không tới kịp thì anh nhất định đã bị những người đó đoạt đi rồi, em nói rồi em muốn theo đuổi anh, đương nhiên không thể để cho anh bị người khác cướp đi."

"Trên thế giới không có người nào theo đuổi như em, vì theo đuổi anh mà bôi đen anh, em không biết là em hơi quá đáng sao, em có từng tôn trọng anh sao? Với hành vi này của em, anh có thể tố cáo em tội ác ý phi báng người khác." Tả Thiên thu lại nụ cười, khuôn mặt không chút thay đổi, Khương Lai biết anh thật sự tức giận.

Nhưng cô cố tình không chịu thỏa hiệp, "Em không có bôi đen anh, chúng ta ngay cả đứa nhỏ cũng có, anh không tin, em đưa anh đến trường học của Khương Noãn, để chính anh hỏi cha đứa nhỏ là ai." Đây là khúc gỗ duy nhất có thể cứu mạng cô, cho dù bị anh chán ghét, cô cũng không thể buông tay.

"Anh hà tất gì phải đi so đo với một cô gái, chỉ cần dùng một sợi tóc của cô bé xét nghiệm DNA đối chứng, lời nói dối của em sẽ không có tác dụng."

"Không cần, em không cần anh làm xét nghiệm DNA đối chứng, con bé vốn chính là con gái của anh."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Chồng Bá Đạo Chiến Tranh Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14: Chương 4.2

Tả Thiên gắt gao nhìn chằm chằm khuôn mặt Khương Lai, cô cố gắng bày ra bộ dáng đứng lý hợp tình, nhưng hết lần này tới lần khác lòng mi *** như chiếc quạt, hàm răng gắt gao cắn chặt vào môi, sắc mặt trắng bệch làm lộ ra tâm tình thấp thỏm lo âu của cô.

Tả Thiên vẫn mềm lòng, tất cả bất mãn như khinh khí cầu bị hết hơi, biến mất vô tung, ở tận đáy lòng đối với cô gái trước mắt là đau lòng cùng bất đắc dĩ.

Anh thở dài, "Khương Lai, em tại sao lại không rõ vậy? Thích là việc của riêng mình em, anh quả thật không thể can thiệp, nhưng em không thể lấy việc này để đùa giỡn, cái này không tốt một chút nào."

Khương Lai giải thích, "Em không có đang đùa."

Tả Thiên nhú nhú mày: "Anh đã tìm người điều tra qua về em, đứa bé kia là con của ba em và người vợ sau này, không có một chút quan hệ nào với em, về sau đừng lấy lý do này để uy hiếp anh, anh ghét nhất là bị uy hiếp, lần sau anh sẽ không dùng vẻ mặt ôn hoà như vậy để nói chuyện với em nữa, tự mình giải quyết cho tốt."

Khương Lai ngây ngốc sững sờ tại chỗ, để mặc Tả Thiên đi về phía trước không quay đầu lại, đau đớn tràn ngập trong cơ thể của cô, lan tràn đến chớp mắt sau đó nước mắt từ trong hốc mắt rơi xuống.

Tả Thiên đi thẳng đến phòng học cũng không nghe thấy một chút âm thanh nào từ phía sau, chắc là anh đã nói quá nặng nề, người ta chung quy cũng chỉ là một cô gái không hiểu rõ sự tình, anh thở dài, đổi hướng quay trở về.

Khương Lai đứng im lặng, đôi mắt như ngập trong sương mù, nước mắt của cô đang rơi, thấy anh, nước mắt lại rơi càng nhiều, quả thật như trận mưa rào ngày hạ.

Anh vừa đi tới gần, hai tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo của anh, "Tả Thiên, anh đừng chán ghét em, đừng..... Đúng, Tiểu Noãn không phải là con anh, em không lừa anh, anh đừng tức giận, em thật sự thật sự rất thích anh Tả Thiên..... Thật xin lỗi....."

Tả Thiên trở mặt nhìn *** nước mắt của cô khiến quần áo mình nhăn nhúm, tâm trạng giống như cũng bị nước mắt kia bao phủ, có chút mệt, có chút chất, "Khương Lai, em đừng kích động, anh không tức giận, em đừng khóc, anh không tức giận, em....."

"Thật sự?" Thỏ con đôi mắt hồng hồng đáng thương nhìn anh, khóe mắt còn mang theo vài giọt nước mắt chưa chảy xuống hết.

"Thật sự, anh không tức giận." Tả Thiên rút giấy lau mặt từ trên bọc giăng đưa cho Khương Lai, "Lau khô mặt đi, anh đưa em đi ra ngoài."

Khương Lai bất động, khuôn mặt trắng tái nhìn anh: "Tả Thiên, em thích anh."

"Anh đã biết, anh đã biết, nhưng điều đó không có khả năng." Tả Thiên cúi thấp đầu thay cô lau mặt, "Khương Lai, anh sẽ đối xử với em như em gái, anh thích phụ nữ thành thực ôn trọng, không phải những cô gái thanh thuần trong trắng đáng yêu như em, em đừng lãng phí thời gian ở trên người anh nữa."

Khương Lai ưỡn ngực, "Tại sao em lại không được? Em đã hai mươi hai tuổi rồi."

Tả Thiên ném giấy vừa lau mặt vào thùng rác, sau đó mới hạ tầm mắt chăm chú nghiêm túc nhìn đôi mắt đang sáng lên của Khương Lai, "Đi, không nói về chuyện này nữa, tiếp theo anh không có lớp, anh đưa em về nhà."

Suy nghĩ của cô gái này từ mười hai năm trước và bây giờ vẫn giống hệt nhau, nếu anh muốn thuyết phục cô bằng cách bình thường, chắc là còn khó hơn so với lên trời, chỉ sợ mình nói đến nỗi miệng đắng lưỡi khô, người ta vẫn không nghe như cũ.

"Tả Thiên, em....." Khương Lai đương nhiên không cam lòng để Tả Thiên cho qua có lẽ như vậy.

"Được rồi, anh mời em ăn kem, bồi tội lúc này làm em khóc, như vậy có được không?" Ở trong phòng học náo loạn thành dạng như vậy, trên trán của cô đã thấm ra một tầng mồ hôi tinh mịn, Tả Thiên nhìn cũng đau lòng, nếu bỏ đi không nói chuyện tình yêu, anh quả thật thích cô gái này.

"Cám ơn." Khương Lai sững sờ một hồi lâu mới nặng nề mà gật gật đầu, sức lực quá lớn, làm cho Tả Thiên nghĩ rằng cô sẽ khiến đầu của mình rơi xuống đất mất.

Nhìn động tác của cô, Tả Thiên cười đến không kiềm chế được ***, ở trong lòng thầm nghĩ, tự nhủ nói — thật sự là một đứa ngốc.

Kỳ thật Khương Lai cũng không thường ra ngoài ăn mấy thứ này, nhưng từ sau lúc cùng Tả Thiên tạm biệt, có đôi khi cô bởi vì nghĩ đến những chuyện cũ mà khổ sở, sẽ mua rất nhiều kem, vừa ăn vừa yên lặng rơi lệ.

Nay có thể lại cùng vương tử trong lòng mình cùng nhau ăn kem, cô hạnh phúc giống như đang nằm mơ, cô ăn một miếng rồi lại nhìn Tả Thiên, giống như

coi Tả Thiên Lai là đồ ăn.

Sau lưng Tả Thiên là từng trận rét lạnh, anh gọi một ly Latte, cúi đầu uống đồ uống, vừa để trốn tránh tầm mắt của cô.

"Phục vụ, cho tôi một cốc nữa." Anh nghe thấy Khương Lai nói như vậy.

"Không thể ăn nữa, cẩn thận bị tiêu chảy." Anh vừa nói vừa ngẩng đầu, đập vào mắt là khuôn mặt nhỏ nhắn có dính kem, giống như chú mèo con chỉ ăn vụng kem mà không biết được là phải lau mặt.

"Tại sao lại giống về mặt của trẻ con được cho ăn ngon vậy?"

"Em không phải trẻ con." Khương Lai phản bác nói: "Là vì anh nói ăn kem phải dính vào cả mặt và cổ, như vậy mới hơn người."

Tả Thiên ngưng, đúng lúc người phục vụ mang một phần kem nữa đến, trong lúc nhất thời anh đã quên không ngăn cản, chỉ ngưng nhìn Khương Lai giống như trẻ con đang ăn kem, cô gái trẻ tuổi lại xinh đẹp ở dưới ánh mặt trời hồn nhiên giống như Thiên Sư.

"Ăn như vậy thật sự có vẻ hạnh phúc sao?" Anh nghe được chính mình hỏi.

Đây vốn là lí do thoái thác anh lấy ra để trêu chọc cô, ai cũng không ngờ được khi cách đây mười hai năm, ngay cả anh cũng đã quên từng trò đùa dai, nhưng cô gái này vẫn coi lời của anh như thánh chỉ, cẩn thận tỉ mỉ làm theo.

Khương Lai cũng sợ run một hồi, sau đó lại xúc một muỗng to đưa vào trong miệng mình, bị đông lạnh đến nỗi liên tục hít không khí, "Em cũng không biết, nhưng làm như vậy có thể cho em cảm giác chân thực rằng anh từng tồn tại, đối với em mà nói, như vậy cũng rất hạnh phúc."

Tâm Tả Thiên khẽ động, sâu trong nội tâm như nổi lên một tia gọn sóng, có chút đau, có chút ấm áp, lần đầu tiên anh cảm nhận được một cách rõ ràng, tình cảm dành cho anh của Khương Lai không phải là ảo giác nhất thời, không phải bởi vì trước đây không chiếm được mà hình thành một loại chấp niệm, mà là thật sự rất thích, không có lý do gì nhưng cũng không thể nghi ngờ.

Được người khác yêu thích như vậy, bất cứ người nào cũng cảm thấy vinh hạnh, Tả Thiên cũng không ngoại lệ, nhưng anh lại càng ngày càng rối rắm, bởi vì đối tượng lý tưởng của anh tuyệt đối không phải một người ngốc nghếch như vậy, một cô gái giống như trẻ con, mà là một người có thể cùng anh đứng sóng vai, vẫn phải thành thực nhưng cũng phải nữ tính.

Anh vẫn phải cự tuyệt cô.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Chồng Bá Đạo Chiến Tranh Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chương 5.1

Chiếc xe chạy an ổn trên đoạn đường đã được bật đèn sáng trưng.

Ngon đèn giống như chiếu vào đôi mắt Khương Lai, một mảnh ánh sáng ngọc, "Tả Thiên, anh đừng coi em như trẻ con, em biết anh mang cô ta tới là muốn để em chết tâm, em không cần, người em thích là anh Tả Thiên."

Tả Thiên trừ bỏ thờ dài cũng chỉ có thể thờ dài, được người ta yêu thích sâu đậm như vậy, nói không cảm động là gạt người, từ trước đến giờ anh gặp gỡ bạn gái, tình cảm của họ đối với anh có lẽ cũng chưa được bằng một nửa tình cảm Khương Lai dành cho anh.

Nhưng mà Trương Thiên có câu nói không có sai, thế giới của Khương Lai và anh không hợp nhau, thời điểm ở nước ngoài, anh có thói quen đi ăn đêm, thói quen suốt đêm cuồng hoan, thói quen có tình yêu nhanh chóng, hợp thì ở mà không hợp thì tan. Khương Lai từ nhỏ đến lớn đều ngoan ngoãn, cô là một sinh viên tốt nên sẽ không có thói quen đó, anh cũng không muốn cô có những thói quen như vậy.

"Khương Lai, chúng ta thật sự không thích hợp, rốt cuộc em muốn thế nào mới có thể hiểu đây?"

Ở phương diện này Khương Lai cố chấp đến nỗi những người hay cố chấp nhìn thấy cũng ngán ngẫm, "Chúng ta cũng đã sớm nói chuyện qua, cho nên anh nói không thích hợp cũng chỉ là lấy cớ."

"Nhưng mà anh đã có bạn gái."

"Rõ ràng là em đã nói với hai người rồi, cô ta mới là kẻ bại hoại chen chân vào giữa chúng ta!"

Tả Thiên trầm giọng quát: "Khương Lai, không được nói người khác như vậy!"

Từ nhỏ Khương Lai đã có thói quen không tranh chấp với người khác, nhưng hôm nay thì khác, cô biểu đạt nguyên vẹn địch ý với Trương Thiên.

Khương Lai nhìn ánh mắt thập phần nghiêm khắc của Tà Thiên, ngoan ngoãn cúi đầu nhận sai, "Thật xin lỗi, không phải em cố ý, nhưng em không thể khống chế bản thân mình, vừa nhìn thấy cô ta thân mật ở cùng một chỗ với anh như vậy, em cảm thấy tức giận, rất tức giận."

Tà Thiên nhìn mái tóc đen nhánh của người kia, làm sao còn tức được, nhưng anh cũng trở nên càng phiền não, rốt cuộc làm thế nào mới có thể cạy đầu gối của Khương Lai ra, để cho cô buông tha sự yêu thích anh? Một đường phiền não, anh đưa Khương Lai về nhà.

"Đi lên đi, em làm rơi cái gì ở trên xe sao?" Tà Thiên thấy Khương Lai đứng ở cửa chính nửa ngày không nhúc nhích, kéo cửa kính xe xuống nói với cô.

Cũng không biết vào thời điểm then chốt anh xúc động cái gì mà để cô gái ngốc nghếch kia chạy lại nhanh như tên lửa, thò đầu vào trong xe, dùng sức cắn vào môi anh.

Ai, môi Tà Thiên lại bắt đầu hơi đau.

Lúc này đây Khương Lai tiến sát lại, nhưng không tiếp tục vào sâu hơn, cô dùng hai tay nhỏ bé nâng khuôn mặt Tà Thiên lên, đôi mắt to tròn nghiêm túc chăm chú nhìn con ngươi đen của anh, "Tà Thiên, em biết anh không muốn cùng em thử hẹn hò, em không miễn cưỡng, anh, về sau khi anh cùng cô ta đi ra ngoài, cũng gọi em đi được không?"

Như thế này còn gọi là không miễn cưỡng, ba người hẹn hò thành cái thể thống gì? Lúc này Tà Thiên muốn nổi điên rồi, nhưng ánh mắt vừa chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm nghị của Khương Lai, đôi mắt xinh đẹp mở to tràn đầy chờ mong, con ngươi màu đậm phát ra ánh sáng, làm anh như bị lạc trong đôi mắt ấy.

Mãi đến khi anh nghe thấy âm thanh, mới kịp phản ứng rằng mình đã cho cô một câu trả lời khẳng định rồi.

"Cám ơn, em lên rồi, ngủ ngon." Khương Lai lại một lần nữa cắn nhẹ môi của Tà Thiên, sau đó vô cùng cao hứng rời đi.

Tà Thiên Nhất ngờ ngác ngồi trong xe, nhìn ngọn đèn sáng lên trên lầu, với thị giác của anh, ánh sáng trong căn phòng nho nhỏ kia như ánh mắt của người nào đó, nhưng mà trong căn phòng không thấy bóng dáng của cô gái xinh đẹp kia đâu.

"Nghĩ cái gì vậy?" Tà Thiên cốc đầu mình, bởi vì đau đớn mà cả người nhất thời thanh tỉnh hơn, "Quên đi, đi theo thì đi theo đi, đến lúc đó cô ấy nhìn thấy bộ dáng thân thiết của mình cùng Trương Thiển, nói không chừng có thể chết tâm."

Anh đóng cửa kính xe lại, khởi động xe rồi khởi động lại thị phi này.

Trương Thiển muốn phát điên rồi, buổi hẹn hò lãng mạn, tại sao lại xuất hiện một cái đuôi nhỏ đi theo nhìn chăm chăm cô, cô phàn nàn với Tà Thiên, anh nói đây là làm cho đối phương hết hy vọng, ông trời ơi, buổi hẹn hò của cô cũng không phải là buổi tuyên tú mà, đến lần thứ năm, cô rốt cục không nhịn được mà bạo phát.

"Tà Thiên, thật xin lỗi, em không chịu nổi, bộ phim điện ảnh hay như vậy, cô gái này lại chen ngang giữa chúng ta, em có thể không so đo với cô ấy, bởi vì cô ấy tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, nhưng anh thì sao? Em vẫn vô cùng ưa thích cách hành xử ôn trọng và quyết đoán của anh, nhưng tại sao anh lại phóng túng cô ấy để cô ấy phá hư buổi hẹn của chúng ta?"

"Trương Thiển, nơi này là cửa rạp chiếu phim, có chuyện gì đợi nói sau." Tà Thiên cũng biết đã làm khó Trương Thiển, nhưng cô không nên không lý trí, lựa chọn nơi đông người như vậy để nổi nóng.

"Thật xin lỗi, em không làm được, hiện tại em hoàn toàn không có cách nào cùng cô ấy ở cùng một chỗ, anh cho em một đáp án cuối cùng, anh muốn em hay là cô ấy, nếu anh lựa chọn cô ấy, em sẽ lập tức rời đi."

Tà Thiên kéo cổ tay cô, "Em bình tĩnh một chút."

Trương Thiển hất tay anh ra.

Khương Lai đang đứng một mình nói chen vào, "Tà Thiên, hai người cãi nhau, hai người không thích hợp."

Cô theo hai người bọn họ lâu như vậy, tận mắt thấy hai người bọn họ ở trước mặt mình không coi ai ra gì, làm bộ anh anh em em, trong lòng cũng rất đau, nhưng cô cũng thuyết phục bản thân mình, tuyệt đối phải giữ vững suy nghĩ, trời không phụ người có lòng, cô rốt cục cũng nhìn thấy đường lớn tươi sáng của mình rồi.

Trương Thiển mở to hai mắt nhìn, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy người như Khương Lai, cá tính cổ quái không nói, nhiều lần cô đều thấy nước mắt đảo quanh trong hốc mắt của Khương Lai, sắc mặt trắng bệch đi theo phía sau bọn họ tự chuốc lấy cực khổ, lần này thấy bọn họ cãi nhau, mình không tính lại cũng thôi, thế nhưng còn nháy ra trả đũa, bọn họ cãi nhau còn không phải bởi vì đầu sỏ gây nên là cô ta sao!

Tà Thiên thế nhưng không có tức giận, ôn tồn giải thích với Khương Lai, "Cãi nhau với người yêu nhau là rất bình thường, trên thế giới đâu có người phù hợp một trăm phần trăm."

"Em không tin, ba em nói ông ấy cùng mẹ em suốt ngày cãi nhau âm ỹ nên mới không có cảm tình, cho nên hiện tại ông ấy cái gì cũng làm cho đi, tình cảm bọn họ mới có thể tốt như vậy." Cô mới không dễ bị lừa như vậy đâu.

"Khương Lai, cãi nhau cũng chia ra rất nhiều loại, ầm ỹ quá là chuyện đáng thương cảm, nhưng không ảnh hưởng toàn cục ngược lại là tình thú, em nói có đúng không?" Tả Thiên quay đầu tìm kiếm Trương Thiên.

Trương Thiên cười lạnh, "Nhưng em không cảm thấy chúng ta đang đùa giỡn tình thú, Tả Thiên, em đang nghiêm túc cãi nhau với anh, em đi trước, sẽ không gây trở ngại hai người nói chuyện phiếm!"

Tả Thiên muốn đuổi theo, quần áo lại bị kéo lấy, "Tả Thiên."

Đôi chân Tả Thiên không bước đi được, dường như anh trúng phải độc dược mất rồi, anh phát hiện mình đối với ánh mắt đậm đậm đáng yêu của Khương Lai càng ngày càng không còn sức kháng cự.

Trương Thiên đi một lúc rồi mới phát hiện Tả Thiên không đuổi theo, quả thực tức giận đến mức tất cả trước mắt đều biến thành màu đen, đôi chân đi đôi giày cao gót mười phân giẫm cách cạnh trên đất quay trở lại, "Tả Thiên, em không muốn có buổi hẹn hò kì dị như thế này một lần nào nữa, nếu anh nghĩ thông suốt, hãy tới nhà của em tìm em, không cần phải biểu hiện kinh ngạc, em không tin anh là loại người bảo thủ không chịu thay đổi, số lần hẹn hò của chúng ta cũng không thiếu, phát triển đến bước này cũng hết sức bình thường." Lần này nói xong, cô cũng không quay đầu lại mà bước đi luôn.

Khương Lai kéo kéo Tả Thiên đang lâm vào trầm mặc, "Tả Thiên, có phải cô ta muốn anh làm chuyện gì không tốt hay không?"

"Cũng không phải." Tả Thiên nhún nhún mày, thập phần đau đầu, "Đi thôi, cũng không còn sớm, anh đưa em trở về."

Đương nhiên anh không phải là quân tử mà bảo thủ không chịu thay đổi, thời gian còn ở nước ngoài, chỉ cần nhìn đối phương có vừa mắt hay không, lần đầu tiên hẹn hò vào khách sạn cũng không tính là kỳ quái, nhưng vợ vẫn là lần này thế mà anh không nổi lên ý định với Trương Thiên, kỳ quái, khi nào thì anh trở thành Liễu Hạ Huệ rồi!

Khương Lai vừa về tới nhà, cô liền vội vàng gọi điện thoại cho quân sư quạ mo của mình, "Kiều Sở, cô ta nói câu này, là có ý gì đây?"

Đừng nhìn Khương Lai không có kinh nghiệm trong chuyện tình cảm, từ nhỏ chỉ số thông minh của cô rất cao, đã gặp qua là không quên được, nghe qua cũng không quên, lặp lại lời nói của người khác không sai một chữ, đối với cô là chuyện dễ dàng.

Kiều Sở ở đầu bên kia điện thoại hét đến chói tai, "Khương Lai, nguy rồi, người phụ nữ này quả nhiên không phải là kẻ dễ bắt nạt, cô ta muốn cùng Tả Thiên làm tình."

"A?" Di động trong tay Khương Lai thiếu chút nữa rơi xuống.

"Khương Lai, cậu bình tĩnh lại đi, hiện tại, lập tức, cậu lập tức gọi điện cho Tả Thiên, từ giờ trở đi theo dõi nhất cử nhất động của anh ta hai mươi tư giờ." Nếu không phải người đàn ông đó tuân thủ lịch sự, ngọc thụ lâm phong, khí chất cũng là trầm đậm mới tìm được một, không thể soi mói, bỏ qua thật sự đáng tiếc, cô cũng sẽ không giúp Khương Lai theo đuổi anh ta như vậy, người con gái vừa xinh đẹp lại thông minh như Khương Lai, đàn ông đuổi theo cũng không kịp đâu.

"Ồ."

Điểm này không cần Kiều Sở nhắc nhở, chờ sau khi Khương Lai khiếp sợ lấy lại tinh thần, trong đầu cô toàn là suy nghĩ làm sao có thể bám lấy Tả Thiên cả ngày, không cho anh đi tới nhà người phụ nữ đó.

Nếu để Tả Thiên đi, cô thật sự sẽ mất anh.

Trong đầu nhỏ của Khương Lai suy nghĩ, làm tình là việc làm phi thường thần thánh, một khi làm, cùng nhau lấy giấy đăng kí kết hôn là chuyện không cần bàn cãi, cho nên nhất định không thể để cho Tả Thiên đi.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Chồng Bá Đạo Chiến Tranh Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chương 6.1

Mùa thu đã qua một thời gian ngắn nhưng cái nóng bức của ngày mùa hè vẫn chậm chạp không tiêu tan, vào nửa đêm thậm chí còn có thể nổi sấm chớp mưa rào, Tả Thiên nhìn ra bên ngoài cửa sổ thấy sấm sét vang dội như muốn xé rách màn đêm, cả người cảm thấy phiền muộn, trần trọc nửa ngày cũng không có cách nào ngủ được.

Cũng không biết cô gái ngoài phòng khách có ngủ ngon hay không?

Nghĩ vậy, anh đơn giản đứng dậy đi ra xem tình huống bên ngoài, lại ngoài ý muốn thấy phòng khách vốn tối đen như mực lại đèn đuốc sáng trưng, mà cô gái vốn nên đi ngủ lại ngồi trên ghế sofa, quay lưng về phía anh bật kín hai tai lại, cho dù cách cô một khoảng nhất định, anh cũng có thể nhận thấy cô đang sợ hãi.

Lớn như vậy còn sợ sét đánh.

Tà Thiên vừa buồn cười lại đau lòng, đi lại gần định an ủi, nhưng Khương Lai vừa thấy anh, lập tức vọt vào trong lòng ngực của anh, làm anh suýt ngã hất vào một ngụm khí lạnh, "Đừng....." Thiếu chút thì đầu cô đụng gãy một đoạn xương sườn của anh rồi.

Khương Lai không tự chủ tiếp tục rúc vào trong ngực Tà Thiên, giống như chú chó nhỏ, "Em sợ sét đánh....."

(Ủây! Sao không phải là mèo nhỏ mà lại là chó nhỏ.)

Ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, thân là một người đàn ông khỏe mạnh đã lâu không vận động, Tà Thiên rất khó tập trung lực chú ý, nhưng cả người Khương Lai đang sợ hãi, anh cũng không thể tàn nhẫn đẩy cô ra, tự hỏi một hồi, anh vươn một bàn tay nhẹ nhàng vuốt lưng cô, "Được rồi được rồi, anh đã biết, đừng sợ, anh ở trong này." Tay kia anh véo bắp đùi của mình, dùng đau đớn nhắc nhở chính mình không cần tâm viên ý mã.

Anh cũng không biết mình dỗ cô bao lâu, cả đùi đều là vết bầm tím, cảm xúc của Khương Lai mới chậm rãi ổn định lại, bên ngoài đã không còn sấm chớp nữa, trời đất bên ngoài được cơn mưa thanh tẩy đã dễ chịu hơn rất nhiều.

"Được rồi, đừng sợ nữa, không phải sáng sớm mai em còn muốn theo anh ra ngoài sao, bây giờ hãy nghỉ ngơi cho tốt."

Tà Thiên đẩy ra Khương Lai muốn rời đi, nhưng cô lại đứng một bên kéo quần áo của anh, một bên dùng đôi mắt ngập nước ngược nhìn anh, "Tà Thiên, em sợ....."

"Mưa rào và sấm chớp đã ngừng rồi, thật đấy, em xem, không có gì đáng sợ."

Mặc kệ Tà Thiên nhăn nheo giải thích như thế nào, Khương Lai cũng không chịu buông tay ra, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra biểu cảm như bị người ta vứt bỏ, hốc mắt đỏ hết lên.

Nhìn bộ dạng này của cô, Tà Thiên không biết làm sao, chỉ có thể thở dài, "Vậy em nói xem nên làm cái gì bây giờ đây? Chúng ta cũng không thể đứng cả đêm ở phòng khách, buổi sáng ngày mai anh còn phải lên lớp." Từ sau khi gặp lại Khương Lai, số lần thở dài của anh cộng lại còn nhiều hơn cả một năm trước.

Khương Lai nghiêm túc nghĩ nghĩ, "Em sẽ ngủ với anh."

Tà Thiên đề cao âm lượng, "Em nói cái gì?"

"Anh đừng tức giận, chỉ là ngủ chung phòng với anh, em có thể ngủ trên mặt đất, em cam đoan sẽ không lợi dụng lúc anh gặp khó khăn mà gây rối." Khương Lai nhìn anh giống như sắp tức giận, vội vàng giơ tay thề.

"Anh không có ý tứ này, trời ơi....Đầu óc em toàn chứa những thứ gì vậy hả?" Tà Thiên lại thở dài, "Quên đi, đến đây, nhưng mà không cho phép cời quần áo ngủ, biết không?"

Thấy Tà Thiên có vẻ đồng ý, Khương Lai lập tức gật đầu như giả vờ, "Không thành vấn đề."

Tà Thiên đương nhiên sẽ không để Khương Lai ngủ trên sàn nhà thật, người ta là con gái yếu đuối mảnh mai, loại chuyện vứt bỏ mặt mũi như thế này anh vẫn không làm được, nhưng để cho anh ngủ trên sàn nhà, anh còn chưa có giấc ngủ kinh hoàng người khác như vậy, cho nên cuối cùng vẫn là hai người mặc quần áo, quy củ nằm cùng giường.

Anh cũng không phải không từng ngủ cùng Khương Lai, nhưng đó là chuyện cũ của mười hai năm trước, lúc đó Khương Lai mới mười hai tuổi chưa phát dục, anh có thể cam đoan lúc ấy mình không xuất hiện bất cứ tà niệm nào, nhưng hiện tại tuy rằng tâm lý Khương Lai không phát triển nhiều so với thời điểm đó, ở trong mắt của anh là không có gì biến hóa, nhưng dù sao cũng vẫn là cô gái phát triển bình thường, nếu anh không có một chút bị ***, đó là vũ nhục với sức quyến rũ của phụ nữ.

*Không hiểu sao trong raw cứ có những kí tự này chẳng biết chỗ đó tg viết từ gì

"Tà Thiên, anh đã ngủ chưa?" Người nằm bên cạnh khẽ phát ra một chút âm thanh, lại đợi một hồi lâu, Khương Lai mới nhẹ nhàng mà hỏi.

Tà Thiên không có tâm tình đi nói chuyện đêm khuya, làm bộ ngủ rồi không trả lời cô, ngủ đi ngủ đi, đã ngủ thì sẽ không xấu hổ.

Trong khi anh đang thôi miên chính mình, bên cạnh truyền đến tiếng động đứng dậy muốn vào toilet? Không phải sợ nên gọi anh dậy đi cùng đây chứ? Đầu óc của anh vừa nảy ra giả thiết này, ngoài miệng nhiều hơn thứ gì âm áp, so với bông còn mềm hơn, so với mật đường còn ngọt hơn.

Lần hôn này cô còn chưa chạm vào răng của anh, Tà Thiên khó có thể tưởng tượng đây ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong anh, sau đó anh mới chợt phát hiện ra hình như thời gian có phải hơi lâu rồi không, không phải cô cam đoan sẽ không làm ra chuyện gì với anh sao? Xin hỏi bây giờ cô đang làm cái gì?

Nếu lúc này anh giả bộ bị đánh thức sẽ không tránh được xấu hổ, trăm phần trăm không thể để cho Khương Lai khấn trương được, nhưng nếu đuổi cô đi anh lại không đành lòng, cô sợ sét đánh như vậy, đi ra ngoài không biết sẽ sợ thành cái dạng gì đây, đây là lần đầu tiên Tà Thiên biết nguyên nhân vì sao mình mềm lòng.

Tiếp tục giả bộ ngủ? Nhưng mà hình như Khương Lai càng ngày càng không biết đầu là đủ, không đơn giản chỉ là hôn moi của anh, còn hôn đôi mắt của anh, hôn lòng mi của anh, quả thực là bôi nước miếng lên khắp khuôn mặt anh, mùi vị của cô gái trẻ giống như thuốc phiện, từng đợt lan tràn vào chóp mũi anh, trái tim của anh càng ngày càng đập kịch liệt, giống như bệnh tim phát tác mất rồi.

Khi lý trí của anh đã gần mất hết, không khống chế được dục vọng đang cuộn cuộn trong người mình, muốn lật người áp chế cô, rốt cục Khương Lai cũng thưởng thức đủ hương vị của anh, chấm dứt mà lui ra.

Một lần nữa không còn mùi vị thanh khiết không hỗn tạp của Khương Lai trong miệng Tà Thiên không biết là may mắn hay mất mát, trái lại Khương Lai đặc biệt cảm thấy mỹ mãn, trở mình không bao lâu đã phát ra tiếng hít thở vững vàng, chỉ còn lại mình anh tròng mắt nhìn trần nhà, hai tay nắm lấy nhau, liêu minh vứt bỏ những hình ảnh này ra khỏi đầu óc, mãi đến khi chính mình mơ màng ngủ mất.

"Thơm quá, thật mềm." Trong lúc ngủ mơ, Tà Thiên mơ mơ màng màng rúc đầu vào trong lòng đối phương, cách một lớp quần áo mỏng manh, mũi dụi dụi vào chỗ mềm mềm của đối phương.

Thân thể Khương Lai cứng đờ không dám động, cô vừa mở mắt chính là hình ảnh Tà Thiên nhắm mắt lại cắn mình, cô vừa sợ vừa thẹn, hoàn toàn không biết phải đối mặt với tình huống này như thế nào.

"Tà Thiên, Tà Thiên?"

Thanh âm có chút quen tai, hơn nữa nghe qua có vẻ rất ngọt ngào, không phải là cô gái trẻ nào đấy chứ? Cho dù anh uống rượu cũng không đến mức làm hại rường cột tương lai của Tổ quốc đấy chứ, nhưng mà hôm nay đầu của anh cũng không đau, tối hôm qua hẳn là không đi uống rượu mới đúng, nếu không đi quán bar, người phụ nữ này là ai? Nghe qua cũng không phải giọng của Trương Thiến.

Tà Thiên mở to mắt, sau đó lại tròng mắt nhìn, sau đó lại giật mình khi nhìn thấy Khương Lai nên ngã lăn xuống dưới giường, âm thanh thân thể va chạm với mặt đất thật phần thanh thúy.

"Anh không sao chứ?" Khương Lai rất lo lắng.

"Không, không có việc gì." Tà Thiên phát hiện có ngày bản thân mình cũng cà lăm, anh nhìn mấy vết trên cổ Khương Lai, chuyện đã xảy ra tối hôm lại ủa về trong đầu anh, anh không dám tưởng tượng chính mình còn không bằng cầm thú, thời điểm thanh tỉnh ra về đạo mạo, nhưng lúc ngủ lại làm bậy với Khương Lai.

Khương Lai thấy ánh mắt Tà Thiên vẫn dừng ở trên cổ mình, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn mang vẻ lạnh lùng nhất thời có chút đỏ lên, "Vừa rồi anh còn cắn em ở chỗ này..... Tà Thiên, không phải anh có chút thích em chứ?"

Cô khó nén được nội tâm vui sướng, đôi mắt mở to lộ ra tia vui mừng, cô vốn nghĩ rằng đây là một cuộc chạy đua Marathon, không nghĩ tới nhanh như vậy Tà Thiên đã bị mình thu phục.

"Không phải, em đừng nghĩ nhiều." Tà Thiên mở miệng phủ quyết, đầu óc của anh kêu loạn, như thể có hàng ngàn con ong đang bay lượn trong đầu, hoàn toàn không thanh tỉnh mà suy nghĩ, ý niệm duy nhất trong đầu chính là phá vỡ ảo tưởng của cô, "Thật xin lỗi, Khương Lai, anh coi em thành Trương Thiến, em đừng để ý."

"Anh gạt người!" Mang cảm giác đang từ thiên đường bị đánh bay xuống địa ngục, Khương Lai cảm nhận được giờ phút này cả cơ thể mình đều cảm thấy lạnh lẽo, trừ bỏ phản bác theo bản năng, trong lúc nhất thời cô không thể nói ra câu nào.

"Anh không gạt người." Đối mặt với đôi mắt đáng thương kia, Tà Thiên bắt buộc chính mình không được mềm lòng, anh không thể mềm lòng một lần nữa, nếu anh và Khương Lai không có khả năng, sự mềm yếu của anh sẽ trở thành độc dược mẫn tính với Khương Lai, đối với cô mà nói chỉ có thương tổn, anh đứng lên, nhắm mắt lại, đưa ra quyết định, "Mặc kệ em có đi cùng hay không, anh đều quyết định, tối hôm nay anh muốn đi tìm Trương Thiến."

Khương Lai há to miệng, nhưng một chữ cũng nói không nên lời, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch, như là bị ma cà rồng hút hết máu, không có một chút huyết sắc.

Tà Thiên không nhìn được, dời ánh mắt đi chỗ khác, "Đã không còn sớm, anh đi đến trường học trước."

Đến ngay cả quần áo anh cũng không thay, cầm cặp tài liệu liền đi ra bên ngoài, đằng sau không có một chút động tĩnh, lần này anh không xoay người, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay, cũng không muốn quay đầu lại nhìn căn phòng có Khương Lai ở đó.

Giải quyết xong lớp dạy buổi sáng, thời gian còn sớm, Tà Thiên không dám trực tiếp về nhà xác nhận Khương Lai còn ở đó hay không, anh tìm điện thoại công cộng, gọi về điện thoại trong nhà, tổng cộng ba lần đều không có người nghe.

"Xin lỗi, tuy rằng hiện tại em sẽ rất thương tâm, nói không chừng còn có thể hận anh, nhưng về sau chờ khi em gặp được người đàn ông chân chính mà em thích, mà đối phương cũng thích em, em nhất định sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của anh."

Ai, em không rõ? Anh sẽ giải thích cho em nghe, thứ nhất em không phải loại người anh thích; thứ hai anh vẫn coi em là em gái; lý do thứ ba quan trọng hơn, anh không muốn thương tổn em, anh hoàn toàn không muốn qua loa tắc trách với em, đây là sự thật.

Nhìn bộ dạng anh lớn lên làm cho người ta nghĩ rằng rất đáng giá để dựa vào, nhưng thật ra phi thường không đáng tin cậy, đối với tình cảm anh cực kỳ có mới nói cũ, anh chưa từng hẹn hò với cô gái nào vượt qua nửa năm, cho nên anh thích làm quen với những người phụ nữ thành thực độc lập, bởi vì

cho dù chia tay, các cô ấy cũng có thể tỉnh lại đứng lên rất nhanh.

Nhưng em thì không được, một cô gái nhỏ như vậy mà ôm ấp tình cảm nhớ thương đến mười hai năm, em như vậy, làm sao anh dám trêu chọc đây? Một khi thương tổn em, cả đời anh cũng không có biện pháp tha thứ chính mình."

Tà Thiên nói một tràng với cái điện thoại không người nghe, tâm tình buồn bực buổi sáng có một chút chuyển biến tốt đẹp, cho dù trong nhà không có cô gái ngốc ấy, anh cũng không muốn trở về.

Ở bên ngoài dạo chơi ban ngày, rốt cục đợi cho trời tối, anh đứng hẹn tới nhà Trương Thiên, anh vừa mở cửa xe, một bóng người liền vọt tới, "Tà Thiên, anh đừng đi lên được không? Anh đừng đi lên....."

Tà Thiên không ngạc nhiên khi Khương Lai biết chỗ ở của Trương Thiên, trước đây mỗi khi anh đưa Trương Thiên về nhà đều có cô gái nhỏ này đi theo, nhưng làm cho anh cảm thấy ngoài ý muốn chính là ngón tay lạnh lẽo của Khương Lai.

Nhìn kỹ lại, cho dù dưới ánh trăng, bộ dáng suy yếu của Khương Lai vẫn có thể dễ dàng nhìn ra, toàn bộ cơ thể giống như lá cây, mảnh mai như thể một trận gió có thể thổi bay.

"Em ở chỗ này chờ đã bao lâu, có phải chưa ăn cơm chiều hay không, hay là ngay cả cơm trưa em cũng không ăn?" Khuôn mặt Tà Thiên trầm xuống, anh biết rằng cô không dám nghe lời, không đi theo anh cũng không đợi ở nhà anh, tám chín phần mười là sáng sớm chạy đến đây ôm cây đợi thỏ, vừa nghĩ tới cô giãy vò bản thân như vậy, anh liền không khống chế được cơn tức của mình.

Khương Lai hoàn toàn không để ý tới anh ép hỏi, chỉ khẩn trương khẩn cầu, "Tà Thiên anh đừng đi lên, nếu anh lên rồi, về sau em sẽ không có biện pháp theo đuổi anh, em sẽ rất khổ sở rất khổ sở....."

Tà Thiên mở cửa xe, nhét Khương Lai vào trong xe, sau đó thay cô gọi điện thoại kêu cho người đưa cơm, "Em ngoan ngoãn đợi trên xe, đây là chìa khóa xe anh, ăn no đi xe của anh trở về hoặc là kêu xe về nhà đều tùy em, anh lên rồi, tạm biệt." Anh nói xong một hơi, không cho mình thời gian do dự, xoay người đi thẳng về phía trước.

"Tà Thiên, Tà Thiên....."

Anh bỏ mặc tiếng cô khóc ở sau lưng, đi thẳng lên lầu.

"Anh đã đến rồi?" Trương Thiên kinh ngạc mỉm cười.

Tà Thiên miễn cưỡng nở nụ cười, "Không cần vui mừng như vậy chứ, anh đến để trả lời em."

Trương Thiên cười, "Đúng nha, nhưng mà em đã chuẩn bị tốt tâm lý, mở cửa chuẩn bị nghênh đón hai người, anh thuyết phục cô gái nhỏ kiểu gì vậy? Cô ấy lại có thể không theo kịp."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Chồng Bá Đạo Chiến Tranh Lạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 6.2

Nhắc đến Khương Lai, Tà Thiên buồn cười nhưng cũng không nén được giận, "Cô ấy ở dưới lầu."

"Hả?" Con gái luôn như vậy, một khi giành được thắng lợi trên tình trường, biết được địa vị của mình không thể dao động, sẽ rảnh rỗi đi quan tâm tới chuyện của tình địch, "Cô ấy không có chuyện gì sao?"

"Anh không biết."

Lông mày Tà Thiên càng ngày càng vặn chặt, anh đứng dậy đi đến cửa sổ, nương theo ánh trăng nhìn xuống dưới, cũng không biết cô gái bên trong thương tâm thành cái dạng gì rồi.

Trương Thiên ý thức được nguy hiểm, vội vàng kết thúc đề tài này, "Được rồi, chúng ta không nói chuyện về cô ấy nữa, em chuẩn bị rượu đỏ, lại đây uống một ly đi."

Tà Thiên không nhúc nhích.

"Tà Thiên." Cô bắt anh lên giọng.

Tà Thiên mờ mịt quay đầu lại, "Hình như anh nghe thấy cô ấy gọi tên anh, bên cạnh đó còn vừa khóc vừa gọi tên anh".

Trương Thiển lộ ra nụ cười miễn cưỡng, "Chỗ này của em là tầng 6, hơn nửa ngày cả cửa sổ anh cũng chưa mở ra, làm sao có thể nghe được thanh âm gì, nhất định là ảo giác, Tà Thiên, đừng nghĩ tới cô ấy có được không?" Cô nói xong liền kiễng mũi chân định dăng lên đôi môi mình, thân thể lại đột nhiên bị đẩy ra, cô bất ngờ không chuẩn bị, lao đảo vài bước ngã vào xô pha, "Tà Thiên, anh làm gì thế?" Cô có chút tức giận.

"Thật xin lỗi."

Tà Thiên cũng biết phản ứng của mình có chút quá, anh định an ủi Trương Thiển bằng một cái hôn, nhưng trong đầu anh lại tràn ngập bộ dáng Khương Lai âm thầm khóc, mà Trương Thiển dưới thân tại sao lại xa lạ như vậy, làm cho anh không thể nào làm gì được.

Trương Thiển nhắm mắt lại đợi nửa ngày không thấy động tĩnh, đến khi cô mở to mắt lại nghe thấy một tiếng thật xin lỗi, nhưng một tiếng thật xin lỗi này cùng ý tứ trong đó không giống lúc trước, thông minh như Trương Thiển làm sao có thể không nghe hiểu.

Cô đã thua, nhưng mà là thua có cốt khí, cô nhanh chóng đứng lên từ xô pha, "Anh quả thật đã nói thật xin lỗi với em, kéo dài của em nhiều thời gian như vậy, rõ ràng đã sớm động tâm với người ta còn dây dưa với em, chẳng lẽ anh không biết em và cái cô nữ sinh kia không giống nhau, tuổi thanh xuân của em đặc biệt quý giá."

"Anh không hề động tâm——" Tà Thiên bình tĩnh phản bác.

"Anh không hề? Buồn cười, anh đang gạt em hay gạt chính mình? Có lẽ nên đưa cho anh một chiếc gương để cho anh biết khi nhắc tới vẻ mặt của cô ấy, anh lo lắng hận không thể nhảy xuống cửa sổ thế nào!" Trương Thiển cười nhạt.

"Anh coi cô ấy như em gái, nếu lo lắng cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa."

"Anh nghĩ rằng em không biết gì đúng không, những người đàn ông em nhìn qua còn thiếu sao? Anh bớt lừa mình dối người đi, một người đàn ông không có tình cảm với một người phụ nữ, tuyệt đối sẽ không có ánh mắt như thế này, loại vẻ mặt này, em đã sớm hiểu rõ rồi, là em không chịu hết hy vọng, chỉ là em lừa mình dối người mà thôi."

Trương Thiển nhìn khuôn mặt âm trầm của Tà Thiên, lạnh lùng cười, "Em không biết anh đang kiên trì cái gì, cô ấy đúng là một cô gái nhỏ, thoát nhìn nhỏ nhưng cũng không coi là nhỏ, cũng đã trưởng thành, lại thích anh như vậy, anh cũng thích cô ấy, tại sao lại không hẹn hò thật tốt một lần đây, nếu thật sự không được sẽ chia tay, nhiều lắm là cục diện hôm nay, được rồi, chỗ này của em không phải là chỗ tránh nạn của anh, anh hãy đi ngay đi, em thất tình, nhìn thấy anh lại thấy phiền, anh lập tức biến mất trước mắt em đi!"

Xem như cô hết lòng quan tâm giúp đỡ, những gì nên nói đều nói xong rồi, cô không có nghĩa vụ phải để anh ở chỗ này làm trở ngại, làm cản trở đôi mắt của mình.

"Thật xin lỗi." Tuy rằng đầu óc Tà Thiên loạn thành một đoàn, nhưng anh biết quả thực mình không nên đợi tiếp nữa, anh nghiêm túc nói xin lỗi lần nữa, sau đó đi ra khỏi nhà Trương Thiển.

Trong lúc nhất thời anh cũng không biết nên dùng thái độ như thế nào đối mặt với Khương Lai, đứng ở cầu thang một hồi lâu nghĩ đi nghĩ lại đều là những lời nói của Trương Thiển, chẳng lẽ nói anh thật sự thích Khương Lai? Anh càng nghĩ càng phiền chán, từng tiếng gọi Tà lại vang lên trong lòng anh, giống như bị kim châm, một châm lại một châm đâm sâu vào trong lòng anh, rốt cuộc anh không đợi được nữa, lập tức chạy nhanh xuống dưới tầng.

Tà Thiên vừa mới đi đến cạnh xe, cửa xe đột nhiên bị mở ra, vừa vận dụng vào đầu gối anh, anh đau đến mức nhúm mày, "Khương Lai, tại sao em....."

Anh chưa kịp nói xong, một bóng dáng nho nhỏ đã nhào vào trong ngực của anh, giống như vừa rồi không làm anh đau đến kêu ra tiếng thì không cam lòng, dường như hiện tại đang tiếp tục không ngừng cố gắng.

Tà Thiên hoàn toàn không hiểu được anh nên xoa đầu gối trước, hay là xem xương sườn có bị gãy không thì chợt nghe thấy cô gái trong lòng khóc nói: "Tà Thiên, Tà Thiên, Tà Thiên, Tà Thiên....." Cô cố chấp kêu tên của anh, tất cả là vì thương khó có thể kìm nén.

Anh bắt đầu thấy may mắn khi mình đi xuống, bằng không cô sẽ thương tâm đến mức nào đây.

"Anh ở đây, không có việc gì, ngoan."

Khương Lai không để ý đến anh, cũng không biết kêu bao nhiêu lần Tà Thiên, rốt cuộc cô không kêu nữa mà đẩy cô ra, "Tà Thiên, về sau em sẽ không quấn quýt lấy anh nữa, anh được tự do."

Cô nói xong đẩy Tà Thiên ra, lần này Tà Thiên thấy khuôn mặt đầy nước mắt của cô, đôi mắt to đã sưng đỏ hết lên, giống như quả hạch đào*, quả thực không phải ảo giác của anh, vừa rồi cô khóc nhiều đến đáng thương.

*Thực ra là quả óc chó

Anh đau lòng thay cô lau mặt, tay lại bị Khương Lai đẩy ra, "Không cho phép làm động tác này với em, anh đã là bạn trai của chị Trương Thiển, không nên làm chuyện có lỗi với người ta." Tuy rằng cô vẫn là rất thích rất thích Tà Thiên, nhưng đạo đức ăn sâu bén rễ mách bảo cô mình không thể làm gì mờ ám với Tà Thiên.

"Anh cùng Trương Thiển có quan hệ gì?" Tà Thiên lặng đi một lát, đột nhiên chợt nhận ra vừa thêm dầu vào lửa" Đứa ngốc, anh và Trương Thiển chưa làm bất cứ thứ gì cả."

"Gạt người, làm sao có thể." Khương Lai rất tức giận, tức giận đến mức mắt biến thành màu đen, cô không thể tưởng được bản thân mình cũng có lúc nhìn nhầm, Tả Thiên lại có thể là người như thế, dám làm không dám nhận.

"Đừng kích động, nghe lời." Sau khi chia xa đây là lần đầu tiên Tả Thiên chủ động hôn trán của cô, "Em hãy nhìn anh đi, nếu thật sự làm cái việc đó, anh sẽ xuống dưới nhanh như vậy, còn ăn mặc chỉnh tề như thế này sao?"

Khương Lai nghe vậy thì hơi bình tĩnh lại, cô dùng ánh mắt thập phần nghiêm túc nghiên cứu mặt Tả Thiên, Kiều Sở nói đó là loại vận động vô cùng hao phí thể lực. Nhưng mặt Tả Thiên không đỏ cũng không thờ ơ.

"Cho nên giữa hai người chưa phát sinh bất cứ chuyện gì?"

"Đúng." Cuối cùng Tả Thiên cũng nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp kia lại khôi phục sự xinh đẹp như ngày xưa, sáng trong như tất cả ngôi sao trên trời đều rơi vào mắt cô, từ đáy lòng anh lộ ra nụ cười.

"Đúng rồi, bên ngoài đưa đồ đến rồi đúng không? Em ăn không?"

Khương Lai gật đầu xong lại lắc, làm cho Tả Thiên cảm thấy mờ mịt, cô mở cửa xe, chỉ chỉ vào cơm hộp bên trong, "Anh lên rồi, em rất khó chịu, không có tâm tình ăn uống."

Tả Thiên vốn định trách cứ cô vài câu, nhưng xét cho cùng là anh không tốt, làm cho cô thương tâm như vậy, làm sao cô có thể nuốt trôi thứ gì, anh thở dài, "Bây giờ tâm tình tốt hơn rồi, Khương Lai, vào trong xe ăn hết đi."

"Ách."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Chồng Bà Đạo Chiến Tranh Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chương 6.3

Trừ bỏ một số nguyên tắc cơ bản, Khương Lai hầu như rất nghe lời Tả Thiên, nghe anh nói vậy ngoan ngoãn ngồi vào ghế lái phụ, còn Tả Thiên ngồi nhìn cô ăn hết sạch chỗ cơm đó.

Tả Thiên dùng túi plastic đựng hộp cơm mua ở ngoài vứt vào thùng rác, Khương Lai từ trong xe chạy ra theo, nhào người vào trong ngực anh, "Tả Thiên, em có thể theo đuổi anh một lần nữa đúng không?"

Tả Thiên lại bị đụng phải chột vật bước ra sau vài bước, "Không cần phải làm thế."

Khương Lai dùng sức đẩy Tả Thiên ra, trừng mắt với anh, khuôn mặt nhỏ nhắn lại suy sụp, "Chẳng lẽ anh còn muốn tiếp tục hẹn hò cùng chị ta? Vì sao anh không chịu cho em một cơ hội? Nói không chừng đến khi bằng tuổi của chị ta bây giờ, em cũng sẽ trở nên thành thực ổn trọng giống chị ta, anh không công bằng."

Anh không cho em cơ hội không phải em cũng suốt ngày bám theo anh sao, Tả Thiên không nhận được muốn nổi nóng, nhưng anh sợ làm Khương Lai thương tâm, hạ giọng nói lý lẽ với cô: "Ý của anh là em không cần phải theo đuổi anh, bởi vì anh đã bị em đuổi theo rồi, chúng ta thử hẹn hò đi."

Anh vừa nói ra khỏi miệng mới phát hiện những rối rắm phiền não cùng buồn bực lập tức trở thành hư không, tâm tình cũng trở nên dịu hơn, xem ra Trương Thiển không lừa anh, anh đã sớm động tâm với cô gái này, nhưng mà do những suy nghĩ trong đầu, anh vốn tưởng rằng sẽ buông tha cho cô, nào biết cô đau khổ bức bách, anh bị bức đến cuối cùng cũng chỉ có thể đi vào khuôn khổ, anh không thể xác định mình có thể lại có mối nói cũ hay không, nhưng mà theo lời Trương Thiển, tình huống sẽ càng ngày càng tệ hơn, anh không cho mình một lý do, không cho Khương Lai một cơ hội.

"Được" Chuyện tốt đẹp này đến trong mơ Khương Lai cũng không dám nghĩ đến, đột nhiên rơi xuống ở trên người của mình, Khương Lai quả thực cho là mình đang gặp ảo giác, đôi mắt đang ngập nước trừng lên, ngược lại một câu cũng nói không nên lời.

"Sao lại mang biểu tình kinh ngạc như vậy, anh khủng bố đến thế sao? Có phải em nói muốn hẹn hò với anh chỉ là vui đùa không?" Biết rất rõ đây không phải là một trò vui đùa, nhưng tâm lý Tả Thiên cũng không biết đây là loại tư vị gì.

"Này, tại sao em không có phản ứng gì, nếu em còn tiếp tục im lặng như thế nữa, anh sẽ hôn em, hiện tại chúng ta đã chính thức là quan hệ người yêu, em cũng chấp nhận đúng hay không? Nếu em không nói chuyện, anh sẽ hôn em."

Tả Thiên mơ ước miệng Khương Lai đã rất lâu, lúc ấy được nhắm nháp anh thỏa mãn đến tận đáy lòng, đó là mỹ vị ngọt ngào đến cỡ nào, hiện tại hai người đang tách nhau ra, đương nhiên anh không muốn nhả nãi nữa, đỡ lấy gáy của cô, bắt đầu một nụ hôn tiêu chuẩn.

Sau đó anh thờ ơ gấp buông cô ra, nhìn ánh mắt Khương Lai đang ngập trong sương mù, có chút tức giận kêu to: "Khương Lai, anh kém cỏi như vậy sao?"

Em lại có thể không có một chút phản ứng, thật là quá đáng!"

Kỹ thuật của anh đã trải qua khảo nghiệm, ai thử qua mà không nói tốt, chỉ có cô gái này đang giả bộ đầu gối!

Ánh mắt của Khương Lai như không có tiêu cự, cô vươn tay chỉ vào chóp mũi mình, "Tà Thiên, anh thích em, hẹn hò cùng với em? Đây không phải ảo giác đúng không?"

Tà Thiên nhìn bộ dáng khó tin của cô, vừa buồn cười vừa tức giận, nhưng càng đau lòng nhiều hơn, nếu không phải vì anh năm lần bảy lượt cự tuyệt cũng sẽ không làm cho cô không tự tin như vậy, "Đúng, không phải ảo giác, anh thích em, anh muốn cùng em thử hẹn hò, như thế nào, em muốn cự tuyệt anh?"

"Đương nhiên không....." Khương Lai nói quá nhanh, thiếu chút nữa cắn vào đầu lưỡi, ngẩng đầu phát hiện Tà Thiên đang bật cười, lại kinh ngạc xuất thần, "Em chỉ là có chút khó mà tin được, anh vào nhà chị Trương Thiên, vừa vào đã nói ra những lời này, một hồi lên Thiên đường một hồi xuống Địa ngục, so với ngồi tàu siêu tốc còn kích thích hơn, làm em choáng váng hết cả đầu óc."

Tà Thiên phát hiện ra, đừng nhìn cô chỉ là một cô gái đơn thuần, kỳ thật tâm cơ cũng rất nặng, một chứng cứ rõ ràng là cô cảm thấy Trương Thiên không còn uy hiếp được mình nữa, nên mới không gọi cô ấy bằng một cái tên khác, mà là ôn tồn gọi Trương Thiên một tiếng chị.

"Bây giờ còn choáng váng không?" Anh xoa đầu của cô.

Khương Lai nháy mắt mấy cái, "Choáng váng."

"Vậy thì bây giờ như thế nào?" Tà Thiên lại hôn nhẹ miệng của cô.

"Tốt hơn một chút." Khương Lai chu miệng, "Tà Thiên, còn muốn."

Tà Thiên nhẹ nhàng búng một cái vào trán tròn bóng của Khương Lai: "Đi, trở về em muốn làm gì thì tùy em." Vừa mới chia tay bạn gái lại ở dưới lầu cùng một người khác anh em em, mặc dù anh không để ý mấy chuyện vặt vãnh cũng cảm thấy xấu hổ.

Khương Lai ngoan ngoãn vào xe, "Thật sự như thế nào cũng có thể?" Đôi mắt to tròn ở trong xe phát ra ánh sáng.

"Đúng." Tà Thiên đáp ứng rất sáng khoái, bởi vì anh không cho rằng Khương Lai sẽ đưa ra yêu cầu gì quá đáng, dù sao anh cũng thua dưới tay cô gái này, cho dù cô đưa ra yêu cầu thực sự có quá đáng, sợ cô lại làm tổn thương bản thân mình, gần như anh sẽ thỏa mãn cô.

"Tà Thiên anh thật tốt, vậy thì em nói đây." Cô không thể buông tha cơ hội tốt này, khó được một lần Tà Thiên nguyện ý cùng mình hẹn hò, cô nhất định phải nắm chắc cơ hội bắt lấy anh, Khương Lai hít sâu một hơi, lấy hết dũng khí nói ra câu nói mà cả đời này cô cho rằng mình rất to gan, "Tà Thiên, chúng ta làm tình đi."

"Em nói cái gì?" Tà Thiên thiếu chút nữa lái xe vào đường dành cho người đi bộ.

Khương Lai dùng hành động trước để áp chế anh, "Không cho phép anh tức giận, là anh nói làm cái gì cũng có thể mà, hơn nữa, hơn nữa anh nói anh cũng thích em, Kiều Sở nói đàn ông thích phụ nữ thì cả đầu chỉ nghĩ đến việc làm tình, nếu anh không muốn, vậy thì đúng là anh không thích em....." Cô nói những lời này vốn muốn gia tăng sức thuyết phục, nhưng càng nói càng thấy việc này có chút kỳ quái, tâm trạng lại dần dần chìm xuống.

Khương Lai kết bạn với người kiểu gì vậy, tại sao lại nói những chuyện vớ vẩn này với cô, Tà Thiên kiềm chế xúc động muốn làm cho Khương Lai và Kiều Sở cắt đứt quan hệ ngay lập tức, anh đỗ xe ven đường trước, tiếp theo xoay người cùng cô mặt đối mặt, đôi mắt thâm thúy chỉ có hình ảnh Khương Lai, "Khương Lai, anh thích em, bây giờ anh rất muốn cùng em làm chuyện đó, nhưng mà em thật sự đã suy nghĩ kỹ chưa? Đây....."

"Anh thích em là đủ rồi." Khương Lai ngắt lời anh, nghiêm túc đối mặt với anh, "Cùng người trong lòng làm chuyện đó, em mới không hối hận." Cô nói xong liền hùng hăng nhào tới hôn lên môi Tà Thiên, làm cho anh rốt cuộc cũng không nói được lời cự tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Chồng Bá Đạo Chiến Tranh Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 7.1

Tà Thiên mang Khương Lai trở về nhà: "Khương Lai, em xác định đêm nay thật sự muốn ở lại đây?"

Đương nhiên không phải ở lại một cách đơn giản như vậy, phương diện này bao hàm cái gì trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ ràng.

Giọng điệu của Khương Lai không phải muốn gây sự, chỉ là một mực nghiêm túc: "Đúng, trừ khi anh đổi ý."

"Làm sao anh có thể hối hận đây?" Là anh sợ cô hối hận.

Đây là lần đầu tiên Tà Thiên biết mình cũng có thời điểm không quá quyết như vậy, anh không muốn cùng Trương Thiên phát sinh quan hệ là vì anh không muốn, anh không muốn cùng Khương Lai tiến thêm một bước thân mật, là vì sợ hãi nếu như hai người họ không thể quay về giống như lúc ban đầu, sẽ làm cho cô bị tổn thương hơn nữa, đây là điều anh không muốn thấy nhất, cho nên mới luôn xác nhận mãi.

Tà Thiên thờ dài, dứt khoát kéo cô lại gần, dùng hành động bày tỏ nội tâm chân thực nhất, cái miệng nhỏ của cô mặc cho anh nếm bao nhiêu lần, vẫn là hương vị ngọt ngào như vậy.

Khương Lai chưa bao giờ kháng cự mật với Tà Thiên, đương nhiên lập tức hé miệng nghênh đón anh xâm nhập, Tà Thiên cũng không khách khí với cô, bắt lấy cơ hội lập tức công thành đoạt đất, ngậm lấy đầu lưỡi của cô vừa liếm vừa nuốt, thăm dò tất cả các góc ngách trong miệng cô.

Khương Lai bị hôn đến choáng váng, hai chân như nhũn ra, may mắn Tà Thiên vươn tay ra đỡ hông của cô, cô mới không vô lực trượt ngã trên mặt đất.

"Đi, chúng ta đi ***."

Tác giả để là ba dấu sao đi đâu mn tự biết rồi đây-----)

Những tiếng phát ra mỗi khi hai người tách nhau ra, Khương Lai vốn không nghe hiểu được, chỉ cảm thấy hơi thở mãnh liệt xẹt qua lỗ tai, như là bị điện giật, sau đó là một trận trời đất quay cuồng, thân mình bỗng nhiên bị Tà Thiên ôm ngang lấy, bước nhanh vào phòng ngủ.

Thời điểm cơ thể bị ném lên giường, đôi môi mỏng cũng đè ép xuống dưới một lần nữa, giống như cả hai đều là những đứa trẻ, mà trong miệng đôi phương lại là nước miếng rất ngọt rất kỳ diệu, hai người liếm mình mát vào, thỉnh thoảng cũng dành thời gian để thở, hai đôi môi tách ra mang theo sợi tơ bạc, ở dưới ánh đèn lóe sáng lên.

"Tà Thiên, Tà Thiên, em yêu anh."

.....

Tà Thiên nhớ Khương Lai là lần đầu tiên, không thuận theo nội tâm ***, lòng tham không đáy tiếp tục đòi lấy, mà ôm cô cùng đi tắm rửa, có lẽ anh *** thật sự làm đủ, ngậm mình trong nước nóng một lúc, Khương Lai vốn mệt mỏi muốn ngủ cũng khôi phục tinh thần, nghiêng đầu lại hôn Tà Thiên.

Tà Thiên im lặng để cho cô hôn, một bàn tay ngăn lại người phụ nữ không an phận này, một bàn tay cầm vòi hoa sen thay cô rửa đi bọt sữa tắm trên người, Khương Lai lại đối với đầu gối là anh hết sức bất mãn, vươn tay sờ soạng ngực Tà Thiên, những ngón tay mềm mại đùa giỡn hai điểm trước ngực anh, sau đó một ngón tay động vào thứ có chút thần kì.

Tà Thiên không kìm lòng được phát ra một tiếng rên trầm thấp.

"Thì ra chạm vào nơi này, anh cũng sẽ có cảm giác." Khương Lai giống một đứa bé vừa phát hiện ra kho báu, sử dụng hai tay, càng thêm hưng trí bùng bùng đùa bỡn hai điểm trước ngực.

Có chút cứng rắn, giống như hạt đậu nho nhỏ, bị đụng chạm rất nhẹ nhàng mà ***, thật sự là đáng yêu.

Thân thể Tà Thiên căng cứng, người phụ nữ này *** ngón tay giống như những phím đàn piano, tuyệt đẹp mà lại khờ dại chậm ngời thổi gió ở trên người anh, một lần lại một lần trêu chọc dục vọng của anh.

"Đù rồi."

Khương Lai nâng đôi mắt to có chút mờ mịt nhìn anh, có lẽ do ngâm lâu trong nước nóng, khuôn mặt trở nên hồng nhuận mà bình thường ít khi nhìn thấy, "Anh không thoải mái sao? Nhưng lúc anh làm vậy với em, em cảm thấy rất thoải mái, hay là lực tay em không đủ?"

Tà Thiên bị chọc cho tức đến vô lực, nghĩ bản thân mình một hồi khác chế dục vọng mà người ta cũng không cảm kích, còn mang về mặt vô tội khiến anh giận sôi máu, anh cầm lấy vòi hoa sen phun thẳng vào mặt Khương Lai, Khương Lai bị phun trở tay không kịp, uống vài ngụm nước, trong màn sương mù phát ra tiếng nước nổ như mèo kêu.

Chung quy lại Tà Thiên vẫn không đành lòng, ném vòi hoa sen, lấy khăn mặt lau mặt cho Khương Lai, "Biết sai lầm chưa?"

Khương Lai trừng mắt nhìn, khí nóng trong phòng tắm tạo thành một màn sương mờ, qua màn sương ấy có thể nhìn thấy người đàn ông này có đôi chân thon dài, cơ bắp rắn chắc của anh cũng không phải là khoa trương, ôm trọn lấy khung xương, đường cong có thể nói là hoàn mỹ, lúc hai người thân mật nhất, anh cũng không hoàn toàn cởi hết quần áo, đến bây giờ cô mới hoàn toàn thấy thân thể của anh, hết sức chân thực, nhất thời không nhịn được nhìn đắm đuối.

Tà Thiên nhìn cô đang si ngốc nhìn thân thể mình, có chút giống bộ dáng của chú chó nhỏ khi thấy xương, không khỏi một trận ***, nhưng mà anh cũng lười so đo với cô, lấy khăn tắm lau khô thân thể hai người, sau đó ôm cô trở về giường.

Dù sao cũng là lần đầu tiên trải qua hoan ái như vậy, một hồi ngã lưng xuống giường, mí mắt Khương Lai cũng sắp không chống đỡ được, nhưng cô vẫn có chút luyến tiếc nhắm mắt lại, hai tay giữ chặt lấy cánh tay Tà Thiên, giống như sợ lúc mình không chú ý, Tà Thiên sẽ biến mất khỏi tầm mắt của cô.

"Đêm nay em cũng mệt mỏi, cần nghỉ ngơi thật tốt để khôi phục thể lực, ngủ đi." Tả Thiên nhìn thấy cô rất mệt mỏi, vẫn còn cật lực để tinh táo, thật sự có chút không thể lý giải.

Khương Lai ***: "Không cần."

"Vì sao?"

"Bởi vì đêm nay rất tươi đẹp, mười hai năm trước cũng là như vậy, khi đó em cũng vui vẻ đến trong mơ, thế nhưng giấc mơ còn chưa hết, anh đã biến mất trong đó, em chán ghét loại cảm giác này."

Khương Lai nhớ lại tâm tình lúc đó, tay chân nhất thời lạnh như băng, nhất thời nhích lại gần Tả Thiên hơn.

Tả Thiên nghe xong rất đau lòng, thống hận chính mình để lại bóng ma cho Khương Lai lớn như vậy, anh vươn tay ôm lấy Khương Lai, "Hiện tại em còn có cái gì phải sợ? Em biết hết mọi hành động của anh, bây giờ còn nằm trong nhà của anh, chạy trốn sao, cho dù anh thật sự muốn trốn, cũng không trốn thoát khỏi bàn tay của em."

Khương Lai nghĩ lại cũng thấy an tâm hơn rất nhiều, trong lòng Tả Thiên tìm một tư thế thoải mái, rất nhanh đắm mình vào trong mộng đẹp, mãi đến khi Tả Thiên nghe được hô hấp vững vàng của cô mới yên tâm ngủ.

Khi Tả Thiên tỉnh lại, ánh nắng xuyên qua rèm cửa màu trắng, lười biếng vẽ lên màu vàng cho cả căn phòng, người bên cạnh đã sớm không thấy, anh cảm thấy có chút mất mát, anh xoa mặt mình, mơ hồ còn có thể cảm nhận được hương vị chỉ thuộc về Khương Lai.

Có lẽ bởi vì không có người phụ nữ kia ở đây nên mới cảm thấy lạnh lẽo thế này, trải qua một đêm hưởng thụ, Tả Thiên cảm thấy tinh lực dư thừa, cả người sáng khoái, anh thu dọn gọn gàng rồi rời giường, ném ga giường kiến hai người hoan ái vào máy giặt, sau đó xoay người định ra ngoài ăn thì nhìn thấy trên bàn cơm có sandwich cùng sữa đã được bày sẵn.

Anh đến gần, trên bàn ăn có tờ giấy nhỏ, sờ nghiên cứu hợp, em đi trước.

Lời nói ngắn gọn trong trẻo nhưng lạnh lùng của cô búp bê xinh đẹp kia, giống hệt như tính cách lạnh nhạt của cô, hôm qua khi cô bị thuần phục dưới thân thể anh, khuôn mặt đỏ lên, đôi mắt nhắm chặt, bộ dáng long mi run rẩy hình như càng thêm đáng yêu một chút, nghĩ đến biểu hiện này chỉ mình anh thấy được, trong lòng Tả Thiên có một loại thỏa mãn không nói nên lời, giống như chiếm được món quà bí mật.

Khương Lai vốn nghĩ rằng sau khi hai người phát sinh quan hệ, tình cảm sẽ gia tăng, nhưng mà những chuyện sau đó không chiều theo ý người, thời gian hai người ở chung giảm bớt rất nhiều, nếu không phải cô thu xếp hành lý của mình, công khai chuyển vào phòng ngủ của Tả Thiên, rất có thể hai người bọn họ vài ngày cũng không thấy mặt nhau.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Chồng Bá Đạo Chiến Tranh Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 7.2

Đây cũng không phải thứ Tả Thiên đã nếm nhiều nên không hiếm lạ, sau đó sẽ nhanh chóng chấm dứt, trên thực tế dự định nửa người dưới của anh vừa nếm vị đã ngấm vào đến xương, hận không thể hàng đêm đè người phụ nữ kia ra giường mà bồi dưỡng cảm tình, nhưng đầu sỏ làm cho hai người không thể gặp lại để giải nỗi khổ tương tư, cũng là người lúc trước vì theo anh nên vứt bỏ công việc, cả ngày trước mặt hay sau lưng đều thấy Khương Lai.

Công việc vẫn còn ở đó, nếu không làm xong, nó sẽ vẫn âm hồn không tiêu tan mà theo bạn.

Sau khi kết thúc hội nghị nghiên cứu và thảo luận, Khương Lai bị kêu vào văn phòng, chủ quản nói lời thăm thía, hướng dẫn từng bước, ý đồ muốn kéo con dê nhỏ về con đường đúng đắn ban đầu.

"Tại sao gần đây vẫn không đi làm? Tuy rằng thời gian công tác của chúng ta tương đối thoải mái, nhưng cháu không đến sở nghiên cứu sẽ không thể làm thí nghiệm, chớ nói chi là có thể tạo ra thành quả mới."

Khương Lai là một đứa trẻ ngoan, thuyết trình tất cả đầu đuôi: "Cháu theo đuổi bạn trai."

Chủ quản tỉnh ngộ, hảo cảm bùng phát: "Đàn ông là sinh vật đáng bị coi thường nhất, cháu càng ngoan ngoãn phục tùng anh ta, anh ta lại càng không thấy điểm tốt của cháu, Tiểu Khương chú sẽ giảng giải kinh nghiệm cho cháu, đàn ông mà thôi, cháu vứt khẩu vị của anh ta sang một bên, coi anh ta như thuốc mà tùy ý điều chế, như vậy anh ta mới có thể cảm thấy cháu thần bí không thể nắm giữ, mới có thể dính lấy cháu như chó Nhặt, bằng không lẫn lộn đầu đuôi, anh ta sẽ đổi mất đi hứng thú với cháu rất nhanh....."

Chủ quản thao thao bất tuyệt khuyên bảo, Khương Lai là nhân tài trẻ tuổi mới xuất hiện, cũng không bị hủy trên tay một người đàn ông.

Khương Lai im lặng nghe thao thao bất tuyệt xong, còn nghiêm túc nói: "Anh ấy không phải đồ chơi, cháu rất thích anh ấy, cháu muốn đối xử tốt với anh ấy, đối với cháu anh ấy quan trọng hơn công việc gấp hàng ngàn lần."

Con bé nói ra lời này chứng tỏ một chữ cũng chưa nghe vào, chủ quản nhất thời sinh ra cảm xúc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, muốn không ngừng cố gắng mở mang đầu óc cho đứa bé đầu gối này, nhưng Khương Lai cũng không muốn lại lãng phí thời gian, cô gật đầu nói: "Không cần lo lắng, cháu sẽ giao ra thành quả nghiên cứu đúng giờ, kết giao bạn trai sẽ không làm chậm trễ công việc của cháu."

Khương Lai nói xong liền đi ra ngoài, chủ quản liên tục day trán, nói cái gì sẽ không ảnh hưởng tới công việc, giống như thái độ làm việc bây giờ, làm sao có thể đánh đồng với thái độ lúc trước.

Không chỉ có Khương Lai đang phiền não vì thời gian ở chung của hai người quá ít, Tả Thiên cũng đang rất rối rắm, anh cũng vừa được ném biệt vị, đương nhiên hận không thể cùng người phụ nữ của mình hàng ngày bồi dưỡng cảm trên giường, đúng lúc thấy cô vừa về nhà đã vội đầu vào nghiên cứu, bộ dáng nghiêm túc kia càng làm cho nội tâm anh ngứa ngáy khó nhịn, vì phòng ngừa bản thân mình nổi lên ý nghĩ khác, sói đói bỏ nhào về phía dê, chỉ có thể chạy đến thư phòng soạn bài.

Ở thư phòng lãng phí đến mười một giờ, cuối cùng Tả Thiên không chịu nổi, anh đã nhìn ppt của lớp học vô số lần, cam đoan ngay cả dấu chấm câu cũng không có một sai lầm, nếu anh nhìn nữa chắc sẽ phát điên lên mất.

Vì thế anh đi ra khỏi thư phòng, chuẩn bị đi tắm rửa, bình thường như mọi ngày, Khương Lai đã rửa mặt xong, nằm ở giường ngủ gà ngủ gật, cho nên anh cũng không có nghĩ nhiều, mở cửa phòng rửa tay định bước vào.

"Oa....."

Tả Thiên cảm thấy màng nhĩ tai của mình cũng sắp rách luôn rồi.

"Tại sao không khóa cửa?"

"Em nghĩ anh sẽ không vào" Khương Lai luống cuống tay chân mặc quần vào, vội vàng nhấn nút xả nước, tranh thủ lúc rảnh rồi rống lên một câu với Tả Thiên.

Tả Thiên an ủi cô: "Tại sao khăn trang như vậy, toàn thân cao thấp của em còn có chỗ nào anh không thấy qua?"

Khương Lai cuộn tròn tay lại, thậm chí không dám nhìn mặt Tả Thiên: "Bây giờ thì khác!" Bộ dáng còi quăn ngồi ở bồn cầu bị người đàn ông mình yêu tóm gáy, rất đã kích người.

Tả Thiên giữ chặt cánh tay Khương Lai: "Được rồi được rồi, có cái gì mà không giống, người phụ nữ vẫn đẹp vẫn thoát tục nhưng vẫn cần có những hành động sinh hoạt bình thường hàng ngày, nếu em không có những hành động như thế này, liệu anh còn thích nổi em không?"

Khương Lai lại cúi đầu: "Anh đi ra ngoài trước."

Tả Thiên cảm thấy hứng thú: "Làm sao, vừa rồi anh quấy rầy hưng trí của em, em chưa khỏe lại sao?"

Khuôn mặt Khương Lai đã muốn vui vào ngực: "Anh đi ra ngoài trước."

"Được được được, thật không hiểu nổi em đang để ý cái gì." Lúc Tả Thiên quay đầu lại thoáng nhìn thấy thứ gì đó đang cuộn chặt trong tay Khương Lai: "Đây là cái gì vậy?"

Khương Lai cắn môi, cúi đầu đẩy Tả Thiên ra ngoài: "Anh đi ra ngoài trước, em sẽ nói với anh sau."

"A, em có chắc mình nhịn được không thế?"

Tả Thiên còn chưa nói xong, cô gái ở phía sau đã thẹn quá thành giận, hai tay đặt trên lưng anh bỗng nhiên dùng sức, anh không có phòng bị, bị lực bất ngờ này đẩy làm cho lão đảo, ngã ra toilet.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Chồng Bá Đạo Chiến Tranh Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 7.3

Ầm một tiếng, cửa ở sau lưng bị hung hăng đóng sầm.

Tả Thiên sờ sờ cái mũi, khoe môi lại không nhịn được cong lên, cô thật sự rất dễ bị thẹn thùng.

Hai Tà Thiên tay ôm trước ngực, ung dung nhìn Khương Lai chán ngán thất vọng đi từ toilet ra, mái tóc dài như tơ lụa theo động tác cúi đầu rơi xuống dưới, che hơn phân nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra một cái cằm đầy đặn, đôi môi đỏ mọng gắt gao cắn lấy nhau, một bộ dáng tâm sự nặng nề.

"Này, em bị táo bón à, ở trong đó lâu như vậy cũng chưa khỏi hết sao?"

Khương Lai lại có thể không phản bác, chỉ chậm rãi đi đến trước mặt anh, đưa thứ ở trong tay cho anh.

"Đây là cái gì?"

Tà Thiên liếc liếc mắt một cái, vừa muốn nhận lấy, Khương Lai nhớ ra mặt trên còn dính chất lỏng nào đó của mình, khuôn mặt nhất thời hơi đỏ lên, liên tục rút về, giấu ở phía sau.

"Lại không cho anh xem, được rồi, vậy em nói cho anh biết, nó là vật gì?"

"Que thử thai." Khương Lai cúi đầu: "Mặt trên chỉ có một vạch, em không mang thai, bắt đầu từ tuần trước ngày nào em cũng thử, nhưng vẫn chỉ là một vạch."

Tà Thiên gãi gãi đầu: "Dù sao thì anh cũng là người từng trải, có mang thai hay không, ít nhất phải kiểm tra sau chuyện giường chiếu hai tuần, em sốt ruột cái gì?"

"Thật sự?" Lời nói của Tà Thiên một lần nữa mang đến hi vọng cho Khương Lai, cô ngạc nhiên ngẩng mặt lên, lộ ra đôi mắt xinh đẹp ngược nhìn anh.

Tà Thiên cuộn nắm đấm đặt bên môi ho nhẹ một tiếng: "Nhưng mà lần trước anh có dùng bao cao su, cho nên..... Anh nghĩ là em biết, em không có cảm giác gì sao?"

Khương Lai trừng lớn mắt, làm sao cô biết được? Đó là lần đầu tiên của cô, đến một chút kinh nghiệm cũng chẳng có, hơn nữa khi đó cô bị anh đùa nghịch đến thần hồn điên đảo, làm sao còn có thể nghĩ đến những cái khác được.

"Tại sao anh lại dùng bao cao su?" Là không muốn chịu trách nhiệm sao? Sợ có đứa nhỏ sao?

"Thói quen của anh, dùng bao cao su đối với phụ nữ mà nói là một loại bảo hộ, là một loại tôn trọng."

Nếu không có thói quen tốt này, không biết anh sẽ có bao nhiêu đứa nhỏ, hơn nữa anh và Hòa Khương Lai vừa mới bắt đầu hẹn hò, tương lai sẽ như thế nào còn rất khó nói, rõ ràng là chuyện xảy ra rất bình thường. Tà Thiên lại bị đôi mắt vừa khô sở vừa tức giận kia nhìn chăm chăm đến nỗi sinh ra cảm giác áy náy.

"Đúng rồi, Khương Lai, tại sao hôm nay còn chưa lên giường?" Tà Thiên quyết định thật nhanh nói sang chuyện khác.

Rõ ràng là rất thương tâm, Khương Lai vẫn là ngoan ngoãn trả lời vấn đề của Tà Thiên: "Mấy ngày gần đây em rất bận, anh cũng bẽ bộn nhiều việc, đã lâu rồi chúng ta không bình tĩnh nói chuyện với nhau, em không muốn lãng phí hết cả ngày, hôm nay em muốn chờ anh." Mỗi ngày sau khi lên giường cô luôn buồn ngủ, chờ Tà Thiên vào giường cô đã ngủ mơ mơ màng màng, Tà Thiên chỉ biết hôn trán của cô, cùng cô nói ngủ ngon, cũng không có nhiều hành động gì.

Tà Thiên biết ý của cô rất đơn thuần, nhưng anh lại cố ý hiểu sai: "Đúng vậy, nếu muốn cùng nhau làm việc, chúng ta hãy lên giường làm một hồi đi."

Khương Lai nghe xong mặt đỏ tai hồng, trông rất giống một chú thỏ, trái tim cô nhảy loạn nhịp: "Anh còn muốn cùng em ân ái?"

Đây không phải là vô nghĩa sao? Hương vị ngọt ngào xinh đẹp như vậy, làm sao anh có thể chỉ ăn một lần đã đủ, buổi tối đó anh yêu thương cô, sợ cô quá mệt mỏi, cũng không dám nói ra yêu cầu gì quá đáng, nhưng trong đầu lại luôn nhớ tới một đêm tuyệt vời kia.

Rõ ràng là bộ dáng trức trặc cái gì cũng không hiểu, lại so với quá khứ của anh vô cùng quyến rũ người, làm cho anh giống như một nam sinh thời kì vừa trưởng thành, trong đầu chỉ có duy nhất việc kia.

Tà Thiên hành động còn nhanh hơn so với lời nói, ôm cô gái trong lòng chạy vào phòng tắm: "Đêm vẫn còn rất dài, đương nhiên anh không thể cô phụ ngày tốt cảnh đẹp, tắm uyên ương trước sau đó điên loạn đảo phượng thì sao?"

Đáp lại anh là một tiếng kêu nhỏ như muỗi: "Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Chồng Bá Đạo Chiến Tranh Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Chương 8.1

Lúc này đây Tả Thiên không hề lòng mang thương tiếc, bàn tay chế trụ thất lưng Khương Lai, một lần lại một lần đưa mình vào thiên địa cực lạc, Khương Lai là một học sinh nghe lời, cho dù bị dạy bày ra tư thế làm cho người ta cảm thấy thẹn thùng, cũng chỉ cắn môi, yên lặng một mực làm theo, mãi cho đến tối muộn, Tả Thiên mới buông tha cho Khương Lai, cho phép cô một ngủ đi.

Khương Lai ngủ khoảng bốn giờ, nhưng đối với cô mà nói, giống như vừa mới nhắm mắt lại đồng hồ đã vang lên, cô sợ đánh thức Tả Thiên, định xoay người tắt đồng hồ báo thức đi, sau đó sẽ ngã lưng một lúc nữa.

Tuy rằng lần trước là ***, nhưng di chứng sau tỉnh lại không nghiêm trọng lắm, mà lần này Tả Thiên không tiết chế cứ đòi quần lấy cô, thân thể giống như bị một chiếc xe tải cán qua, đau nhức đến đòi mạng.

Cô nghiêng đầu nhìn người đàn ông đang nhắm mắt ngủ say bên cạnh, mái tóc đen dày bởi vì buổi tối dây dưa mà hơi rối lên, bên dưới là lông mi đen như mực, lông mi dài mà hơi cong có thể làm cho phụ nữ ghen tị, đuôi mắt anh rất dài, cái mũi cao thẳng và miệng hơi nhếch lên, không biết anh đang mơ giấc mơ gì đẹp.

Thật sự anh rất đẹp trai, ngắm thế nào cũng không chán, nếu thời gian có thể dừng lại ở giờ phút này thì tốt biết mấy, không nghĩ đến công việc, không nghĩ đến tương lai, không nghĩ đến vấn đề cô yêu anh, anh có yêu cô không, dù sao giờ phút này bọn họ gần nhau như vậy, anh ở dưới đôi mắt của cô, anh thuộc về cô là đủ rồi.

Đồng hồ báo thức vẫn kêu, Khương Lai nhìn chằm chằm kim đồng hồ đang chuyển động, hận không thể phá hỏng đồng hồ, nhưng mà dù sao cô cũng không phải là trẻ con, đồng hồ báo thức không chạy cũng không có nghĩa là thời gian dừng lại.

Dùng sức hít sâu, Khương Lai đè lại cảm giác đau đớn, vừa muốn vén chăn đứng dậy, lại bị một bàn tay ấn trở về giường một lần nữa, cô quay đầu, đối mặt với đôi mắt còn đen hơn màn đêm của anh.

"Ngại quá đánh thức anh."

"Như vậy là tốt nhất, bằng không em đi lúc nào anh cũng không biết." Tả Thiên khoác cánh tay lên đầu vai Khương Lai, vùi đầu vào ngực mềm mại của cô: "Khương Lai, hôm nay không đi làm được không?"

Khương Lai nhớ tới bộ mặt mẹ kế của chủ quản, vội vàng nói: "Không được, thí nghiệm đã đến giai đoạn cuối cùng, nếu em bỏ qua thời gian nghiệm thu kết quả, những gì đã làm lúc trước cũng hóa thành hư không."

Tả Thiên làm nũng: "Vậy ngủ thêm hai giờ có được hay không?"

Ngày hôm qua anh như phát điên, tuyệt không thông cảm ngày hôm sau Khương Lai phải đi làm, chỉ lo thuận theo dục vọng đang bức thiết của mình, đè nặng cô mà bùng phát thú tính, làm cô mệt đến không chịu được, nhất định cô phải nghỉ ngơi cho tốt.

Tả Thiên tỏ ra yếu thế như vậy, Khương Lai đã mềm nhũn, thiếu chút nữa một lời đáp ứng, đúng lúc về mặt mẹ kế của chủ quản kéo cô về thực tại: "Thật xin lỗi, anh nghỉ ngơi cho tốt, em làm việc xong hai ngày này, về sau anh chê em phiền, em cũng một tác không rời quần quít lấy anh."

Tả Thiên đột nhiên ngẩng đầu hôn Khương Lai một cái thật nhanh nhưng cũng rất mạnh mẽ: "Vậy thì hai giờ, dù sao hôm nay anh không có lớp, đợi anh đi cùng em tới sở nghiên cứu hỗ trợ được không?"

Khương Lai bị hôn đến đầu óc choáng váng, hỏi lại theo bản năng: "Anh có thể hỗ trợ cái gì?"

Những lời này nói bóng gió không phải là anh có thể làm cái gì, anh biết cái gì, cho dù đây là sự thật thì cũng quá đã thương người khác rồi.

Tả Thiên trả thù nhẹ nhàng cắn một cái vào môi Khương Lai, giận dữ nói: "Chuyển dụng cụ, ghi chép biên bản cũng được, huống chi em thích anh như vậy, giả sử anh thật sự không đứng tỷ nào, chỉ cần anh đứng ở nơi em có thể trông thấy, em nhất định sẽ làm được việc lớn."

Nơi có thể nhìn thấy, cả một ngày làm bạn? Những thứ này đối với Khương Lai mà nói là có năng lực nhưng xa tầm với, gần như chỉ cần hỏi thì cô sẽ đồng ý, Tả Thiên nhìn đôi mắt sáng lên của cô, nhẹ nhàng kéo cô vào trong lòng.

"Hiện tại không cần nghĩ cái gì cả, ngủ đi, hai giờ sau anh gọi em."

"Được." Khương Lai ngoan ngoãn gật đầu.

Tả Thiên mỉm cười, nhẹ nhàng in lại dấu hôn trên trán Khương Lai: "Sáng sớm an lành, công chúa của anh."

Vợ chồng cùng nhau đi về nhà, Khương Lai ngồi ở trong xe Tả Thiên, những lời này bất ngờ hiện ra trong đầu cô, nhưng mà cách nói chính xác hẳn là vợ chồng cùng nhau đi làm.

Cô nhìn nghiêng mặt của Tả Thiên khi lái xe, đều nói người đàn ông khi nghiêm túc là đẹp trai nhất, hôm nay anh mặc áo sơ mi trắng, tay áo tùy tiện xắn lên, hai khớp xương rõ ràng trên cổ tay thoải mái cầm tay lái, hai chân thon dài tùy ý đặt phía trước phanh, quần jean phác họa lên đường cong hoàn mỹ của anh.

"Anh thực sự đẹp trai như vậy sao? Làm em nhìn lâu vậy cũng chưa thấy chán."

Lúc nhấn phanh dừng xe chờ đèn đỏ, Tả Thiên đột nhiên quay đầu nhìn Khương Lai, Khương Lai bị ánh mắt trên tức kia nhìn đến tâm hoảng ý loạn, nhưng vẫn thành thực gật đầu, nghiêm túc cho đáp án: "Cả đời cũng không chán."

"Không cần tùy tiện nói cả đời, cả đời rất dài, vĩnh viễn hay không vĩnh viễn, không phải bài hát vẫn hay viết vậy sao?"

Khương Lai rất kiên định: "Nhưng anh với em mà nói chính là thích cả đời."

Tả Thiên cười nhẹ: "Lúc nào anh sẽ tìm cái bút ghi âm để ghi lại hết những lời ngon ngọt này của em, nếu về sau em không kiên nhẫn với anh, anh bật lại cho em nghe, kiểu gì em cũng sẽ cảm thấy vừa buồn cười vừa vỡ vụn."

Đèn đỏ chuyển thành đèn xanh, Tả Thiên quay đầu, chậm rãi nhấn chân ga.

Cửa kính xe ngăn cách với người xe như nước bên ngoài, trần thế ồn ào náo động, sau đó một tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng ...trong không gian tĩnh lặng vang lên: "Nếu anh nguyện ý cho em thời gian chứng minh, em sẽ chứng minh cho anh xem."

Nghe nói thói quen một người chỉ cần hai mươi một ngày để quên một người, tập thành một thói quen khác trong cuộc sống là cũng chỉ cần hai mươi một ngày, cô cũng từng dùng loại loại đạo lý này khuyên mình nên buông tha cho cho đoạn tình yêu vô vọng đó, cô cùng anh ở chung thậm chí không đến bảy ngày, chỉ bằng một phần ba so với hai mươi một ngày mà thôi.

Nhưng mà trải qua thời gian mười hai năm rồi cuộc cô cũng hiểu được, đối với cô mà nói người đàn ông này không phải là vấn đề thói quen hay không phải thói quen, mà là một con gió lốc bất chợt kéo đến, vừa thấy mặt đã quét cô sạch sẽ đi.

Trong lòng Tả Thiên có chút rầu rĩ lại hơi đau, anh không dám nhìn biểu cảm trên mặt Khương Lai: "Không cần để ý như vậy, thật xin lỗi, anh chỉ tùy tiện nói, chỉ là cảm thấy vĩnh viễn cả đời là thứ rất hư vô mờ mịt, không có ý tứ khác."

Khương Lai cúi đầu, tóc dài che đi hơn nửa khuôn mặt: "Vâng."

Phòng nghiên cứu của Khương Lai là phòng thứ nhất bên phải của dãy nhà đầu tiên, hai người bọn họ đi vào từ cửa bên trái, trên hành lang trống trơn, không thấy một bóng người, trống vắng đến nỗi có thể dùng để quay phim kinh dị.

Nhưng mà chỉ cần hơi nhạy cảm sẽ phát hiện ra, cửa ở hai bên hành lang đều hé ra một khoảng nhỏ, thấp thoáng còn thấy vài đôi mắt nhìn qua khe cửa.

Con người tiếp nhận được chấn động từ thị giác, gửi đi đến đầu dây thần kinh, người phía sau cửa bắt đầu không bình tĩnh, ngang nhiên nhìn thẳng mặt hai người, có người ở vài phòng còn ngó hắt đầu ra để xem.

"Người đàn ông này là ai?"

"Đúng vậy, lại có thể làm cho băng son nữ vương động tâm."

"A, làm tôi giật mình nhất là, băng son nữ vương lại có thể động tâm."

"Đúng vậy, trước kia cô ấy là học muội của tôi, tôi theo đuổi cô ấy suốt bốn năm, chưa thấy cô ấy cho tôi sắc mặt tốt lúc nào, nhưng tôi lại nổi tiếng toàn trường, tâm địa thiện lương, tài nghệ về nhiều mặt, khí chất tuyệt hảo, diện mạo ngang với vương tử Phan An của trường học, trừ bỏ băng son nữ vương, toàn bộ nữ sinh không phân biệt cao thấp ai mà không động tâm tư với tôi."

"Bớt làm trò đi, tôi với anh cũng cùng học chung một trường, tôi có theo đuổi anh đâu."

"A, cô là nữ sao? Đừng dọa tôi."

"Anh muốn chết có phải hay không?"

"Này, tôi nhớ ra rồi, chẳng lẽ năm 3 đại học cô đi du học ở Thái Lan..... Ông trời ơi, không phải vì tôi nên cô mới đi đấy chứ, sau khi trở về lại sợ bị tôi coi là kẻ thứ ba, cho nên chậm chạp không dám thổ lộ, lại thấy không thể gặp tôi trong đám nữ sinh nổi tiếng, nên đối nghịch với tôi ở mọi nơi? Đây là không chiếm được tình yêu, thật sự là vui buồn lẫn lộn..... Cô không được phép nhúc nhích cũng không nên có suy nghĩ bá vương ngành thượng cung, cho dù tôi đồng tình với cô, nhưng tôi cũng không muốn cống hiến thân thể băng thanh ngọc khiết của mình."

Người rình coi từ trong cửa bị tăng huyết áp, thiếu chút nữa ngất xỉu, cô bất chấp Tả Thiên cùng Khương Lai đang đi qua cửa phòng nghiên cứu của mình, giống như thuốc nổ vọt lên tới chỗ tiện nam kia.

Người đàn ông chợt dạ muốn đóng cửa, lại có một đôi chân thò vào nhanh như tia chớp, sau đó là gương mặt hùng hùng hổ hổ xuất hiện trước mặt anh, đến mức cái mũi cũng muốn chạm vào nhau rồi, khí thế bức người.

"Người không biết thức thời này, tôi cho anh biết, tôi không đánh anh tới nỗi mẹ anh cũng không nhận ra anh, tôi sẽ không mang họ Lữ!"

Người đàn ông ngoài mạnh trong yếu biện giải: "Cô vốn không phải là nữ....."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Chồng Bá Đạo Chiến Tranh Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Chương 8.2

Ngồi nỏ đã bùm bùm bùng cháy, ngọn lửa khét lẹt bùng lên.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Lữ Chương đang ngưng tụ sát khí, hung thần ác sát nhìn thẳng người to gan lớn mật dám nhỏ râu hùm, ánh mắt hung ác kia như muốn cắt từng miếng thịt trên mặt anh ta ra.

Miệng người đàn ông này thật là tiện!

Tà Thiên vụng trộm nhìn Khương Lai vẫn mang khuôn mặt lạnh lùng như thường: "Người đàn ông này từng theo đuổi em?"

Khương Lai gật gù đầu, Ưng Cảnh Nhân là một vết nhơ trong đời cô, bất kể cô đi đâu, anh ta cũng bám đuôi, so với cái đuôi theo sau thì càng phiền phức và khó chịu hơn, vì vậy trong ký ức của cô hầu như không tồn tại chuyện liên quan đến anh ta.

Anh ta có thể tranh cãi gay gắt với giáo sư, nhưng lại giao tiếp đầy tình cảm với cô, còn có thể bắt nạt quỳ gối dưới chân cô vào dạ tiệc nguyên đán; thậm chí nửa đêm sẽ giả trang thành con gái xông vào khu ký túc xá của nữ, ở bên ngoài ký túc xá của cô ngang nhiên tự đàn tự hát tỏ tình.

Những chuyện cũ theo nhau ùa về, Khương Lai chậm rãi hít vào một hơi, đầu phải chỉ là một vết nhơ, mà thực ra là một con ác mộng không thể thoát khỏi, may mà về sau anh ta thấy không thể công kích thành lũy của Khương Lai, tự nhận thấy xấu mặt, không còn lòng tin cũng không còn những suy nghĩ như vậy nữa, lúc này Khương Lai mới thoát ra khỏi con ác mộng ấy.

Tà Thiên nhìn bộ dạng cô nghe xong lại đắm chìm trong ký ức, có chút không biết là tư vị gì: "Em đang nghĩ tới anh ta?"

Khương Lai theo phản xạ định gật đầu, lại giống như nhớ tới cái gì nghiêm trang bổ sung: "Tà Thiên anh không cần ghen, cho dù anh và em không gặp lại, em cũng sẽ không có bất cứ tiến triển gì với anh ta."

Tà Thiên xấu hổ nhẹ ho khụ một tiếng, biểu thị công khai chủ quyền nắm tay Khương Lai.

Nhưng mà rõ ràng anh làm điều thừa, lực chú ý của mọi người ở đây đã bị hai người đang đánh nhau kia hút đi, nói là cãi nhau có lẽ cũng không đủ chính xác, bởi vì Ưng Cảnh nhân dường như không có đường sống nào để chống cự, từ đầu tới cuối đều bị bao vây để chờ đánh, âm thanh gào khóc thảm thiết không ngừng vang lên, thê thê thảm thảm đau buồn.

Lữ Chương dùng tay đánh dùng chân đá, khí quá bất tiện dùng cả tay lẫn chân, răng nanh cũng là vũ khí có thể dùng được, một khe cửa nhỏ nhỏ đã không đủ để thỏa mãn mọi người, những người hiểu chuyện đều đi ra từ sau những cánh cửa, làm lộ ra hết bộ mặt thật.

Tà Thiên bị những hành động hung tàn làm cho khiếp sợ: "Khương Lai, chúng ta có nên đi khuyên can hay không?"

Khương Lai không chịu buông tay: "Không liên quan, bọn họ ba người đánh nhau thì năm người xem, Lữ Chương ra tay có chừng mực, nhìn qua khủng bố nhưng cũng không phải việc gì lớn, em còn có một đồng lớn chuyện phải làm, đừng nhìn chỗ đó, chúng ta đi tới phòng nghiên cứu cố gắng, hoàn thành sớm một chút được không?"

Thật sự không liên quan sao? Bị Khương Lai kéo đi tới phía trước như rơi gỗ, Tà Thiên quay đầu lại mấy lần, mơ hồ nghe thấy tiếng kêu càng ngày càng thê lương, nói là chìm đắm quyền lực không ra tiếng cũng không đủ.

Mà người vây quanh bốn phía để xem trò vui cũng ngày càng nhiều, tục ngữ nói vật hợp theo loài, rốt cuộc Tà Thiên cũng hiểu được chân lý của câu nói này, giống Khương Lai kỳ quái ăn cari vào bữa sáng với anh, nhưng vẫn đúng là một bữa ăn sáng, cực kỳ bình thường.

Khương Lai vào phòng nghiên cứu, đôi mắt to bắt đầu sáng lên, bộ dáng có chút giống như khi thấy anh, Tà Thiên vuốt cằm lên lên so sánh một chút, ừ, vẫn là nhìn anh thì đôi mắt cô to sáng hơn.

Khương Lai đi lên trước bận tới bận tới mặt với đồng dụng cụ lớn, Tà Thiên không có việc gì để làm, rót cho Khương Lai một cốc nước, tự mình đưa đến bên môi cô: "Ngoan, uống một ngụm, môi em đã khô hết rồi."

Khương Lai tiến gần lại tay anh nhấp một ngụm, con ngươi màu đen trong sáng nhìn Tà Thiên: "Không cần uống nước, đi toilet sẽ bỏ qua kết quả thí nghiệm, anh hôn nhẹ em, điều này cũng không được."

Tà Thiên buồn cười ở trên môi Khương Lai *** ***, đang muốn xâm nhập, Khương Lai lại keo kiệt mím môi quay đầu đi chỗ khác: "Nếu anh buồn chán có thể nghịch máy tính, có thể em sẽ làm việc rất lâu."

Nếu nghịch máy tính có thể về nhà, anh tới nơi này chính là muốn giúp đỡ cô những chuyện khó khăn.

Tà Thiên tiếp tục làm cái đuôi nhỏ của Khương Lai, Khương Lai bước lên một bước, anh cũng bước lên một bước, Khương Lai lùi về phía sau, anh cũng

bước ra sau, nhưng mà như vậy trước mặt cùng sau lưng lại giống như có chướng ngại lớn, thường xuyên cản trở đường của Khương Lai, cô cúi đầu chỉ để ý xem ông nghiệm trên tay, nhiều lần đột ngột ngáng đầu đều va vào ngực Tả Thiên.

Đầu có cứng đến mức nào cũng không chịu nổi khi bị va chạm nhiều lần, Khương Lai bắt đầu dĩ năng đầu: "Thật sự không cần để ý đến em, anh ngồi chơi máy tính là được, em chỉ cần biết là có anh ở đây cũng đã cảm thấy có rất nhiều động lực rồi."

Lừa ai đó, cũng không phải những hình ảnh quái dị gì, nếu anh ngồi xa như vậy, làm sao em có thể cảm nhận được, nhất định qua một lúc em sẽ quên anh không còn một mảnh, Tả Thiên âm thầm lăm lăm, ngoài miệng lại dùng tới tiết mục khổ chuyện: "Khương Lai có phải em ghét bỏ anh không học vấn không nghề nghiệp hay không, cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng không thể giúp có phải hay không?"

Khương Lai vội vàng phủ quyết, bởi vì nói quá nhanh mà thiếu chút nữa cắn vào đầu lưỡi: "Không có..... Em....."

Tả Thiên tự giấu ngắt lời cô: "Khương Lai em không cần sợ xúc phạm tới anh, không liên quan, dù sao anh thật sự cũng không thể giúp cái gì, thật sự là rất có lỗi, rõ ràng cái gì cũng không biết còn tự cho là đúng."

Nhìn Tả Thiên dùng thái độ vô vị này để khiển trách mình, Khương Lai khổ sở vô cùng, đều là cô không tốt, là cô không nghĩ đến tâm tình của Tả Thiên.

Khương Lai luống cuống tay chân đưa vài cái dụng cụ hóa học đã dùng qua cho Tả Thiên: "Vậy anh giúp em rửa được không? Không cần lo lắng, những dụng cụ này đã dùng qua nên không có tính ăn mòn, trực tiếp tẩy rửa là được."

"Được, không thành vấn đề, nhất định anh sẽ rửa sạch sẽ, sáng bóng luôn."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Chồng Bá Đạo Chiến Tranh Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Chương 8.3

Bên cạnh bàn thí nghiệm là một bồn rửa tay nho nhỏ, Tả Thiên vận vòi nước, vô cùng nhiệt tình vùi đầu vào công việc được nhờ vả giữa chừng này.

Rốt cuộc Khương Lai cũng có thể chú tâm hết mình vào công việc, nhưng niềm vui ngắn chẳng tày gang, cô mới bật máy chuẩn độ dung dịch một lúc, bên cạnh liền truyền đến những tiếng lách cách bộp bộp.

Cô mơ hồ hiểu được chuyện gì xảy ra, vừa nghiêng đầu đi liền nhìn thấy bộ dáng ngây ra như phỗng của Tả Thiên, cô đi qua chỗ đó để nhìn xem, bảy tám cái dụng cụ đều đã vỡ thành một đống.

Sau khi Tả Thiên phát hiện ra Khương Lai đứng bên cạnh, vội vàng luống cuống giải thích: "Lai, không phải anh cố ý, mấy thứ này rất trơn, vừa rửa dưới vòi nước đã rơi từ trong tay anh ra."

"Ừ." Trước đây khi Khương Lai bắt cha mình vào phòng bếp rửa chén thì Khương Thi đã lấy ra bao nhiêu lí do để từ chối, điều này coi như cô có thể chấp nhận được: "Nếu không giúp em làm việc khác?"

Tả Thiên kinh ngạc: "Anh còn có khả năng làm cái khác?"

Khương Lai chỉ chỉ môi của mình: "Cứ 10 phút lại đây hôn em một cái, em nhất định có thể làm nên chuyện lớn."

Tả Thiên chán nản rũ bả vai, nhưng mà bởi vì đồng dụng cụ đó hy sinh lừng lẫy, rốt cuộc anh cũng nhận thức được, không dám yêu cầu để mình làm điều gì vương vãi cho cô nữa, anh đang buồn bực muốn đứng ra chỗ khác, tay phải lại bị kéo lấy.

"Ừ?" Anh nghiêng đầu.

"Tới hôn em một cái trước đã."

Nội tâm chân thành của Khương Lai Tả Thiên đang ngu ngơ trở về trạng thái ban đầu, dâng lên môi của mình.

Ngồi trước máy tính, con mắt Tả Thiên vẫn dõi theo người phụ nữ đang quýnh lên trước bàn thí nghiệm, lần đầu tiên anh biết mình cũng sẽ mê luyến hình bóng một người như vậy, xem thế nào cũng xem không chán.

Tả Thiên cứ 10 phút lại chạy đến bên Khương Lai để hôn, điều này cũng biến thành thói khác anh mong chờ nhất, đến nỗi 10 phút đó bị kéo thành đường cong, đặc biệt thông thả.

Thời điểm giữa trưa, Khương Lai muốn gọi điện cho người đưa cơm, lại bị Tả Thiên một mực phủ quyết.

"Không được, em sẽ bỏ lỡ kết quả thí nghiệm."

"Sau đó thì sao?" Tả Thiên nhú mày.

"Sau đó?" Khương Lai lộ ra biểu tình hoang mang.

Tả Thiên hai tay ôm ngực hỏi: "Em muốn hoàn thành công việc nhanh một chút là nhằm mục đích gì?"

"Muốn giành chút thời gian ở bên cạnh chăm sóc anh." Đáp án này không biết đã hiện lên trong đầu Khương Lai mấy ngàn vạn lần, hiện tại tự nhiên không cần nghĩ ngợi đã thốt ra.

"Cái này đúng rồi." Tả Thiên lộ ra nụ cười: "Nếu anh nói về sau chỉ cần là lúc anh không có lớp sẽ ở nơi này với em, vậy em không làm xong công việc chúng ta vẫn có thể ở chung một chỗ, có cần phải sốt uột như vậy không?"

"Vẫn cùng em?" Khương Lai rõ ràng khiếp sợ quá độ, tròng lớn đôi mắt, không thể tin kêu lên.

"Ừ." Tả Thiên ôm lấy hông của cô, ý cười giống như ngọn sóng, ở con người đen chậm rãi lay động: "Em là bạn gái của anh, ở cùng em là chuyện đương nhiên thôi."

Cả người Khương Lai đều trở nên nhẹ bồng, dường như đang bay ở giữa không trung.

"Cho nên chúng ta đi ra ngoài ăn thật ngon một chút, ok?"

Khương Lai chỉ biết ngây ngốc nhìn Tả Thiên, vừa không *** cũng không gạt đầu.

Những lời ngọt ngào này đến trong mơ cô cũng không dám nghĩ đến, nhưng mà hôm nay cứ dễ dàng bị cco chiếm được như vậy, hạnh phúc trong lòng dâng lên như thủy triều, hoàn toàn bao phủ lấy cô.

Tả Thiên hôn đôi mắt của cô: "Không nói lời nào anh coi như em chấp nhận đó."

Khương Lai ngây ngốc bị anh nắm tay đi ra ngoài, lòng bàn tay giao nhau, ngón tay đan vào nhau, *** hơi thở dọc theo huyết mạch vẫn tràn vào vị trí của con tim, khắc sâu trong lòng.

Những ngày tiếp theo, Khương Lai cùng Tả Thiên chân chính đi tới giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt, đi nơi nào đều như hình với bóng, nhìn đối phương ánh mắt đều lóe ánh lửa, giống như chỉ dùng ánh mắt có thể *** đối phương.

Tả Thiên vốn đã ném những lời nhạc đệm hôm trước ở trên xe ra sau đầu, nhưng ngoài ý muốn là, khi người phụ nữ này làm xong thí nghiệm, đã lấy một chiếc bút ghi âm đưa cho anh.

Trong đầu anh hiện lên hình ảnh mơ hồ.

"Tả Thiên, anh nghe một chút xem sao." Khương Lai mang về mặt chờ đợi nhìn anh.

Anh thở dài một hơi, nhấn nút phát ra ghi âm, bút ghi vang lên giọng nói kiên định quen thuộc của Khương Lai.

"Em thích Tả Thiên, thích cả đời."

"Cả đời em cũng sẽ không nhìn chán khuôn mặt Tả Thiên."

"Em muốn sống cùng Tả Thiên một chỗ cả đời."

Đôi mắt Tả Thiên nhất thời tối xuống, giống như đêm đen: "Em có ý tứ gì?"

Khương Lai nghiêm túc nhìn anh, đứng đắn cho câu trả lời: "Em nói rồi, em sẽ chứng minh với anh rằng em thích anh cả đời."

Môi Tả Thiên hôn trán của cô: "Đưa ngọc, em cho rằng ghi lại những lời này chính là vĩnh viễn sao? Cảnh còn người mất, đợi đến khi em thực sự vứt bỏ anh, cái này thành một truyện cười."

Khương Lai không phục phản bác: "Em sẽ không vứt bỏ anh."

Ánh mắt kiên định trong suốt không thấy dấy động, giống như ngôi sao qua hàng tỷ năm vẫn không thay đổi, Tả Thiên xúc động, nội tâm bị nổi áy náy giống như thủy triều bao phủ lấy, anh thật đúng là một người ích kỷ, rõ ràng là sợ bản thân mình sẽ có mối nối cũ vứt bỏ cô, lại mơ tưởng hảo huyền đổ trách nhiệm lên người cô, rốt cuộc anh có cái gì tốt? Mà lại được một người yêu thuần túy say đắm đến mức này.

Khương Lai thấy anh vận chặt lông mi một lúc lâu không nói chuyện, rất cẩn thận lôi kéo tay anh, sau khi thành công lôi kéo chú ý của anh mới nhẹ nhàng hỏi: "Tả Thiên, em đã chứng minh sự yêu thích của em với anh, về sau anh có thể không dùng cái kia hay không? Em muốn cùng anh sinh bảo bảo, lông mi giống anh, ánh mắt giống em."

Tả Thiên cứ nghĩ mình sẽ đồng ý với cco, cái gì cũng đồng ý, chỉ cần làm cho cô vui vẻ là tốt rồi, nhưng anh không thể, không thể thực hiện hứa hẹn mới

làm người ta đau đớn nhất.

"Tà Thiên?" Vì sao anh không nói lời nào?

"Ngu ngốc, em mới mấy tuổi đã nghĩ đến sinh con, nuôi dạy trẻ nhỏ rất vất vả, anh rất luyến tiếc." Tà Thiên miễn cưỡng kéo môi ra, anh không phát hiện nụ cười của mình rất gượng ép.

"Nhưng mà....."

"Không có nhưng mà, thừa dịp tuổi trẻ, chúng ta nên hưởng thụ thế giới hai người nhiều một chút, vẫn là nói em nguyện ý đối mặt với một người lớn lên giống anh, nhưng mà cái gì cũng không hiểu, chỉ biết được tiêu bảo bảo oa oa khóc lớn, cũng không nguyện ý đối mặt với anh?"

"Đương nhiên không phải, em chỉ là....."

"Không phải là tốt rồi, về sau không được nhắc lại yêu cầu không an phận như thế này nữa, bằng không anh sẽ rất đau lòng."

Nhiều lần bị cắt ngang, không thể biểu đạt ý kiến của mình, Khương Lai cắn miệng cảm giác thập phần ủy khuất, bởi vì cho dù hiện tại mỗi ngày cùng Tà Thiên ở cùng một chỗ, lòng của cô cũng cảm thấy bấp bênh, không thể cảm thấy kiên định, nếu cô có thể cùng Tà Thiên sinh một bảo bảo, có lẽ hết thảy sẽ khác, nhưng nghĩ đến Tà Thiên sẽ bị làm cho đau lòng, nên cô cái gì cũng không dám nói.

"Tốt lắm, khuôn mặt nhỏ nhắn này đừng nhăn lại nữa, có nhìn thấy anh đau lòng muốn chết hay không." Tà Thiên cúi đầu hôn môi Khương Lai: "Đừng nói anh bắt nạt em đó, đi, anh đưa em đi ăn kem."

"Ồ....."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Chồng Bá Đạo Chiến Tranh Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Chương 9

"Trời ơi, cậu ngốc thật đấy, anh ta chỉ nói không được nói, vậy cậu đừng nói, chỉ chú tâm mà làm là được rồi." Kiều Sở biết phân lượng của người đàn ông này ở trong lòng của Khương Lai, cho nên cho dù nghe thấy vận may đặc ý muốn gỡ chân từ trong miệng Khương Lai, cũng không nói mất cái gì mà "Đôi phương không chịu trách nhiệm, đá anh ta đi, mình tìm cho cậu người ưu tú hơn", mà đồng ý nghĩ kế sách cho Khương Lai.

"Chỉ chú tâm làm? Giấu bao cao su của anh ấy đi, có cần phải rõ ràng như thế hay không?" Khương Lai rất do dự.

"Giấu đi thì anh ta sẽ đi mua, chiều này hoàn toàn không thể thực hiện được." Quả nhiên cô không thể nói năng hàm súc với Khương Lai: "Ý của mình là, cậu vụng trộm châm thủng hết bao cao su của anh ta, như vậy bao cao su sẽ không an toàn, tỷ lệ thành công sẽ cao hơn, hơn nữa cho dù thật sự trúng thưởng, anh ta cũng không thể đổ chuyện này lên đầu cậu được, hiệu quả của bao cao su cũng không phải trăm phần trăm, ai có thể đảm bảo tỷ lệ nhỏ bé đến gần 0 phần trăm kia sẽ không rơi vào anh ta."

"Hả, còn có thể như vậy?"

Kiều Sở đặc ý nhướn mày: "Trong sách đều nói như vậy, hẳn là không sai được, yên tâm đi, Lai, có mình làm hậu thuẫn của cậu, cậu nhất định có thể mang thai con của anh ta....."

Cô mới nói được một nửa, điện thoại di động đột nhiên bị cúp, thật không có tính người mà, cô cảm giận bất bình, tốt xấu cô vất hết óc giúp Khương Lai nghĩ biện pháp, vậy mà người kia lại có thể qua cầu rút ván, ngay cả tạm biệt cũng không nói đã gác điện thoại, ít ra hai cô cũng có giao tình bạn bè mười mấy năm, chẳng lẽ để tài nói chuyện ngoại trừ đàn ông ra thì không có thứ khác?

Kiều Sở hết sức tức giận, phi thường tức giận, cô đang định trực tiếp đi tìm Khương Lai để bắt cô ấy xin lỗi mình, tin nhắn di động lại vang lên, là tin nhắn của Khương Lai, rất xin lỗi, Tà Thiên đi vào.

Vậy cũng là giải thích? Còn không phải gián tiếp nói địa vị của cô không bằng Tà Thiên hay sao, Kiều Sở chép chép miệng, nhưng bất mãn trong đầu lại giống như sương khói bị gió thổi bay, cô không biết nhiều về tình yêu, những thứ dạy Khương Lai cũng chỉ là lý luận suông, nhưng mà trong lòng cô tin chắc, nhất định mình cũng sẽ gặp gỡ một người đàn ông đặt mình ở vị trí thứ nhất.

"Em nói chuyện điện thoại với ai vậy?"

Tà Thiên tắm rửa xong, dùng khăn tắm lớn quấn lấy nửa người dưới, tóc đen mềm mại rũ xuống hai chân mày, lông mi đen sẫm và ánh mắt giống như bị hơi nước bao phủ, có một loại gọi cảm làm cho người ta mê luyến.

"Là Kiều Sở, chúng em cũng không còn gì để nói, nên....." Khương Lai vô cùng bối rối thậm chí bất chấp thương thức sắc đẹp trước mắt, giấu đầu lòi

đuôi giải thích.

"Nên cái gì?" Vốn chỉ là thuận miệng hỏi, thần sắc hốt ha hốt hoảng của cô làm anh phát hiện có quỷ, lại là cái cô Kiều Sở kia, dính vào cô ta tuyệt đối không có chuyện gì tốt.

"Không có gì không có gì, Tả Thiên em giúp anh sấy tóc."

Thấy cô cầm máy sấy tóc chuẩn bị lại gần đầu mình, có kí ức lúc trước nên Tả Thiên cũng không dám nói gì làm cho cô phân tâm, đến lúc đó nói không chừng cô sẽ làm hòng hết tóc anh, nếu bị nhổ một nhúm tóc, ngay cả con người kiên cường như anh cũng sẽ đau đến nước mắt lưng tròng.

Quên đi, Khương Lai là người rất ngốc, anh không cần thiết phải lấy cứng đối cứng, không bằng dùng chút kiên nhẫn mà đợi cô, nhất định cô sẽ lộ ra dấu vết, Tả Thiên rất nhanh đã tính toán xong như thế.

Không lâu sau khi tắt đèn nghỉ ngơi, không ngoài suy đoán của Tả Thiên, người phụ nữ bên cạnh có động tĩnh, đầu tiên là mở đèn ngủ cạnh giường, ánh sáng vàng ấm áp kia làm anh nhắm mắt lại cũng có thể cảm nhận được, sau đó không biết cô làm gì với cái tủ đầu giường, động tĩnh quá lớn, cho dù anh đang ngủ cũng có thể bị đánh thức.

Tả Thiên bỗng nhiên cảm thấy đã biết bộ dáng của Khương Lai khi lên lút, vì thế anh mở mắt, hơi ưỡn người lên, dứt khoát nhìn trắng trợn lộ liễu, dù sao người phụ nữ đang tập trung tinh thần kia sẽ không phát hiện, cô hoàn toàn đắm chìm trong không khí khẩn trương do mình tự tạo ra, không biết được có người đang nhìn mình.

Nhưng Tả Thiên càng nhìn sắc mặt lại càng khó coi, cái cô Kiều Sở kia thật là tốt, lại dám dạy Khương Lai loại mưu ma chước quỷ này.

Tất cả bao cao su của anh đều không may mắn tránh khỏi, chúng đều bị cô dùng hành động như lúc làm thí nghiệm châm thủng, tuy rằng mất thường không cách nào phân biệt, nhưng mỗi cái cũng đã mất hết tác dụng.

"Vù." Cô gái nhỏ không biết âm mưu của mình đã bại lộ, châm thủng cái bao cao su cuối cùng, cô vô cùng khẩn trương liếc Tả Thiên một cái, phát hiện Tả Thiên vẫn nằm bất động như cũ, rốt cuộc thở dài nhẹ nhõm một hơi, rón ra rón rén lên giường, hôn nhẹ vào môi của anh.

"Tả Thiên, không nên tức giận, cũng không phải em cố ý, thật xin lỗi thật xin lỗi, em biết suy nghĩ miên man là không tốt, rất không tốt, nhưng mà em thật sự không thấy anh có ý nghĩ muốn sống cùng em cả đời, nếu có đứa nhỏ..... Tả Thiên, em thật sự thích anh."

Hoàn thành nhiệm vụ lớn, Khương Lai ôm lấy cánh tay Tả Thiên, rất nhanh tiến vào mộng đẹp ngọt ngào, Tả Thiên lại mất ngủ.

Anh rất tự cho mình là đúng, Khương Lai là đơn thuần nhưng cũng ngu ngốc, cô dùng cảm tình sâu như vậy đặt trên người anh, không chút nào nghĩ đến cảm nhận của anh.

Anh không muốn làm tổn thương cô, lại trong lúc vô ý gây cho cô tổn thương lớn nhất, có lẽ anh nên thay đổi góc độ nhìn nhận vấn đề.

Trước kia anh cho là mình tuyệt đối sẽ không yêu Khương Lai, bởi vì Khương Lai không phải loại anh thích, nhưng anh cố tình yêu, hơn nữa sâu đậm hơn gấp trăm lần so với những cuộc tình trước đây, bởi vì thế này thôi, trước kia anh có mới nói cũ, không thể yêu thủy chung, có lẽ chỉ là bởi vì chưa gặp Khương Lai, có lẽ.....

Ngày hôm sau tỉnh lại, Khương Lai thần thanh khí爽, cô vô cùng chờ đợi một sinh linh mới: "Tả Thiên buổi sáng anh muốn ăn cái gì? Em đi làm cho anh ăn."

"Đợi chút, anh có lời muốn nói với em." Tả Thiên kéo ngăn tủ đặt bao cao su trước đầu giường ra trước mặt Khương Lai, lòng Khương Lai nhất thời nhói lên, chẳng lẽ bị phát hiện?

"Tả Thiên, em....."

Tả Thiên vốn tưởng định trừng phạt cô một chút, nhưng vừa thấy khuôn mặt trắng bệch không còn một giọt máu kia của cô cuối cùng không đành lòng, dịu dàng cắt ngang lời của cô: "Khương Lai, những thứ đó đều không cần dùng đến, anh suy nghĩ kĩ rồi, đứa nhỏ là Thượng Đế ban ân, anh không nên bài xích như vậy, về sau anh sẽ không dùng bao cao su được không?" Nói xong anh vứt hết chỗ bao cao su đó vào thùng rác.

"A?" Khương Lai há hốc mồm, có thể nuốt trọn một quả trứng gà.

"Không tốt sao? Hay là nói em không muốn có đứa nhỏ?" Tả Thiên cố ý hỏi lại.

"Không đúng không đúng, em....." Càng sốt ruột càng nói năng lộn xộn càng không nói rõ ràng.

Tả Thiên vẫn muốn trêu chọc cô: "Được rồi, anh biết là em đang rất hưng phấn, Lai, hôn một cái em sẽ biết không phải mình nằm mơ."

Lúc đầu chỉ là nụ hôn thuần khiết, sau đó lưỡi bắt đầu quấn lấy nhau, sau đó hai người cùng nhau ngã xuống giường.

Khương Lai bị những nụ hôn dồn dập làm mất phương hướng, ý niệm cuối cùng trong đầu là, sớm biết vậy đã không chọc thủng mấy thứ đó, làm hại cô lo lắng đề phòng lâu như vậy, rất không có cảm giác thành tựu !

Ngày mùa thu không còn nóng gay gắt, đôi áo ngắn tay thành áo dài tay, cảm giác mát lạnh lạnh thảnh thơi cũng sẽ làm người ta hắt hoi.

Cha mẹ Khương gia rốt cuộc cũng đã trở lại sau tuần trăng mật, nhưng mà bọn họ chìm cá tính thâm, ở đâu cũng giống như hưởng tuần trăng mật, đối với chuyện của Khương Lai và Tả Thiên cũng vui vẻ tán thành, không làm khó Tả Thiên, Tả Thiên cho rằng chủ yếu là vì bọn họ đặt hết lực chú ý lên người đối phươn, không dư thừa tâm tư để quan tâm đến nguyên do của con gái.

Khi Khương Lai ở cùng với người mẹ hai là dì Nhâm thì vô tình làm lộ ra chuyện cô đang thương lượng mang thai với Tả Thiên, phản ứng đầu tiên của dì không phải là kinh hỉ, thay vào đó là bộ mặt lo lắng: "Lai, con đổi công việc đi, làm giảng viên hóa học thì sao?"

Khương Lai nghe mà không hiểu: "Vì sao?"

"Nghe nói..... Dì nghe nói..... Cũng không chính xác cho lắm, nghe nói phòng thí nghiệm không tốt, có ảnh hưởng đến thân thể của người phụ nữ, cho nên, cho nên....." Dì ấp úng cuối cùng cũng không nói ra nguyên nhân trực tiếp.

Khương Lai càng nghe càng lo lắng, sau khi về nhà trực tiếp lên mạng sưu tầm, thông tin trên mạng rất nhiều, từng cái từng cái làm cho Khương Lai nhìn mà thấy ghê người, nói lượng phóng xạ ở phòng thí nghiệm rất lớn, không chỉ làm cho người ta không sinh đẻ được, cho dù mang bầu cũng có thể là dị dạng quái thai, có lẽ còn sảy thai, hơn nữa sợ không đủ sức thuyết phục, trên mặt báo còn là ảnh mà người bạn của cặp bố mẹ chụp được, đứa trẻ có hai đầu, ba chân dị dạng, một đầu hai thân..... Càng nhìn càng thấy sợ.

Sắc mặt Khương Lai bỗng chốc trở nên tái nhợt, tất cả trước mắt đều biến thành màu đen, suýt nữa làm cô ngất xỉu.

Vào lúc ban đêm, ở trên giường Tả Thiên ôm lấy Khương Lai nóng bỏng, không dùng cách thức tiêu chuẩn mà hôn nồng nhiệt, trước kia cô gái nhỏ phản ứng kịch liệt, hôm nay lại giống như một cái xác không hồn, một chút phản ứng cũng không có.

Tả Thiên cảm thấy có chút thất bại, tính trả thù cắn vào đôi môi non mềm của cô một cái.

Khương Lai bị đau, lúc này mới lấy lại tinh thần: "Làm sao vậy?"

"Anh còn đang muốn hỏi em đây, không yên lòng suy nghĩ cái gì?"

Khương Lai chợt dạ ***: "Không có không có."

Dùng điệp từ, thì phải là có, nhưng mà nếu Khương Lai không muốn nói, Tả Thiên cũng không muốn miễn cưỡng cô, một lần nữa cúi đầu hôn môi của cô, hai tay đều không an phận, một tay vuốt ve*** trắng nõn, một tay *** trên *****.

Trải qua vài lần hoan ái, Tả Thiên đã biết rõ những chỗ nhạy cảm trên thân thể Khương Lai, Khương Lai bị cánh tay như ma thuật kia đốt lửa tình trên người, cô sợ lý trí của mình sẽ bị ngọn lửa đó bao phủ, vội vàng đẩy tay của anh ra khỏi thân thể mình: "Tả Thiên đợi chút, không, không cần....."

Tả Thiên hoài nghi dừng động tác lại, nhướn mày nhìn cô, yêu cầu một lời giải thích.

Khương Lai lắp bắp nói: "Em..... Cái kia của em, cái kia đến."

Tả Thiên có hơi tức giận, tựa tiểu phi tiểu công môi: "Thì ra kinh nguyệt của em không theo chu kỳ, một tuần đến một lần, trách không được tuần trước mới vừa đi, bây giờ tuần này lại đến." Tại thời điểm quan trọng mà người đàn ông lại bị kêu ngừng, luôn dễ khiến cho tính cách nóng nảy.

Khương Lai khẩn trương đến nỗi lòng bàn tay đỏ mề hời "A, chắc là thân thể của em có vấn đề, ngày mai em sẽ đi bệnh viện khám xem sao."

Tả Thiên thần nhiên liếc nhìn cô một cái, xoay người xuống giường, đi ra khỏi phòng ngủ sau đó lại vòng vo trở lại, đưa thứ gì đó cầm trong tay cho Khương Lai: "Đây là báo cáo kiểm tra sức khỏe của em, ngày hôm qua sở nghiên cứu mới đưa, lúc ấy em còn ôm anh nói thân thể em rất tốt, có thể mang thai một em bé khỏe mạnh, em rất dễ quên đấy."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Chồng Bá Đạo Chiến Tranh Lạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Chương 9.2

Đầu Khương Lai đầu bắt đầu đón, cô cảm thấy mình đã bị buộc đến đường cùng, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn, ngực khó chịu: "À, em nói sai rồi, kỳ thật hôm nay em thật muốn chết, em không muốn....."

Tả Thiên lạnh lùng cười, ánh mắt cũng rất khổ sở: "Cần gì phải tìm những lý do vớ vẩn như vậy? Nếu hôm nay không có hứng thú, không muốn làm, em có thể nói thật với anh, điều này rất bình thường, em tìm những lý do này chỉ có thể chứng minh một việc, chính là em chợt dạ, Lai, không phải em chán ghét anh chứ?"

"Không có chuyện này, em thích Tả Thiên, cả đời cũng sẽ không có ngày đó."

Khuôn mặt Khương Lai trắng xanh, vội vàng kéo tay Tả Thiên, Tả Thiên không có đẩy ra, mà chỉ hông nhìn cô, cúi đầu nhẹ nhàng cười: "Lại là cả đời, nhưng mà không yêu, chán ghét, vì sao còn muốn tổn tâm tư để nói dối chứ?"

"Em không có nói sai, em thích anh, rất thích rất thích....."

Khóe mi Khương Lai thoáng cái đã chảy nước mắt ướt nhẹp, nước mắt nóng bỏng rơi trên cánh tay Tả Thiên, anh giật mình ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến hoa lệ đầm mưa của cô.

Tâm Tả Thiên bị đâm một cái, đau kịch liệt, anh ôm lấy người phụ nữ đang khóc: "Đừng khóc, đều là anh không tốt, anh không nên nghi thần nghi quỷ, anh biết em sẽ thích anh cả đời, em cũng đã tặng bút ghi âm cho anh rồi."

Mãi đến giờ khắc này Tả Thiên mới hoàn toàn tỉnh ngộ, anh biết mình đã lợi dụng tình cảm của Khương Lai, nhưng không ngờ thì ra người phụ nữ này đã khắc nụ cười của mình vào đầu anh, hòa tan giọng nói của mình vào máu anh, nhỏ nước mắt của mình vào tim anh.

Cô đã trở thành một bộ phận không thể thiếu của anh, ngấm vào tận xương máu, cho nên anh mới không giống Tả Thiên tiêu sái tự tại như thường ngày, phản ứng gì của cô cũng phóng đại trong tầm mắt anh, tạo thành sóng to gió lớn trong lòng anh.

Thì ra đã yêu như thế, thì ra anh có thể yêu một người như vậy, Khương Lai quả nhiên là lời nguyên của anh, là ngoại lệ của anh.

Cho nên chỉ cần cô còn rơi lệ vì anh, nguyện ý nói dối vì anh, như thế anh tuyệt đối sẽ không buông tay, mặc kệ cô có thương anh hay không, thậm chí là có người yêu khác.

Đây thực sự là loại phương thức rất không tốt, nhưng mà lúc trước cô tuyệt đối sẽ không dùng loại phương thức cố tình gây sự, cho nên anh cũng chỉ lẽ thượng vãng lai* mà thôi, anh sẽ không áy náy, tuyệt đối không.

*Lẽ thượng vãng lai: có qua có lại

"Đều là anh không tốt, không tốt....."

Cô thiếu chút nữa sợ tới mức hồn phi phách tán, tức giận lấy tay đâm vào ngực Tả Thiên, sức lực càng ngày càng nhỏ đi, cuối cùng giống như gãi ngứa, cả người như chú gấu nhỏ dán lên người anh.

Tả Thiên hôn tóc của cô, trong lòng vừa vui sướng vừa thương xót.

Tả Thiên càng ngày càng không đoán ra tâm tư của Khương Lai.

Khương Lai bình thường sẽ không có biểu cảm gì đặc biệt, trừ khi vô cùng vui mừng, bằng không khuôn mặt luôn lạnh lùng lạnh nhạt.

Tuy rằng qua quá trình ở chung, anh dần dần có thể nhận ra những biến hóa rất nhỏ của cô, nhưng gần đây ánh mắt cùng động tác của cô lại thường trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, làm anh không hiểu gì, không biết phải làm sao.

Chẳng hạn như mỗi buổi tối hai người ân ái, Khương Lai rõ ràng cũng rất vui vẻ, trong cổ họng phát ra những tiếng ngậm, nhưng cô luôn không cho phép anh làm đến bước cuối cùng, nhiều lắm chỉ sờ vài cái cô đã kêu tránh ra.

Chẳng hạn như có đôi khi hai người nói chuyện, Khương Lai sẽ lơ đãng, biểu cảm trên khuôn mặt còn vô cùng rối rắm và buồn rầu, nhưng anh hỏi cô đang suy nghĩ gì, cô luôn nhìn trái nhìn phải mà nói với anh, không chịu nhìn thẳng trả lời, thấy anh tức giận, cô cũng rất khó chịu, lại đánh vào tinh thần hôn mê anh, anh ừ ừ nói: "Không tức giận, không tức giận....."

Chẳng hạn như Khương Lai không hề cho phép anh đi đến sở nghiên cứu cùng, cũng rất ít tới trường học nghe anh giảng bài, vẫn tỏ ra bộ dáng vô cùng bận rộn, Tả Thiên không nhận được tò mò, cô thật sự nhiều việc như vậy? Hoặc là mỗi ngày cô chỉ tới sở nghiên cứu thôi sao? Nhưng mà nhìn mỗi ngày Khương Lai trở về đều mang vẻ kiệt sức, anh hoàn toàn không nói nên lời.

Mãi đến một ngày, Tả Thiên thậm chí cũng không dám tin mình nghe được cái gì, anh nhớ bộ dáng há to miệng, thiếu chút nữa rớt cằm của mình, nhất định khó coi chết đi được.

"Em muốn dọn đi chỗ khác ớ?"

Không biết từ khi nào, Khương Lai lại có thể lặng yên không một tiếng động đóng gói hành lý, hiện tại cô đang lôi kéo vali hành lý, giọng nói nghiêm túc trước sau như một: "Vâng, làm phiền anh mãi thế này không tốt lắm, hơn nữa ba cũng rất nhớ em, cho nên....."

"Làm ơn, Khương Lai, trăm ngàn lần đừng cho anh mấy loại lí do như này, anh chỉ hỏi em một câu, gần đây em rốt cuộc làm sao vậy? Vì sao đối với anh lúc lạnh lúc nóng, bởi vì chiếm được cho nên chán ghét, không có cảm giác mới mẻ, cho nên muốn vứt anh đi? Anh cho em biết, không có chuyện dễ dàng như vậy, em làm cho anh động tâm, nhận biết em, yêu em, nhất định cuối cùng em phải phụ trách, đừng nghĩ phải mong xoay người đi, anh sẽ không bỏ qua cho em!"

Khương Lai ngẩng đầu, người đàn ông luôn tỏa ra sự ấm áp như ánh nắng chiều hè kia, suy sụp một tay đè lại vách tường, một tay chống đỡ trán, nôn

nóng bắt an nhìn cô.

"Anh yêu em?" Hai tay Khương Lai đưa lên đề trái tim, cô rất sợ nó đập quá kịch liệt mà nhảy ra ngoài. "Anh nói lại một lần nữa được không? Em muốn nghe lại một lần nữa."

Tả Thiên không phải không nói qua thích cô, nhưng số lần đó quá ít, chớ nói chi là yêu.

Người phụ nữ này vĩnh viễn bắt không bắt được điểm mấu chốt, Tả Thiên thờ dài, phiền chán vô đầu, vươn hai tay đè lại bả vai Khương Lai, nghiêm túc nhìn thẳng ánh mắt chờ mong của cô: "Anh yêu em, vô cùng yêu em."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Chồng Bá Đạo Chiến Tranh Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Chương 9.3

Khương Lai lộ ra vẻ mặt hạnh phúc nhất trong thời gian gần đây, không mang theo một chút lo lắng nào mà tươi cười: "Thật tốt, vậy Tả Thiên anh đồng ý sống với em cả đời sao?"

Tả Thiên bị nụ cười làm lóa mắt, gật đầu theo bản năng.

Sau đó một bóng người mang theo sức lực mạnh nhất vọt vào trong ngực của anh, làm cho anh phải lui về phía sau vài bước mới giữ được thân thể nhỏ nhò trong lòng, xương sườn lại đau, nhưng mà anh không rảnh để quan tâm, vô cùng giễu cợt nói: "Đúng vậy, anh nguyện ý sống cùng em cả đời, thậm chí anh muốn cầu hôn em vào ngay giờ khắc này, em có nguyện ý không?"

Có lẽ trời đất mưa to lụt lội cũng không thể làm cho Khương Lai kinh ngạc như vậy, cô há to miệng, dùng ngón trỏ chỉ vào mũi của mình, cứng họng nửa ngày, nhưng một chữ cũng không thốt ra được.

Tất cả máu trong cơ thể đều sôi trào lên, đánh thẳng về phía trước trong thân thể cô, trái tim cũng không chịu đựng nổi gánh nặng bùm nhảy loạn không ngừng, cũng giống như tâm trạng đang nhảy loạn như chú thỏ của cô lúc này.

Tả Thiên nhìn bộ dáng kinh hách quá độ của cô, tự giễu cười cười: "Được rồi được rồi, không muốn đáp ứng cũng không còn liên quan không phải sao, nhưng mà anh sẽ không để cho em rời khỏi anh."

Cái gì gọi là không muốn đáp ứng cũng không còn liên quan? Cô muốn kết hôn với anh đến điên mất rồi, bởi vậy trong lòng rất**, rốt cuộc Khương Lai cũng tìm lại được giọng nói của mình: "Không cho phép đôi ý, anh nói muốn kết hôn với em."

Cô nói vô cùng hợp lẽ phải, nhưng mà biểu cảm ủy khuất lại giống như một chú chó nhỏ sợ bị vứt bỏ, hết sức chọc cho người khác yêu thương, Tả Thiên gạt mình, cảm thấy thân thể như vừa sống lại: "Em nói thật sao?"

"Đúng." Khương Lai sợ Tả Thiên không tin, dùng sức gật đầu một cái, thiếu chút nữa đầu cúi xuống đất.

Tả Thiên bật cười ra tiếng, vươn tay vuốt ve hai gò má Khương Lai, hôn một cái như chuồn chuồn lướt vào trán tròn bóng của cô, sau đó hít một hơi thật sâu, quỳ xuống dưới chân Khương Lai.

"Gả cho anh đi, Lai."

Không có hoa tươi, không có nhẫn kim cương, không có thiết kế hoa lệ tỉ mỉ, nhưng mà cảnh tượng hào quang đơn giản như vậy có thể đủ làm cho Khương Lai hét lên.

Trong trường hợp này bùng nổ tai hét có phải rất không phù hợp hay không? Tả Thiên cau mày khẽ cười: "Lai, không nên chỉ lo hét chói tai, trước hãy trả lời có muốn gả cho anh không đã."

"Muốn, muốn, em muốn gả cho Tả Thiên!" Chỉ sợ Tả Thiên đôi ý, Khương Lai gật đầu như gà mổ.

Tả Thiên cười, đứng lên nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Khương Lai mà nặng nề hôn xuống, anh vốn đang nghĩ đêm nay hai người sẽ huyền não một trận, không nghĩ tới quanh co một hồi, ông trời lại ban cho họ kết cục hạnh phúc nhất, tim của đập liên hồi, như thể đang lơ lửng giữa không trung.

Khương Lai hé môi ra, chủ động *** lưỡi dài của Tả Thiên cuốn lấy lưỡi của mình, tùy ý để hơi thở của anh tràn ngập chớp mũi của mình, đó là hương vị hạnh phúc.

Hai người nhiều ngày không thân mật, lại đều là nam nữ trẻ tuổi, chính là cái gọi là củi khô gặp phải lửa nóng, lập tức hùng hục bốc cháy, Tả Thiên ôm lấy thắt lưng Khương Lai, *** hôn dọc theo cổ của cô trượt xuống.

Có lẽ bị bầu không khí ngọt ngào làm cho mê muội, trong lúc nhất thời Khương Lai không nhớ nổi mình đang kiên trì cái gì, chỉ thuận theo dục vọng nguyên thủy nhất của mình, ngửa cổ trắng nõn của mình lên, để Tả Thiên tùy ý đốt lửa trên người mình.

.....

Mãi đến giờ khắc này, lòng bất an của Tả Thiên mới buông xuống được, anh đang ở trong thân thể người phụ nữ này, nghe nhịp tim đập của nhau, ngay cả hô hấp cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

"Đừng..... Em còn chưa muốn chết đâu Tả Thiên....."

Khương Lai như chìm trong bóng tối, biểu cảm trong sáng lạnh lùng chìm ngập trong dục vọng điên cuồng in lên gò má xinh đẹp vô cùng, cô thét chói tai, cảm thấy mình như con thuyền nhỏ giữa lúc sóng to gió lớn, bất cứ khi nào cũng có thể bị sóng gió quét đi.

Tả Thiên cong cong khóe môi, trong mắt có sự cố chấp lóe sáng, anh cúi đầu, hôn thật sâu vào đôi môi ngọt ngào của cô, nuốt vào tất cả của cô...

Dường như Khương Lai cũng bị hôn đến mức ngất xỉu, Tả Thiên mở lòng từ bi buông tha cho cô, thất lưng lại vẫn liên tục dùng sức, không để ý lời cầu xin tha thứ của cô, nhất định bức cô đến đỉnh của loại khoái hoạt đáng sợ kia.

"Phải chết, chúng ta cũng chết cùng một chỗ."

Trước khi Khương Lai ngất xỉu đi, đây là lời thề cuối cùng cô nghe được, lời nói nhẹ nhàng mà có khí phách, làm cho trái tim của cô mơ hồ đau.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Chồng Bá Đạo Chiến Tranh Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Chương 10

Tỉnh lại sau khi thiếp đi một lúc, Khương Lai phát hiện mình đang thoải mái nằm trên giường, còn Tả Thiên đang chống cằm, ánh mắt chăm chú nhìn cô.

"Bỗng nhiên anh hiểu được cái gọi là nhìn cả đời cũng không chán."

Rõ ràng vẫn là lông mi như vậy, ánh mắt như vậy, nhưng mà như thể từ sau khi động tâm với cô, cô gái nhỏ này càng xinh đẹp lóa mắt, càng nhìn càng thích.

"Ừ?" Đầu óc Khương Lai còn có chút hỗn độn, cô lấy tay nhẹ nhàng gỡ gỡ đầu mình: "A, bây giờ là mấy giờ rồi? Em nói là phải về nhà, ba nhất định đang chờ sốt ruột."

Cô xóc chấn lên muốn xuống giường, thân thể lập tức xuất hiện một tầng da gà, lúc này mới phát hiện trên người mình không mặc quần áo, làn da trắng nõn như ngọc được làm nổi bật bởi một viên ngọc đỏ tươi ***.

Trí nhớ giống như đột nhiên ủa về, cảnh tượng đi quá giới hạn lại hiện về trong đầu, khuôn mặt Khương Lai lập tức trở nên trắng bệch, hoảng sợ ngẩn đầu: "Chúng ta làm, làm?"

Tâm trạng Tả Thiên vốn đang ngọt ngào lại bị phá vỡ không thương tiếc, lạnh mặt thản nhiên nói: "Đúng, chúng ta làm, cũng không phải chưa làm qua, cần gì làm bộ làm tịch như vậy, hơn nữa em cũng chấp nhận lời cầu hôn của anh rồi, cho dù còn chưa kết hôn, nhưng chúng ta phát sinh quan hệ không phải đương nhiên sao?"

"Em biết em đồng ý lời cầu hôn của anh, nhưng mà, nhưng mà....." Nước mắt Khương Lai như nước suối chảy ra không dứt.

Tả Thiên nhìn mà vô cùng đau lòng: "Anh thật sự không hiểu em đang suy nghĩ gì, có phải em đang có tâm sự hay không, có thể nói thẳng hay không? Anh ghét nhất cái trò cứ anh đoán lại em đoán này!"

Không chỉ có làm không tốt mà đến nói cũng không xong, cô bị Tả Thiên chán ghét..... Khương Lai vô cùng thương tâm, quần chăn nhảy xuống giường, muốn tìm quần áo mặc vào.

Tả Thiên tức giận giữ chặt lấy tay cô, vừa muốn bảo nổi lại bị cánh tay lạnh lẽo của cô làm cho ngờ ngẩn, không có lấy một chút độ ấm, như thể vừa đi ra từ hầm băng, như thế này làm lòng anh mềm nhũn ra.

"Lai, là anh không tốt, có lẽ do anh không cho em đủ tín nhiệm, cho nên em không muốn tâm sự với anh, nhưng chúng ta đều đã ở cùng nhau rồi, em có thể thẳng thắn thành khẩn một chút hay không? Có chuyện gì chúng ta cùng nhau giải quyết, đây mới là chuyện nên làm của nam nữ khi muốn sống cả đời với nhau, bằng không cho dù hôm nay chúng ta không nói chuyện, nhưng bởi vì thái độ không thẳng thắn với nhau, ai có thể cam đoan về sau sẽ thuận buồm xuôi gió đây?"

Khương Lai đưa lưng về phía Tả Thiên đứng, thân thể nhẹ nhàng ***, bộ dáng gầy yếu đơn bạc giống như có thể bị gió cuốn đi bất cứ lúc nào.

Tả Thiên thở dài, nhặt quần áo của Khương Lai bị anh cởi đưa đến trước mặt cô: "Đêm nay em có thể trở về, nhưng hành lý phải để lại, em có thể trở về suy nghĩ kỹ một chút, anh hy vọng em sẽ không dùng loại thái độ âm dương quái khí này đối xử với anh một lần nữa, anh cũng sẽ bị tổn thương, anh cũng sẽ vì không thể giúp đỡ chia sẻ với em mà khổ sở."

"Tả Thiên....."

Thấy Tả Thiên nói dứt lời liền tránh tầm mắt của cô, một nỗi sợ hãi nhen nhóm trong lòng Khương Lai, cô không dám nghĩ gì đã chạy vội đến ôm thắt lưng Tả Thiên: "Tả Thiên, em thích anh, không, em yêu anh, thật sự yêu anh."

Tả Thiên che trái tim, nơi ấy hơi có chút đau.

"Anh biết." Anh quay đầu lại, lấy tay nâng lên cằm Khương Lai, nhìn thẳng vào con người xinh đẹp kia: "Nhưng mà em không cho anh chạm vào lại không cho anh hỏi, còn mang bộ dáng tâm sự nặng nề, cho dù ngoài miệng em nói cho anh nghe, nhưng anh vẫn suy nghĩ lung tung, cảm thấy em không thích anh."

"Làm sao có thể, anh tốt như vậy, tốt như vậy, tất cả mọi người đều thích anh....."

Tả Thiên cười khẽ, không hiểu tại sao lại mang theo chút bi thương, anh dùng sở trường che miệng Khương Lai lại: "Anh không cần mọi người thích, chỉ cần em thích là đủ rồi, với thân phận là bạn gái anh, anh hy vọng em có thể cho anh đủ cảm giác an toàn."

Rốt cuộc Khương Lai cũng an tĩnh lại, nước mắt trên mặt dần ít đi nhưng vẫn không nói chuyện, chỉ dùng đôi mắt ngẩn lệ nhìn Tả Thiên, giống như búp bê chọc mọi người yêu thích.

Tả Thiên khắc chế xúc không động ôm cô vào lòng, mà lựa chọn rời đi: "Đêm nay em đợi ở đây cũng tốt, về nhà cũng tốt, anh qua nhà bạn một đêm, ngày mai anh trở về nghiệm thu thành quả, nếu em kiên trì nói không, anh sẽ, anh sẽ....." Nói quanh co nửa ngày, Tả Thiên lại không phun ra được nửa chữ uy hiếp.

Có lẽ người phụ nữ này đã mang trong mình cốt nhục của anh, nếu nhỏ tận gốc, tim của anh cũng sẽ vỡ vụn, cho dù như thế nào anh cũng luyến tiếc khi phải buông tay.

Tả Thiên không hề hé răng, cam chịu xoa xoa cái mũi, tùy ý chọn một bộ quần áo để tắm rửa sạch sẽ xong mặc vào, sau lưng lại đột nhiên có nguồn sức lực lao về phía mình, anh bất ngờ không đề phòng, bước về phía trước vài bước mới ổn định cơ thể được.

"Lại?"

Khương Lai ôm thắt lưng anh, nước mắt làm ướt sũng quần áo của anh: "Tả Thiên, anh đừng đi, em sẽ nói cho anh tất cả."

"Được." Thân thể Tả Thiên run lên, xoay người qua chỗ khác đối mặt với Khương Lai, cô cắn môi, bộ dáng thấy chết không sờn, anh nhìn mà thấy vô cùng đau lòng.

"Anh cũng không phải là hồng thủy mãnh thú, em đừng khẩn trương, có chuyện gì chậm rãi nói." Tả Thiên nắm tay cô đến bên giường ngồi xuống.

Khương Lai cúi đầu không lên tiếng, điều chỉnh hô hấp một chút mới chậm rãi nói: "Di nói với em, mấy thứ này nọ trong phòng thí nghiệm đều có phóng xạ, chất khí, chất lỏng đều chứa kịch độc, mà em lại ở trong phòng thí nghiệm một thời gian dài, nhất định thân thể sẽ bị ảnh hưởng."

Như vậy cho dù em mang bầu đứa nhỏ, cũng sẽ sinh ra dị dạng quái thai, cho nên em không muốn quan hệ với anh, nếu sinh ra một đứa trẻ dị dạng, cả đời này em cũng sẽ không tha thứ cho chính mình, hơn nữa di nói đàn ông đều rất dễ tâm đến chuyện đứa nhỏ, di bảo em trăm ngàn lần không được nói cho anh biết, bằng không nhất định anh sẽ rời bỏ em."

Tả Thiên nghĩ đến cô gái đơn thuần mà hơi ngốc nghếch này, sẽ nghiêm túc suy nghĩ một vấn đề như vậy, sẽ nghiêm túc thích một người, sẽ nghiêm túc hành động như vậy, nhưng mà anh chưa bao giờ biết, bởi vì tình yêu mà cô gái vừa ngốc nghếch vừa đơn thuần kia cũng sẽ đau lòng, cô sẽ bởi vì anh đang buồn bực mà mặt mày cũng trở nên ủ dột.

Mà anh lại bởi vì cảm nhận chu quan của mình, không thật sự phát hiện ra đối phương đang lo lắng, anh thật sự là một bạn trai thất trách!

Thân thể Khương Lai hơi hơi ***, lại ra về bình tĩnh ngồi cạnh anh, cố gắng khắc chế để giọng nói nghe được rất bình tĩnh: "Lúc ấy em thật sự rất sợ, vài buổi tối không ngủ được, em không dám làm chuyện đó với anh."

Em biết trạng thái này nhất định phải thay đổi, cho nên em đến sở nghiên cứu để xin nghỉ, nhưng chủ quản nói ít nhất em phải tạo ra ba kết quả thí nghiệm thành công mới đồng ý cho em nghỉ, cho dù mỗi ngày em đều làm tăng ca ở phòng thí nghiệm, thành quả làm ra cũng có hạn, cho nên em muốn buổi tối cũng ở phòng thí nghiệm, hoàn thành sớm một chút có thể nhanh chóng rời đi."

Trong đầu Tả Thiên hiện lên một tia sáng: "Cho nên không phải em muốn dọn về nhà, mà muốn chuyển đến sở nghiên cứu đúng không?"

Khương Lai gật đầu: "Đúng vậy."

Tà Thiên muốn lấy gạch đập vào đầu mình, nhìn xem có phải tất cả bên trong đều là đậu hủ hay không, tại sao lúc đó trong đầu anh có nhiều ghen tuông như vậy?

Tà Thiên ôm lấy Khương Lai: "Được rồi được rồi, anh cũng biết, là anh không tốt, là anh không đủ quan tâm em, không coi trọng em, bị suy nghĩ của mình làm cho rối bời, em đánh anh cho hết giận đi."

Thân thể Khương Lai căng cứng, không dám có gì vọng tưởng: "Tà Thiên không phải anh không biết suy nghĩ của em? Cho dù biết có khả năng mình sẽ sinh ra đứa bé dị dạng quái thai, cũng không muốn bị anh chán ghét, cho nên không nói cho anh, em thật ích kỷ, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Chồng Bá Đạo Chiến Tranh Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 10.2

Có một câu nói cho cùng, một người ngu xuẩn cũng không đáng sợ, đáng sợ là còn thiếu một dây thần kinh, dễ dàng để tâm vào chuyện vụn vặt.

Tà Thiên cắt ngang lời cô, vuốt tóc cô: "Anh được em yêu thích sâu đậm như vậy, nguyện ý vì anh mà suy nghĩ thấu đáo, anh vinh hạnh còn không hết đây."

Khương Lai vẫn tự nói với mình không được tiếp tục khóc, nhưng mà nước mắt cứ tự nhiên rơi xuống, tí tách, thấm ướt hõm vai Tà Thiên.

Tà Thiên kéo Khương Lai từ trong ngực mình ra: "Lòng thật cứng, cho dù em khóc, em làm sai chỗ nào nhất định anh phải chỉ ra, thứ nhất có việc gì xảy ra cũng không được một mình gánh chịu, nếu anh là bạn trai của em, vậy thì em đừng cảm thấy phiền hà gì và cứ nói hết với anh; thứ hai không nên suy nghĩ bậy bạ buồn lo vô cớ, ai nói cho em ở trong môi trường có phóng xạ sẽ sinh ra đứa nhỏ quái thai, không nên nghe người ta nói vớ vẩn; thứ ba mong em tin rằng anh thực sự rất yêu em, việc anh yêu em như này, không liên quan đến việc em có thể sinh con hay không."

Tà tiên sinh có trái tim cứng rắn càng nói giọng nói càng dịu dàng, cuối cùng giống như lời tâm tình ní non, nếu chỉ nhìn vẻ mặt của anh, sẽ mãi mê nghe lời anh nói mà không cần quan tâm đến nội dung lời nói đó như thế nào.

"Thật sự?" Bởi vì Khương Lai quá mức vui mừng mà không thể tin.

Cô nghĩ sau khi ngã bài, Tà Thiên chắc chắn sẽ tức giận đến nỗi đập cửa rời đi, nhưng mà sự tình phát triển theo hướng cô hoàn toàn không dám nghĩ tới, Tà Thiên không chỉ không trách cô, trái lại còn mang đến cho cô một trái bom ngọt ngào như vậy.

Hiển nhiên Tà Thiên hiểu sai ý, cam chịu gãi đầu: "Được, bị em nhìn thấu, thực ra anh cũng là một người ích kỷ, lần đầu tiên được người ta yêu thích sâu đậm như vậy, cho nên muốn nếm thử một chút tư vị của tình yêu một chút, anh hoàn toàn không vĩ đại như trong tưởng tượng của em, hoàn mỹ không sót mẻ, rõ ràng anh không thể biết mình có thể dùng quan hệ ngang hàng để đối xử với em không, đã tùy tiện đồng ý với em, anh....."

"Không có, Tà Thiên ở trong mắt em chính là tốt nhất." Khương Lai ôm lấy bả vai Tà Thiên, một chữ một chữ phản bác nói: "Đối với em mà nói, không ở bên cạnh anh, em sẽ không vui vẻ, anh nguyện ý cho em một cơ hội để chứng minh tình yêu giữa em và anh, em vô cùng vui vẻ, vô cùng cao hứng!"

Đồng tử ướt sũng nước của Khương Lai phản chiếu hình ảnh của mình, nghiêm túc mà trong suốt, giống như anh là tín ngưỡng của cô, là duy nhất của cô, sinh mệnh của cô.

Từng mạch máu trong cơ thể Tà Thiên đều nhảy dựng lên, trái tim rất đau nhưng đau đến vô cùng sung sướng.

"Lai, anh....." Tà Thiên không kìm lòng được muốn hôn Khương Lai, lại bỗng xuất hiện một cánh tay ngăn trước mặt anh: "Lai, em sao vậy?"

Khương Lai trừng mắt nhìn, nước mắt còn vương trên lông mi lại rơi xuống: "Không được hôn em."

Lòng Tà Thiên như đang có thiên quân vạn mã gào thét chạy qua.

Khương Lai lại có thể, lại có thể cự tuyệt anh!

Tà Thiên thương tâm quay đầu sang một bên, càng xa Khương Lai hơn một chút: "Không phải em còn cái gì gạt anh đây chứ?"

"Hà?"

Trong miệng Tà Thiên không rõ là tư vị gì: "Bằng không làm sao em không cho anh hôn em?"

Hậu tri hậu giác Khương Lai mới phát hiện có chỗ kỳ lạ: "Không phải, em....."

Tà Thiên trừng mắt nhìn cô, trên mặt cô gái nhỏ vẫn còn vương nước mắt, đôi mắt to sưng đỏ, cái mũi và đôi môi hồng hồng, lại vô tội lại đáng thương, muốn tức giận cũng không có chỗ phát tiết.

Khương Lai vẫn đáng thương như vậy nhìn anh: "Thật xin lỗi Tà Thiên, em nói cho anh biết hết rồi, không có chuyện gì gạt anh."

Tà Thiên kiêu ngạo bĩu môi: "Anh không tin, bằng không em hôn anh đi."

Khương Lai cắn môi, xem ra vẫn không muốn thỏa hiệp.

Tà Thiên nhéo lỗ tai cô lại không dám dùng sức, vắn về làm Khương Lai nổi lên một trận da gà: "Những thứ anh nói lúc này em nghe tai này rồi bỏ qua tai kia phải không, hai người kết giao quan trọng nhất là khai thông, khai thông biết chưa?"

Khương Lai ủy khuất nói: "Vừa rồi anh chưa nói khai thông."

Tà Thiên giận dữ nói: "Được rồi, coi như anh chưa nói qua, nhưng chúng ta rất vất vả mới giải quyết được vấn đề giữa hai người, không phải em lại muốn âm thầm gây chuyện nữa đấy chứ." Cả ngày hôm nay đã khiến anh rơi vào tình trạng kiệt sức, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Khương Lai đỏ mặt, cắn cắn môi rồi cuộc nói: "Bao cao su đã bị ném đi, vừa rồi không khí tốt như vậy, anh hôn em, em biết là mình chắc chắn sẽ hôn trả lại anh, em lại không tự chủ được, bị anh hôn đã muốn sờ thân thể anh, lúc trước vẫn như vậy, đầu óc sẽ trống rỗng, bây giờ em còn đang gần nguồn có phóng xạ, em....."

Tà Thiên chán nản với sức tưởng tượng của Khương Lai, nhưng không thể phủ nhận, chuyện Khương Lai lo lắng có thể xảy ra đến 80%, anh qua quyết làm bậy chính là người bắt chấp tất cả.

Thấy Tà Thiên không nói gì, nghĩ đến chắc là anh tức giận, Khương Lai sợ hãi giữ chặt tay anh: "Không nên tức giận Tà Thiên, về sau em có chuyện gì, nhất định sẽ nói cho anh biết đầu tiên được không?"

Được đến hứa hẹn này thật là thu hoạch ngoài ý muốn.

Nhưng Tà Thiên không hiểu đạo lý này tốt ở chỗ nào, anh có ý thổi gió bên tai Khương Lai: "Không liên quan, không liên quan, chỉ một buổi tối mà thôi, tối hôm qua chúng ta cũng làm, anh tính qua, mấy ngày này là kỳ an toàn của em, không có khả năng chúng ta trúng thưởng được....."

Anh ấy biết cái gì gọi là kỳ an toàn sao, người đàn ông này vì phúc lợi nửa người dưới mà cái gì cũng nói ra, nhưng mà hết lần này tới lần khác Khương Lai vẫn mang bộ dạng này, bị Tà Thiên nài nỉ một chút, không biết như thế nào liền chạy tới *** đi.

Một buổi tối sẽ không có vấn đề? Nhưng trước đó thì đã có vấn đề lớn hơn rồi.

Vấn đề này Tà Thiên phát hiện ra ngay sau đó, sau một lần hoan ái vui vẻ anh ôm lấy Khương Lai nói: "Thập Lai Lai, em có phát hiện ra điều gì không? Gần đây mỗi ngày chúng ta đều quần lấy nhau."

Khương Lai mặt mày tìm tư thế thoải mái trong ngực anh: "Ừ."

"Em không biết là có vấn đề gì sao, di cả của em đi đâu rồi?"

"Đúng vậy." Cô gái nhỏ trong ngực không yên lòng lên tiếng.

Tà Thiên đợi một hồi, quả nhiên cũng không lâu lắm, cô gái nhỏ đang ngủ mơ màng trong ngực anh bỗng dưng nhảy dựng lên.

"Hình như đã rất lâu chưa tới, là tháng trước, không đúng, giống như rất lâu....." Khương Lai buồn rầu day day thái dương: "Em đã quên lần trước đến từ lúc nào."

Tà Thiên cũng đã hơi lo lắng: "Ngày mai em xin nghỉ đi, chúng ta đi bệnh viện khám xem."

"Vâng." Khương Lai nghĩ nghĩ lại chần chờ hỏi: "Tà Thiên, có phải em ở phòng thí nghiệm đã lâu, cho nên, cho nên cái kia mới không đến, em cũng không thể sinh đứa nhỏ?" Bộ dáng cô đã sắp khóc lên.

Tà Thiên vốn nghĩ muốn gõ vào trán cô, nhưng dù sao không đành lòng, đứng lên ôm cô vào trong lòng: "Phòng thí nghiệm nào có đáng sợ như vậy, em đừng suy nghĩ lung tung."

Cũng không biết Khương Lai có nghe lọt được hay không, từ đầu tới cuối lòng mày cũng không giãn ra.

Trời vừa sáng, Khương Lai cùng Tà Thiên đi tới bệnh viện khoa phụ sản để khám bệnh.

Bác sĩ vừa nghe bệnh trạng, thân nhiên hỏi: "Hai người quan hệ có ổn định không?"

Thật đúng là nói trắng ra, nhất thời khuôn mặt Khương Lai đỏ hết lên, Tà Thiên cũng có chút xấu hổ: "Phải"

"Vậy tám chín phần mười là cô mang thai." Bác sĩ khẳng định nói.

Khương Lai cùng Tả Thiên hai mặt nhìn nhau, rất lâu cũng không thốt lên lời nào.

Siêu âm ba chiều xong, bác sĩ kết luận đáp án trăm phần trăm: "Đứa nhỏ đã hơn một tháng, làm mẹ cũng quá không cẩn thận."

Khương Lai cắn miệng không rên một tiếng, Tả Thiên ôm Khương Lai đôi mắt kiên định: "Là tôi không chú ý, bác sĩ, có thể nói với tôi những việc cần chú ý hay không, để tôi còn chuẩn bị thật tốt."

"Thật ra cậu là ông chồng tốt đấy." Bác sĩ đưa một quyển cẩm nang "những việc phụ nữ có thai cần chú ý" cho Tả Thiên, "Về nhà xem cho kỹ, rảnh rồi nên đi dạo nhiều hơn một chút, bên trong có không ít thứ cần chú ý đấy."

"Được."

Tả Thiên mang Khương Lai đang hôn vía lên mây về nhà, Khương Lai ngồi vào ghế sofa quen thuộc, rốt cuộc kịp phản ứng, nắm tay Tả Thiên nhảy dựng lên: "Tả Thiên..... Tả Thiên em mang thai."

Tả Thiên đè lại trái tim đang lơ lửng trên không trung của mình, vội vàng ấn người phụ nữ đã mang thai này xuống ghế sofa một lần nữa: "Đều đã mang thai rồi, đừng kích động, đứa nhỏ còn rất yếu ớt."

"Vâng." Khương Lai ngốc nghếch gật đầu, dùng tay vuốt bụng: "Thật thần kỳ, một chút cảm giác cũng không có, trong bụng tự nhiên lại có một sinh mạng bé nhỏ, Tả Thiên, anh thử tương tượng xem đứa bé có giống em hay không?"

"Giống ai cũng tốt, tốt nhất là, là kết hợp giữa hai người chúng ta, kế thừa chỉ số thông minh của em, tình yêu của anh, diện mạo thôi, hai người chúng ta cũng chưa đề tâm, giống ai cũng có thể làm người khác mê mẩn." Tả Thiên sung sướng mặc sức tưởng tượng.

Khương Lai cũng bị mang vào *** một thế giới tuyệt vời: "Ừ, con của chúng ta nhất định sẽ rất ngoan, rất nghe lời, lông mi giống anh, ánh mắt giống em, cười rộ lên giống mặt trời nhỏ."

Tả Thiên thấy cô tràn đầy dáng vẻ hạnh phúc, rốt cuộc yên tâm, thực ra anh rất sợ cô nghĩ đến chuyện dị dạng quái thai, nhưng mà lúc này cô gái nhỏ đang chìm trong không khí vui sướng khi biết mình sắp làm mẹ, sẽ không nghĩ loạn.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Chồng Bá Đạo Chiến Tranh Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chương 10.3

Nhưng tục ngữ nói, nói tào lao *** tào lao *** đến, anh cũng chưa nói ra khỏi miệng, quang cảnh kia luôn quay vòng trong đầu anh, chuyện anh lo lắng đã xảy ra.

"Tả Thiên, làm sao bây giờ? Thiếu chút nữa em đã quên, gần đây em luôn ở trong phòng thí nghiệm, lại khéo mang bầu như vậy, có thể hay không....." Khương Lai bị chính mình dọa sợ, khuôn mặt nhất thời trắng xanh.

"Nào có chuyện trùng hợp như vậy." Tả Thiên rất đau lòng: "Đừng buồn lo vô cớ."

"Nhưng mà nếu thật sự như vậy thì phải làm sao bây giờ?" Khương Lai nắm chặt tay lại, ở đốt ngón tay một chút huyết sắc cũng không có: "Bằng không chúng ta bỏ đứa bé này đi có được không?"

Tả Thiên hít vào một hơi mà ngực như ngen lại, anh biết Khương Lai sẽ bất an, sẽ khổ sở, nhưng không có cách nào tin được mình lại nghe thấy hai từ phá thai từ trong miệng cô.

"Thật xin lỗi, anh sẽ không đồng ý."

Khương Lai chưa từ bỏ ý định: "Em biết làm như vậy không tốt, nhưng nếu em bé vừa sinh ra đã mang thân thể dị dạng, cả đời này cũng không thể vui vẻ được, đây không phải là chúng ta hủy cả đời của con hay sao?"

Tả Thiên lạnh lùng cười: "Đừng nói đứa bé có thật sự bị dị dạng hay không, cho dù là vậy, nếu em bỏ nó đi, đến cơ hội được sinh ra nó cũng không có, đây mới thực sự là hủy đi cả đời của nó."

"Nhưng mà....." Tay Khương Lai lạnh như băng muốn kéo Tả Thiên lại, nhưng nghiêm khắc bị bỏ rơi.

Đây là lần đầu tiên Tả Thiên hoàn toàn cự tuyệt cô, trước kia Tả Thiên có tức giận cũng sẽ không đối xử với cô như vậy.

Tả Thiên nói rõ ràng từng chữ: "Em có ý nghĩ như vậy, anh rất khó chấp nhận, thật sự." Nói xong anh rời đi mà không quay đầu lại.

Khương Lai như bị sét đánh, mềm nhũn ngã vào sô pha, nước mắt cuộn cuộn không dứt từ trong hốc mắt trào ra, rơi trên sô pha từng giọt từng giọt lóng lánh.

Không biết khóc bao lâu, Khương Lai khó khăn lắm mới ngủ, cô mơ thấy một giấc mơ hết sức đáng sợ.

Trong bóng đêm, có một thứ gì đó nho nhỏ chui ra từ trong bụng cô, bộ dạng tuyệt không giống người, thân thể xù lông, bốn chân ngắn mềm nhũn chống đỡ trên người cô, cái đuôi thật dài có lẽ phải bằng chiều dài cơ thể, nhưng lại mang khuôn mặt thu nhỏ của Tả Thiên.

"Tả Thiên, anh....."

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhú nhú lông mày: "Con không phải Tả Thiên, con là con của mẹ."

"Thật vậy không? Thật đáng yêu." Ánh mắt Khương Lai bắt đầu sáng lên.

"Gạt người, trước kia mẹ không nói như vậy, mẹ nói là con quái thai, còn nói muốn bỏ con đi, con chán ghét mẹ, không muốn làm con của mẹ, ba cũng chán ghét mẹ tâm ngoan thủ lạt*, không cần mẹ."

*Lòng dạ độc ác, bụng dạ nguy hiểm

Trái tim Khương Lai giống như bị đâm cho một đao: "Con đừng nói vậy, Tả Thiên thích mẹ, Tả Thiên sẽ không bao giờ không quan tâm mẹ, con là con của mẹ, không được bỏ mẹ đi."

Đứa bé khinh miệt trừng mắt nhìn cô một cái, theo một luồng ánh sáng bỗng nhiên biến mất trước mặt cô, Khương Lai sợ hãi kêu to tên của Tả Thiên, nhưng trong bóng đêm xuất hiện một luồng lốc xoáy, lập tức hút tiếng kêu của cô vào trong đó, không có bất cứ tiếng đáp lại nào.

"Tả Thiên, Tả Thiên em sai rồi, Tả Thiên anh ở nơi nào, cho em một cơ hội nữa có được không? Tả Thiên em thích anh, rất thích rất thích, về sau nhất định em sẽ nghe lời anh nói....."

Vừa vặn Tả Thiên ở bên ngoài mua hoa quả trở về, lập tức nhìn thấy Khương Lai gấp ác mộng, quăng hoa quả trên tay đi, trực tiếp vọt tới trước mặt Khương Lai bóp mũi của cô: "Tĩnh tĩnh, tĩnh tĩnh, Lai, là anh, Tả Thiên."

Khương Lai không thờ lại nghe được giọng nói mình mong nhớ ngày đêm, cô một cái ***, cuối cùng cũng thoát khỏi cảnh trong mơ, thấy khuôn mặt dịu dàng tuần tú phóng đại trước mặt, cô lên tiếng khóc lớn.

Tả Thiên ôm lấy cô, nhẹ nhàng vuốt lưng của cô: "Được rồi, là anh sai rồi, anh không nên mắng, đừng khóc."

Làm sao anh có thể thực sự nổi giận với cô được, quả thật lúc trước hận cô không có lấy một chút tự giác của người làm mẹ, nhưng sau đó cẩn thận ngẫm lại, những bài báo là có thật, hơn nữa nói ra những lời như thế cô còn khổ sở hơn anh rất nhiều, anh nên thông cảm một chút với cô mới phải.

Khương Lai khóc đến nỗi cổ họng trở nên khô khốc, sau đó đáng thương nhận sai với Tả Thiên: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, em sẽ không bỏ đứa nhỏ đi nữa, em sẽ tận lực sinh đứa nhỏ ra, anh đừng rời bỏ em có được không?"

Tả Thiên thở dài: "Khi nào anh nói sẽ rời bỏ em vậy?"

"Ồ trong mộng, con của chúng ta nói." Khương Lai một năm một mười kể lại rõ ràng giấc mộng kia một lần, nói xong trong lòng vẫn còn sợ hãi, dùng hết sức chui vào trong lòng Tả Thiên.

"Là anh không tốt, về sau anh sẽ không nói những lời này." Tả Thiên đau lòng trấn an: "Nhưng mà em có thể nghĩ thông là tốt rồi, Lai thực sự hiểu chuyện đấy." Anh nói xong hôn đôi mắt của Khương Lai.

Có lẽ Khương Lai thật sự bị dọa sợ, mặc kệ Tả Thiên an ủi như thế nào, nước mắt của cô vẫn không ngừng rơi xuống, Tả Thiên càng thêm tự trách, cuối cùng có lẽ cô khóc mệt mỏi, rốt cuộc mơ mơ màng màng ngủ mất.

Tả Thiên thay cô lau đi nước mắt dính vào tóc, lộ ra gương mặt nhỏ nhắn ngoại trừ xinh đẹp vẫn chỉ là xinh đẹp, phụ nữ đẹp anh gặp qua không ít, nhưng chỉ riêng mình cô mới có thể bước vào tim anh.

"Lai, Lai....." Anh cũng không biết vì sao, chỉ muốn không ngừng gọi tên cô, một tiếng so với một tiếng càng dịu dàng hơn, mềm mại đến độ có thể hóa thành vũng nước.

Hình như trong lúc ngủ cô gái nhỏ cũng cảm nhận thấy, lông mày nhíu lại chậm rãi buông lỏng ra, Tả Thiên nhìn thấy mà vui mừng, cúi đầu liếm đôi môi của cô rồi lại hôn một chút.....

Rèm cửa sổ màu trắng bị gió gọi lên, theo gió lộ ra đường cong hoàn mỹ.

Kết thúc

Khương Lai không để ý đến chủ quản luôn uy hiếp, dứt khoát kiên quyết xin nghỉ hơn nửa năm, tuy rằng mặc kệ đứa nhỏ như thế nào, cô nhất định sẽ

sinh nó, yêu thương nó, nhưng trong tiềm thức cô vẫn hy vọng có thể sinh ra đứa nhỏ bình an khỏe mạnh.

Lúc rảnh rỗi ở nhà, cô luôn nghiêm khắc tuân thủ lời dặn của bác sĩ, ăn nhiều hoa quả rau dưa, tránh xa máy tính, TV và di động, thời điểm nhàm chán thì đọc cho đứa nhỏ nghe thơ Đường thơ Tống một chút, ra công viên tản bộ, vô cùng an nhàn thoải mái, nhưng khổ chính là Tà Thiên.

Thứ nhất Khương Lai không chịu dùng điện thoại, chỉ để lại một tờ giấy nói mình sẽ đi nơi nào, làm cho khi về nhà anh không gặp được người cũng không liên lạc được, mưa thu ***, anh lại lo lắng đến đời mạng, chỉ sợ một mình cô sẽ xảy ra chuyện, nhưng hết lần này tới lần khác không thể làm gì, tinh thần bị thương trầm phần trăm.

Thứ hai nguyên tắc ăn uống của cô càng ngày càng nhiều, chỉ ăn thực phẩm sạch xuất phát từ thiên nhiên, không đến vài ngày, Tà Thiên đã bị Khương Lai cứng rắn thay đổi khẩu vị, anh lại không muốn đả kích Khương Lai, chỉ có thể liều mình bồi quân tử, cùng nhau ăn những thứ nhạt nhẽo vô vị gì đó, sinh lý bị thương trầm phần trăm.

Thứ ba cũng là điểm làm cho Tà Thiên khó có thể chấp nhận, người phụ nữ này nói muốn tốt cho em bé, anh chạm vào một chút cũng không được, mỗi ngày anh đều chỉ có thể nhìn mà không ăn được, muốn tìm bất mãn, sinh lý cùng thú vui tinh thần bị thương trầm phần trăm.

Ngày hôm đó thực sự không còn cách nào khác để vượt qua, Tà Thiên kháng nghị nhiều lần, nhưng mà mỗi lần đều bị đôi mắt hắc bạch phân minh của cô nhìn chăm chăm, tất cả những bất mãn của anh đều chuyển thành sự đau lòng với cô, vì thế không giải quyết được gì.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, bụng Khương Lai dần dần to hơn, cho dù mặc vào áo lông rất dày cũng có thể nhìn ra thân thể đang mang thai.

Tà Thiên cùng Khương Lai đến bệnh viện phụ sản để kiểm tra, bởi vì bọn họ vô cùng quan tâm đến thể trạng của em bé, ngoại trừ siêu âm ba lần như thường lệ, lần này cô ý chẩn đoán bệnh theo kiểu thời Đường và châm cứu nhau thai.(chỗ này mình ko hiểu gì sất!!)

"Khương Lai, em không cần khẩn trương, em bé rất bình thường cũng rất khỏe mạnh."

"Thật vậy sao?"

"Ừ." Bác sĩ đưa ra câu trả lời khẳng định.

"Thật tốt quá, Tà Thiên, con của chúng ta khỏe mạnh."

Tà Thiên sụp đổ thờ ra một ngụm khí lạnh, người phụ nữ này bị anh dưỡng thành thói quen xấu rồi, một khi kích động sẽ chui đầu vào ngực anh, mỗi lần đều là tư thế chỉ hận không thể làm gãy xương sườn của anh, mỗi lúc như vậy anh đều muốn sửa lại tư thế đứng, nhưng mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt vui vẻ của cô, lại yên lặng dung túng loại hành vi này.

Tà Thiên mang theo Khương Lai trở về nhà, dọc theo đường đi Khương Lai đều không nhìn được hưng phấn, hoàn toàn không có dáng vẻ lo lắng mà luôn tươi cười, quả thực làm cho Tà Thiên cảm động muốn thờ dài.

Tuy rằng càng ngày càng đắm chìm vào trong vũng nước sâu ***, bất cứ khi nào dục vọng nửa người dưới cũng sẽ không chịu được mà kháng nghị, nhưng vào giờ phút này anh biết, chỉ cần có thể thấy cô tươi cười như vậy, tình yêu của anh dành cho cô sẽ không ngừng tăng lên, vĩnh viễn không ngừng.

---Hoàn---

Bạn đang đọc truyện *Cùng Anh Chồng Bá Đạo Chiến Tranh Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.